

EDITORIAL
ALBAMARC

LA REALITAT D'UN SOMNI

| JOAN FRANCESC LINO MIQUEL

LA REALITAT D'UN SOMNI**CAPÍTOL I***Situació desconcertant*

Estava desconcertat, esporuguit pel que havia passat. No sabia ben bé com ni per què havia succeït una cosa tan terrible, però la seva consciència li deia que allò no estava bé. Després de córrer un bon tros sense parar, per fi va arribar a casa. No tenia ganes de parlar amb ningú, i amb l'excusa que es trobava malament, va pujar a la seva habitació i s'hi va tancar amb pany i clau. Cansat i atabalat, es va deixar caure damunt del llit i de seguida la seva ment va entrar en l'estat hipnòtic que tots coneixem i anomenem son.

Transcorreguda una bona estona, en Jordi es despertà amb un soroll intens. Tenia un fort mal de cap. Semblava que el món trontollés a causa d'un terratrèmol esglaiador, i per aquest motiu les imatges eren borroses i confuses.

De sobte, una veu desconeguda que sentí per l'oïda dreta el va fer girar de cop. El moviment va provocar que el cos li impactés descontroladament contra el terra fred i dur d'aquella habitació que mai havia vist.

—Noi, com et trobes?

—On sóc? Qui és vostè? Què m'ha passat? —va preguntar nerviosament, confós en veure aquell home d'aspecte estrofolari que li refregava el front suat amb un drap moll per un fluid que desprenia una olor estranya però agradable a la vegada.

—Tranquil, no corris tant. Valdria més que et tornessis a ficar al llit. Encara estàs dèbil, i no et convé fer gestos descontrolats, o podries tornar a perdre el coneixement.

—Com diu?

—Ah! No recordes res, no?

—Doncs ara que ho diu... No, em sembla que...

L'home misteriós el subjectà per les aixelles i l'aixecà delicadament fins a reposar-lo sobre el matalàs.

Mentre el tornava a cobrir amb la manta, li explicà com havia arribat a aquella situació tan inversemblant.

—Mira, et diré com ha anat tot, així per sobre. Ahir, cap al capvespre, quan tornava de recollir la llenya, un soroll sec i ràpid em va sobtar. No vaig tenir temps de girar-me. Un cop violent em va fer perdre l'equilibri i vaig caure d'esquena uns metres més enllà. En reincorporar-me per comprovar què m'havia pogut tombar, l'escena encara va resultar més inesperada. En aquell moment vaig pensar que devia haver estat un porc senglar o una esllavissada de pedres, però mai m'hauria imaginat que em trobaria el cos d'un ésser humà. I, en efecte, eres tu!

En Jordi cada vegada estava més desorientat, ja que tota l'explicació no li quadrava per cap banda.

—I què hi feia jo per aquests mons de Déu? I vostè, per què s'estranya tant de xocar amb una persona?

—Escolta'm noi, el perquè de la teva presència a la meva muntanya el desconec per complet; aquesta qüestió tan sols te la podria explicar la teva ment si en aquests moments fos fluida. Però pel que fa a la segona pregunta, és molt rar el que em va passar. Feia molt de temps que no veia ningú més que no fos jo mateix per aquestes terres, i molt menys un jove de la teva edat.

—No em faci riure. Em vol fer creure que viu totalment apartat de la societat?

—Ja que ho dius, doncs sí, és així. La civilització queda molt lluny d'aquí, i és un miracle que qualsevol persona que arribi per aquests paratges, sigui pel motiu que sigui, hi pugui tornar sense cap ajuda.

En Jordi va començar a sospitar. Aquell aclariment semblava que amagués un motiu d'interès, ja fos econòmic o de publicitat heroica gratuïta, i de seguida el va replicar perquè tota aquella situació tan confusa s'aclarís ràpidament.

—Està bé, ja l'entenc. Si en realitat ja sap qui sóc i coneix la meva família, no pateixi. Vostè torni'm sa i estalvi tan aviat com pugui i li garanteixo que cobrarà una bona suma de diners. Fins i tot li prometo que disfressaré tot el que ha succeït perquè així es converteixi en un personatge cèlebre i popular.

Però aquell home, lluny d'alegrar-se de la notícia, va contestar la impertinència que per a ell havien suposat les paraules d'en Jordi:

-No sé què em dius, marrec! Més valdrà que no et prenguis tot això com una broma. Si de debò vols tornar tot d'una peça a casa teva, serà millor que no em busquis les pessigolles, entesos

— Però, jo... Vostè...

—Prou! No sé com has arribat aquí, ni sé el motiu pel qual et trobes en aquestes circumstàncies, però t'hauries de fer càrrec d'on ets i amb qui estàs. Aquí no hi ha les comoditats de la ciutat, ni el contacte amb la gent, i la vida és molt dura per a un adolescent. Depens totalment de mi per sortir-ne ben parat. Jo t'ajudaré a recuperar-te perfectament, i quan aquest moment arribi, t'ensenyaré el camí de tornada. Però fins llavors, només et demano que et comportis com un home, i si pot ser, que ens tractem amb el màxim respecte, no trobes?

—Està bé, senyor...

—Joan, em dic Joan, ¿i tu?

—Jordi.

—Bé, ara reposa una estona, mentre et preparo un bon àpat per recuperar forces.

Transcorregudes unes tres hores, en Jordi es despertà com nou. Atret per la bona flaire que desprenia el menjar, s'endinsà a la casa fins a trobar la cuina.

Allà hi havia en Joan, assegut en una cadira i amb la mirada perduda en l'infinit, mentre l'olla, a foc lent, anava fent el xup-xup. En adonar-se de la seva presència, va sortir de l'estat hipnòtic en què estava submergit i el convidà a seure a taula.

—Vine, no et quedis dret com un estaquirot, seu que de seguida menjarem. Et trobes millor?

—Sí, gràcies. Aquell mal de cap que arrossegava ha desaparegut del tot.

— Me n'alegro, fa de bon sentir.

Aquell home misteriós, sec, de pell enfosquida, i de front clar, ample, i pla, s'aixecà a fi d'escudellar els plats. En Jordi quedava parat davant dels moviments d'aquell individu. Mai havia vist una persona tan dòcil, tan pausada en el seu tarannà. Semblava com si per a ell el temps no passés.

Tot d'una, se li va ocórrer una pregunta que feia estona que li ballava pel cap.

—Perdoni, no és que el vulgui molestar, però...

—Home!, no cal que em demanis permís cada cop que vulguis parlar, tampoc n'hi ha per a tant!

—Veurà... Abans m'ha dit que feia temps que no veia ningú per aquests voltants, i em preguntava, si no és molta indiscreció, si és que vostè no té família, amics o companys de feina.

Abans de respondre, va aixecar la vista al sostre, i va deixar anar un sospir profund.

—Sí, de tot això, en tinc, però va arribar un punt a la meua vida que me'n vaig cansar, i vaig allunyar-me'n tant com vaig poder.

—Se'n va cansar! Què vol dir?

—Doncs que la gent m'avorreix. Prefereixo viure tot sol i en pau, abans que ningú em digui què he de fer, com i on, i que a sobre, s'esbatussin pel que he aconseguit. Les persones són avaricioses, envejoses, egoistes, i mai estan satisfetes amb el que tenen. Aquest és el seu mal. És per aquest motiu, que la societat és cada vegada més corrupta, més insolidària, més racista... En definitiva, més desigual.

—Però no tothom és així.

—No, tothom no, però sí que ho és la que domina el món. Per aquestes raons vaig fugir de tota aquesta hipocresia, i visc plenament feliç aquí dalt, on tot segueix el seu curs natural.

—I si no és molta indiscreció, de què viu? Perquè no veig pas possible que aquí pugui treballar per guanyar-se un sou que el pugui mantenir, no?

—Efectivament, no treballo en res, i tampoc em fa pas falta. Només em poso a fer feina per a les meves necessitats bàsiques i prou. Caço, pesco, cullo els fruits quan els necessito, tallo la llenya per fer foc, i de tant en tant reformo la cabana perquè no s'hi facin goteres o esclètxes per on les inclemències del temps puguin passar. Pel que fa al vestir, fa molt que duc la mateixa roba que em vaig endur, i la rento al riu quan em plau, tot depenent de l'estat meteorològic. La resta de les hores, les gaudeixo més que mai, aprofitant al màxim els dies i reposant gairebé totes les nits.

—I tot sol, sense fer pràcticament res, no acaba fastiguejat?

—Estàs de broma... —va somriure en Joan mentre mirava la cara de sorpres d'en Jordi—. Mai en ma vida m'havia sentit tan realitzat, tan ple de vitalitat. A la ciutat tot són presses, feina, hores i hores perdudes treballant i abandonat

a un mateix només per aconseguir diners que no fan altra cosa que portar més maldecaps.

—Què vol dir?

—Doncs que sempre se'n volen més. Mai n'hi ha prou amb un sou moderat, i a mesura que un mateix es fa pujar el nivell de vida, i em refereixo a cotxes més luxosos, cases més grans i elegants, roba més exclusiva, etcètera, les despeses augmenten desmesuradament per si soles, ja que s'incrementen els respectius impostos, les revisions, els canvis de pneumàtics, les assegurances, i així, una llarga llista per poder mantenir totes aquestes noves possessions. Això comporta treballar més, autoesclavitzar-se a la feina i deixar en un segon terme coses molt més importants com són els fills, la salut, el benestar familiar i fins i tot la cura personal de cadascú, sense deixar de banda els petits plaers que fan que realment valgui la pena viure, com poden ser gaudir d'un agradable passeig pel parc, endinsar-se en la lectura d'un llibre, gaudir d'una bona obra de teatre, o simplement exercitar el cos amb una bona sessió de fúting o un partidet de tennis amb el teu millor amic o la teva parella.

En Jordi va quedar molt pensatiu davant de la reflexió d'en Joan. Començava a creure que la seva situació no era tan deplorable com en un principi li havia semblat. Després de rumiar-hi una estoneta, va retornar a la conversa per poder entendre una mica més la seva forma de vida.

—Estic d'acord amb el que ha dit. Però el que no veig tan clar és la raó per la qual va fugir de tothom. No hauria pogut canviar igualment a la ciutat?

—Ja veig que no has entès res. El problema era que jo també em comportava com ells, em deixava arrossegar per la resta de les persones, i el corrent em duia a una direcció equivocada, on tot desembocava en un llac d'egoisme i cinisme descontrolats.

—Però ara, tenint les seves pròpies idees, vol dir que cauria en el mateix error?

—Que n'ets d'innocent! Com es nota que encara has viscut poc. La veritat, no ho sé si tornaria al ritme d'abans, però prefereixo no comprovar-ho. La societat d'avui és plena de temptacions i està estructurada de tal manera que tothom segueix el corrent sense, moltes vegades, adonar-se'n. Tot és consumisme exagerat. El calendari és ple de dates senyalades on les targetes de crèdit treuen fum. I la

quitxalla? Si esteu carregats de joguines! En teniu tantes que ja no en valoreu cap!

—Sí, té raó. De fet, sense anar més lluny, entre els nois de l'institut competim sempre per veure qui té la motocicleta més potent, l'ordinador amb més capacitat, el mòbil més avançat, etcètera, etcètera.

—En efecte, i el que és pitjor és que no us adoneu que amb aquest comportament absurd els qui en surten més perjudicats són els vostres pares. Els més desafortunats, els que no es poden permetre tants regals acaben víctimes del seu enuig injustificat, provocat per unes actituds tan egoistes. Es pensen que tot és fàcil d'aconseguir, i no valoren el cost elevat dels productes bàsics de la vida. Aleshores, fan caure els seus progenitors en un sentiment d'impotència i frustració perquè no han pogut oferir una vida millor a la seva família en comparació amb altres pares que sí que ho han pogut fer, i se senten uns fracassats.

En Jordi restà emmudit. Aquelles fletxes enverinades de raonament l'havien tocat de ple i l'havien deixat estorat. Durant uns minuts romangué pensatiu i amoïnà pel gir que li començava a fer el sentit per les coses. No sabia com, però la percepció que tenia de la vida estava canviant pausadament.

—Menja, noi, abans que la sopa es refredi.

—Sí... Gràcies... Bon profit.

—Igualment.

CAPÍTOL II

Diàleg incessant

Tots dos es posaren a endrapar. Per l'ímpetu amb què ho feien, semblava que acabessin de deixar un llarg període de dejuni, encara que en Jordi el superava clarament. Un cop es va haver acabat el plat, com que la curiositat el continuava picant, sense cap tipus de vergonya va seguir interrogant en Joan.

—Perdoni que el molesti, però m'agradaria saber què m'ha donat abans perquè el mal de cap que duia a sobre em desaparegués tan ràpidament.

—Només he remullat el mocador que duies al front amb una essència d'oli.

—D'oli?

—Sí, tret que hi he afegit unes plantes que vaig premsar la setmana passada.

—I ja està?

—Sí. I, sobretot, les teves ganes de recuperar-te. Has de pensar que la majoria dels mals que patim són psicològics, i depenem moltes vegades del nostre estat d'ànim per recuperar-nos satisfactòriament.

—I dels fàrmacs, és clar.

—No tan clar. Amb les medicines de laboratori, molts cops l'únic que produïm al nostre organisme són efectes secundaris que deriven en noves malalties al cap d'un temps.

—No ho entenc gaire, la veritat. M'està insinuant que les medicines no serveixen per a res?

—No vull dir això. Però segons el meu criteri, moltes, en segons quines situacions, són innecessàries. T'asseguro que molta gent que va al metge per un simple refredat, o una pujadeta de la temperatura corporal, o un petit mal de coll, o alguna altra molèstia semblant, si en comptes de prendre's una pastilla de qualsevol empresa química aconsellada pel metge, es prengué un caramel normal i corrent però receptat pel doctor amb tot el convenciment que allò li curarà el mal, sense cap mena de dubte, passades unes poques hores aquella persona estaria perfectament i sense el

perill de cap efecte secundari per al seu cos que qualsevol producte de laboratori li podria haver produït.

—Potser sí, però...

—Escolta, t'ho diré més clarament. Et posaré com a exemple el cas d'una història real que una vegada vaig sentir en un mitjà de comunicació explicada per un personatge famós i que tenia una enorme coherència i sentit comú.

—Digui, digui! —va repetir en Jordi ple de curiositat.

—Mira, la cosa va anar així. Segons aquesta persona, el seu pare, que en pau descansi, en temps de la Guerra Civil es va fer molt amic d'un escriptor que estava lluitant en el mateix esquadró que ell. Era un personatge entranyable, encara que les seves idees revolucionàries l'havien posat molt sovint en greus problemes amb la dictadura. Un dia de mala astrugància per a la seva companyia, ja que moltíssims dels seus companys van caure morts al camp de batalla, van ser capturats per les forces del règim, i amb ells els seus escrits de llibertat i antifranquisme que duia a sobre. Després de passar uns dies terribles al calabós, ja que sentien les veus dels guàrdies que murmurejaven com serien executats, sorprenentment en van fer sortir el pare d'aquesta persona que explicava la història, i el van portar a una sala fosca, on el van deixar assegut davant d'una vidriera esperant amb nervis i tremolor el desenllaç tràgic de la seva existència. De sobte es va encendre el llum que hi havia a l'habitació del darrere del vidre i uns soldats van entrar amb pas decidit i gairebé arrossegant el seu company, que duia els ulls tapats amb una bena blanca. Sense vacil·lacions, el van estirar damunt d'una estructura de fusta que feia de taula i el van lligar de peus i mans amb unes corretges que penjaven pels extrems. La força amb què ho van fer es denotava per la cara de dolor i sofriment que desprenia aquell rostre desgastat per l'angoixa. Seguidament, va entrar un comandant i va llegir en veu alta unes paraules esfereïdores i cruels:

Amb motiu dels seus actes de rebel·lia i traïció al règim del país, i després d'estudiar les proves concloents dels plans malintencionats que vostè maquinava en contra del nostre il·lustríssim general i, en conseqüència, de l'estabilitat del nostre poble i de la seva gent, el condemnem a una mort lenta i dolorosa. Li tallarem les artèries fins que mori dessagnat en presència del seu estimat amic, com a càstig i

lliçó perquè el seu comportament no sigui repetit. Que així sia.

»El pare del qui explicava la història, que plorava penosament pel que acabava de sentir a l'habitació freda del davant, va quedar estupefacte en veure el muntatge que estaven preparant. No van tallar les venes del seu company, sinó que ho van simular a la perfecció passant-li una fulla d'afaitar amb molt poca profunditat perquè el tall fos superficial. Llavors, van fer un petit forat a les dues bossetes de plàstic que li subjectaven a l'alçada de les mans i que contenia un líquid espès i calent, amb la mateixa textura que la sang de veritat, i li van abocar per sobre dels canells, de manera que semblava que sortís de les dues suposades ferides. A terra hi van posar dos cubells de manera que se sentís el degoteig agònic, i la sensació que produïa, realment, era insuportable. A mesura que els minuts transcorrien, anaven tancant les petites boques de les bossetes, i el soroll anava minvant, fins que van decidir segellar-les del tot. Només la respiració cansada d'aquella persona trencava el silenci sepulcral que havia impregnat l'ambient de les dues cambres. Inesperadament, l'alè es va aturar. Un dels soldats va apropar-se a l'home per comprovar quin era el seu estat, i el seu gest va ser significatiu. Havia mort.

—Mort! Com pot ser si no li havien fet res?

És ben senzill. Aquell ésser humà havia estat sotmès a una situació de patiment tan extrema, que la seva ment no la va poder suportar. És per això que crec que molta de l'energia que posseïm al nostre cos està concentrada al nostre cervell. Imagina't, si a una persona que no se li fa cap ferida, se la pot matar psicològicament, què no es pot aconseguir per un malalt? O dit d'una altra manera, si es pot acabar amb la vida d'una persona que no té cap ferida, per què no es pot curar una persona amb el mateix sistema?

-Mira't així...

—El que passa és que en aquest camp no interessa aprofundir-hi gaire, perquè si no, de què viurien les grans empreses químiques? I l'enorme quantitat de científics i indústries farmacèutiques que hi ha al món?

—Però llavors, m'està dient que tot es mou per diners, que fins i tot es fa negoci amb la vida humana?

—Sí noi, sí, malauradament gairebé tot funciona així. Les grans desgràcies estan produïdes, la majoria, pels grans

negocis que hi ha muntats al darrere. Només has de pensar en les pitjors malalties que han existit al llarg d'aquests últims temps, com el càncer, la sida o els tumors malignes, que han estat creades pels científics en països subdesenvolupats i que, a causa del seu potencial contagiós s'han estès amb rapidesa i perillositat per tot el planeta. En el cas del càncer, sembla mentida que ens mirem amb tanta fredor substàncies tan perilloses com el tabac, l'alcohol i les energies problemàtiques, vull dir aquelles que són potencialment cancerígenes quan s'hi està en contacte, i que siguin permeses per les autoritats com si res, tot i saber que milers de persones moren cada dia per culpa de la seva presència, que, dit sigui de passada, ja és del tot quotidiana per a tothom. Llavors sí, fet el mal, cal combatre'l, i és aquí on tornem a trobar els mateixos protagonistes d'abans. Perquè per poder fer-hi front resulta que s'han de realitzar estudis enormes i unes grans quantitats de proves que desapareixen els pressupostos destinats als treballs científics. Ens gastem milions d'euros que van a parar a la butxaca dels mateixos laboratoris que han creat les epidèmies. I el pitjor de tot és que, com a éssers humans que són, cometem errades, però les conseqüències són molt més greus que les de qualsevol altra persona a causa de l'enorme repercussió que tenen. Algunes malalties se'ls han escapat de les mans i s'han convertit en plagues mortals molt més dramàtiques del que s'havien pogut imaginar en un primer moment, i també sorgeixen noves formes de contagi que no havien previst, ja que els virus, per si mateixos, es poden transformar i buscar noves maneres de fer-se forts i reproduir-se, i el problema es converteix en una tragèdia de magnituds incontrolables... I en fi, així moltes altres coses més, però no et vull atabalar amb tanta xerrameca...

—No, no, continuï. Crec que tot el que explica és molt interessant.

—Està bé, però si et canses d'escoltar-me m'ho dius i poso el fre. Tampoc vull que siguis víctima del meu desfogament.

—No pateixi, ja l'hi faré saber.

—Mira, és molt clar que predomina l'interès econòmic sobre l'humà. Per què no s'investiguen les malalties poc comunes? Doncs perquè les persones que utilitzarien els tractaments descoberts serien molt poques, i per tant, el benefici no existiria.

—Ara m'ha deixat molt intrigat amb tot el que pot envoltar el poder econòmic. Digui'm, què més pot moure l'ambició dels diners?

—Per exemple les guerres. En són l'exemple més clar.

L'armament s'ha de gastar, si no, no se'n pot fer de nou, i els països més poderosos, que en són els fabricants, en venen il·legalment als més pobres, i escullen sobretot aquells on hi ha unes creences i religions més fanàtiques. Els ensenyen com utilitzar les armes i trien el líder més seguit i influent de la població per jugar amb ell durant un cert temps, educant-lo segons les regles del joc que els convé. Després el fan servir de cap de turc, perquè així tothom es cregui els papers de l'obra: els màrtirs, els herois, els bons i els dolents. I mentre ells es diverteixen, milers de persones moren per la seva innocència equivocada. Alguns, per culpa de l'educació que els han inculcat des que van néixer, i d'altres simplement per pertànyer a un país que trepitja, sense el seu consentiment, la resta del món que no està d'acord amb la seva manera d'actuar.

—Amb això, em vol fer entendre que defensa els terroristes d'aquests països que cometen actes tan terribles on mor molta gent innocent que no té la culpa de res?

—No!, de cap manera. Els assassins no tenen cap excusa ni perdó, és impossible fer-los costat. Només vull dir que, realment, aquests individus són titelles que es mouen sense una consciència definida. Han nascut en una terra on la seva religió els fa profundament fanàtics i esclaus. Des de ben petits se'ls inculca la ideologia que la seva existència es regeix bàsicament per la defensa del seu poble i del seu déu, i si arriba un punt de la seva vida en què han de donar la pròpia ànima per venjar suposades injustícies que països enemics han comès contra ells, no dubten un sol instant a posar-ho en pràctica. Estan entrenats i ensenyats per aquest moment, i fins i tot desitgen que arribi, perquè per a ells significa la seva pròpia llibertat, tant la personal com la del seu poble: morir heroicament per la seva pàtria i la seva sang. Lògicament, qui dicta aquest instant tan crucial no és altre que el seu mandatari, la imatge i la persona que tant han adorat i que sempre actua en concordança amb els moviments dels poderosos, encara que pugui semblar estrepitós i cruel. Perquè si no, com t'expliques que es produeixin guerres allà on hi ha interessos econòmics, com a l'Iraq, l'Afganistan... Cada un d'aquests conflictes té un

motiu energètic. El de l'Iraq, perquè a les seves terres hi ha enormes quantitats de petroli que volen manipular al seu gust. El de l'Afganistan, per poder fer passar el gasoducte a través del seu territori i tenir-ne, també els Estats Units, el monopoli total. I ara Corea, que després de patir molts anys d'embargament petrolífer i de trobar-se amb la necessitat d'haver-se d'espavilar a buscar una energia alternativa com la nuclear, rep la negativa d'utilitzar-la amb el pretext de la seva perillositat. I és que si poden arribar a controlar tot el cru que es fabrica al món, els interessarà que tothom estigui obligat a consumir-lo. Crec que és perillós que un estat tan poderós vulgui dominar el planeta d'aquesta manera. Sembla que tornem a èpoques antigues, quan la terra estava governada per imperis conquistadors. És més, m'esgarrifa veure com aquest estat marca les regles. Que si aquest posseeix armes de destrucció massiva, quan són ells els qui realment en tenen en gran quantitat i les han utilitzades sobre les poblacions i han matat milers de persones innocents. Que si aquests altres són presoners de guerra i sota les seves ordres poden ser torturats i interrogats amb violència, quan són ells els qui es neguen a ser jutjats per un tribunal de l'ONU que han desautoritzat quan han volgut, i els seus soldats són immunes facin el que facin, etcètera. O sigui, que fan i desfan com volen i de vegades em plantejo què i qui és pitjor.

—Sí, potser té raó, però tornant al tema del principi de la religió fanàtica, no acabo d'entendre com algú es pot encegar tant per unes creences. Sense anar més lluny, a mi, quan era un marrec, també em van ensenyar a ser un bon cristià, fins al punt que m'obligaven a anar els diumenges a missa, però a mesura que m'he anat fent gran, he après a decidir per mi mateix i a creure en allò que penso que és més convenient. De fet, ara ja fa molt de temps que no entro a cap església. No veig per què ells no poden renunciar també a creure en un déu que, a sobre, els obliga, quan arriben a una certa edat, a cometre actes tan cruels i absurds.

—Jordi... Encara en saps poc de les ètnies i les cultures que són tan estrictes comparades amb les nostres. Si no, apreciaries molt més el fet d'haver nascut en aquest país i en aquesta època!

—¿Per què?

—Doncs perquè vius en una democràcia. Tothom és lliure de pensar i dir el que cregui més convenient. Bé, més ben dit, de pensar i dir quasi tot el que vulgui. Encara hi ha marges que no es poden traspasar.

—¿I quina relació hi té tot això amb el que m'ha explicat abans?

—Molta! És cert que aquí a la majoria dels ciutadans des de ben petits se'ls ha educat per ser catòlics i, si és possible, practicants, però amb el pas dels anys, en institucions com les escoles, els instituts i la universitat, la pluralitat que permet conèixer tot tipus de religions i la manera com s'enfoquen les coses, des d'uns altres punts de vista molt més naturals que abans, fan que cada alumne pugui triar la seva pròpia identitat i, a la vegada, que ho pugui transmetre molts cops, sense adonar-se'n, a la gent del seu voltant. Així, sortosament, cada vegada hi ha més persones que creuen en si mateixos i en vincles més reals i sans, com són el suport de la família, o de les amistats. Amb aquest raonament, no vull dir que la religió catòlica no sigui correcta, de cap manera. De fet crec que tothom és lliure de pensar i creure en el que vulgui, però sempre ho hauria de fer des d'una posició neutral, perquè d'aquesta manera no pugui convertir-se en un extremista fanàtic. Una cosa molt important, que m'agradaria que tinguessis present, és que totes les masses fan mal. La millor manera de viure la vida és des d'un terme mitjà, en tot, no només en les creences, sinó en altres aspectes com poden ser el menjar, el beure, l'oci, el joc, l'amor i, fins i tot, en l'exercici físic. És llavors quan pots identificar-te amb tu mateix i sentir-te realment lliure.

—Però això em fa l'efecte que és molt complicat d'aconseguir.

—Sí, és cert. Hi ha infinitats de temptacions que fan que perdis el control, però amb voluntat i constància es pot arribar a obtenir aquest equilibri i mantenir-lo per sempre.

En Jordi començà a irritar-se de tanta perfecció. La seguretat d'aquell individu l'incomodà per moments. Decidit a treure'l fora del terreny de joc, li plantejà una qüestió amb la intenció clara d'agafar-lo en orsai.

—Imagini's que vostè està vivint aquí dalt, al bosc, la mar de tranquil.

—No és gaire difícil... —va interrompre'l en Joan amb una rialla.

—Si us plau, no se'n burli...

—Està bé, no diré res més.

—Com li anava dient, els seus dies van passant amb tota tranquil·litat, quan de sobte, sense avisar-lo ni donar explicacions, uns desconeguts li calen foc a la casa i a la resta de l'entorn, i destrueixen tot el que troben al seu pas sense que hi hagi cap motiu concret. S'hi enfrontaria per parar aquesta acció maquiavèl·lica?

—No, sincerament no. L'única cosa que faria és traslladar-me a un altre lloc. No costa tant muntar una altra cabana en un altre indret. Barallant-m'hi, no hi guanyaria res; al contrari, podria ser que hi perdés la vida, i això ja no tindria remei.

La resposta havia estat simple i clara, però a en Jordi el treia de polleguera tanta comoditat, i per això li va anar complicant l'escena per veure si la resolució del nou conflicte era més bel·liciosa.

—Està bé, aquest és un comportament molt diplomàtic, però, què passaria si no el deixessin en pau i l'anessin perseguint fins a destruir-li la nova llar? Què faria llavors, seguiria fugint d'ells?

- Efectivament.

—Sí home!, no m'ho crec. Estic segur que arribaria un moment en el qual s'hi enfrontaria.

—Estàs equivocat. L'única cosa que canviaria en aquest segon atac és que miraria de dialogar-hi primer. Intentaria fer-los entendre que destruint-ho tot no s'arregla res, al contrari, només s'aconsegueix acabar amb les energies bàsiques del nostre planeta, i com a conseqüència d'això, amb la seva pròpia existència, ja que tots els éssers vius que poblel món necessitem de tots els recursos naturals que existeixen, i acabant amb ells només provoquem que la nostra vida estigui en un seriós risc. I amb aquesta resposta t'estic donant una solució al problema real que hi ha actualment.

—Què vol dir?

—Doncs que els grans governs, els països més industrialitzats, els grans capitalismes, han d'aturar com sigui aquest creixement desmesurat dels negocis sense escrúpols que giren l'esquena al medi ambient, com poden ser els derivats de la construcció, la indústria, els carburants, les energètiques i altres. Si no ho fan, s'arribarà a un punt que ja no es podrà fer marxa enrere i la catàstrofe

ecològica serà de tal dimensió que serà impossible recuperar-se d'aquest impacte tan mortífer.

—Vol dir que no en fa un gra massa?

—T'asseguro que no. Te'n faries creus de com ha canviat la Terra en molt poc temps. El canvi climàtic ja s'ha notat en molts hàbitats i en moltes espècies vegetals i animals.

CAPÍTOL III

Raons de pes

La conversa semblava no tenir fi. Mentre en Jordi mirava de defensar el seu present, el seu lloc en el temps i en la societat, en Joan contrarestava des d'un punt oposat, com si visqués en una màquina del temps que el tenia sospès en una dimensió desconeguda, llunyana.

—D'acord, però no em negarà que el desenvolupament és necessari. Les noves vies de comunicació milloren el transport, i les noves empreses creen llocs de treball i disminueixen la problemàtica de l'atur.

—No t'enganyis, no et deixis enredar per les promeses d'un futur millor, perquè aquestes només són vàlides per a una petita minoria privilegiada. Només has de parar atenció en un fet, i t'adonaràs de la veritat. Mentre es construeixen grans blocs moderns on centenars de persones viuen com formigues pagant a preu d'or cada metre quadrat, habitatges molt més grans però més antics queden abandonats al nucli antic de les ciutats perquè els seus propietaris adinerats no els cedeixen a lloguer o es neguen a vendre'ls a un preu raonable perquè altres els puguin aprofitar reformant-los. Esperen que siguin els ajuntaments qui els rehabilitin a causa de la seva perillositat, o a una bona oferta d'algun altre ric especulador per transformar l'habitatge en un bloc immens de pisos esquifits. I no parlem dels moltíssims poblets petits que la societat ha marginat per culpa d'aquest capitalisme que tant defenses i que es converteixen en nuclis fantasmes i amb el pas inevitable del temps en un munt de runes. De debò creus que caldria construir tant si realment es volgués posar control a totes aquestes circumstàncies?

—Potser no, però als nuclis petits també hi ha el problema que la gent n'acaba marxant per manca de futur. No poden viure de la terra, i els joves van a buscar millors

oportunitats a la ciutat, ja sigui en el camp dels estudis o en el laboral.

—I t'has preguntat per què succeeix tot això? La resposta és ben senzilla. Les ajudes agrícoles han disminuït considerablement i això afecta especialment els petits pagesos, no els grans propietaris que exploten immigrants en hivernacles, on la producció no pateix les inclemències del temps. Tot i així, malgrat les mancances actuals, les terres encara poden donar un mínim marge de benefici perquè una família pugui anar subsistint. Una altra cosa és que els joves es deixen arrossegar per aquesta societat de consumisme i, és clar, en part se'ls pot comprendre. Aquests nuclis urbans han estat descuidats pels governs, i la manca d'infraestructures i inversions els han deixat pràcticament marginats i incomunicats de la resta del món, per la qual cosa, una vegada aquests nois coneixen la vida a la ciutat, se senten atrets per les nombroses ofertes i possibilitats enganyoses que se'ls presenten davant dels ulls. Només el pas del temps els fa comprendre que no tot és tan bonic com es pintava en un primer moment, i que en el fons s'han convertit en uns esclaus més d'aquesta societat compradora i possessiva. Pel que fa al transport, tema del qual m'has parlat anteriorment per dir que les noves carreteres estalviaven temps en els trasllats, t'he de dir que no és del tot cert. D'acord que el vehicle privat és molt còmode, no depens d'horaris, escoltes la música que vols, et poses la temperatura ambiental al teu gust, però no és menys cert que cada vegada n'hi ha més. El seu nombre creix sense parar i els embussos cada dia són més nombrosos i llargs. Això fa que els nervis dels conductors estiguin a flor de pell, que les presses es transformin en imprudències i que creixin els accidents en nombre i mortalitat. Alhora, les noves vies són més amples, amb més carrils per a un mateix sentit, i per aquest motiu les velocitats són molt més elevades i, en conseqüència, perilloses. A part, hi ha l'inconvenient que suposa el fet de destruir moltes hectàrees de paisatge verge per poder dur a terme aquestes obres immenses i inacabables. I el pitjor de tot és que les antigues carreteres queden inutilitzades per a tot, ja que deixen de fer la funció per a la qual es van construir i, a més, són terres que queden mortes i irrecuperables per treballar-les. I a tot això encara cal afegir el gran perjudici que aquestes noves obres ocasionen al

transport públic, que seria la solució més bona i factible per al moviment de les persones i la protecció del medi ambient, perquè no podem oblidar que cada vehicle que es posa en circulació és una suma més al perjudici que s'ocasiona en l'ecosistema del nostre estimat planeta.

—Home, no sigui tan exagerat. Més mal produeixen els vaixells que naufraguen amb enormes quantitats de petroli i que deixen anar grans quantitats d'aquesta substància tòxica que forma enormes marees negres que destrueixen durant molt de temps la pesca de la zona on s'han enfonsat.

—També és un altre gran problema, però en una cosa vas equivocat. És ben cert que l'enfonsament d'un d'aquests bucs és una gran catàstrofe per a la vida marina, però no és ni de bon tros la pitjor. Has de comptar que en aquests casos, el cru que s'aboca només representa el cinc per cent del que es deixa anar al mar durant un any.

—No pot ser!

—No hauria de ser, però és la realitat. L'altra noranta-cinc per cent es reparteix entre les plataformes petrolíferes, en la neteja dels mateixos vaixells un cop han arribat a port, entre càrrega i descàrrega, i el més important i «il.legal», i ho dic entre cometes perquè estic segur que s'està al corrent d'aquestes pràctiques, en el transvasament clandestí de fuel en alta mar. El que passa és que hi ha molts interessos entremig, i les màfies subornen sense cap contemplació.

—I vostè com ho sap?

—Ho sé com molta altra gent, però com t'he dit abans, no es fa res per evitar-ho.

—Però els que realment haurien de fer-hi alguna cosa són els diferents governs dels països on succeeix aquesta pràctica corrupta, no?

—Efectivament.

—I com és que no actuen? Per què dintre serveixen els polítics?

—Mira, uns són corruptes, els altres, intransigents, i la resta, insuficients.

—Així doncs, la política actualment no serveix per a res.

—Tal com funciona avui, no. És massa destructiva. Només es treballa per trobar les errades dels altres. Estan a l'aguait com un depredador ho està a l'hora de saltar damunt de la seva presa en el moment precís. En les campanyes electorals, es dedica més temps a criticar el partit rival que a presentar un programa digne. Encara no he vist mai, i mira

que ja ha plogut des que coneixem la democràcia, que el portaveu d'un partit entrevistat per algun mitjà de comunicació en època d'eleccions i que aspiri a la presidència, declari que durant el mandat de l'oposició la feina s'ha fet prou bé. Això no vol dir reconèixer que són uns àngels i que res no es pot millorar, però almenys és més constructiu que no pas el fet de desprestigiar-ho tot per norma. Al cap i a la fi, el que està fet ja no es pot canviar, i se suposa, des d'un principi moral, que qualsevol govern que guanya unes eleccions, durant la seva etapa de mandat, mira de fer les coses al millor possible per al seu poble, estigui més o menys encertat. D'errades crec que en cometem tots, encara que sigui des de la bona fe, i fer-ho tot sempre perfecte per a tothom és impossible. Reconèixer la feina feta no vol dir enviar a can PiStraus una campanya i condemnar-se a estar a l'oposició quatre anys més, sinó que en el programa es pot oferir tot allò que encara manca i amb què els ciutadans es puguin sentir identificats i realment puguin sortir més beneficiats.

—Sí, però sempre prometen objectius que al final no compleixen, i la gent se'n cansa, de tanta paraula fàcil...

—Tens tota la raó, i és per aquest motiu que cada vegada baixa més la participació ciutadana a les urnes. La gent del carrer ha deixat de creure en la política, i això és el pitjor que pot passar, perquè la democràcia perd força i se situa en una posició molt feble i perillosa.

—I què faria vostè per canviar el rumb en una altra direcció més positiva?

—Per començar, modificaria algunes de les normes que hi ha establertes. La primera seria la d'abolir la majoria absoluta. Al llarg dels anys s'ha demostrat que no funciona. El partit que governa s'instal·la en el poder i només mira cap a una direcció, la seva. El diàleg entre partits i comunitats deixa d'existir i milers de votants deixen d'estar representats perquè el seu partit ja no té ni veu ni vot. Les bones propostes de l'oposició no són escoltades, són rebutjades automàticament, i les idees, si són constructives per al poble, haurien de ser acceptades vinguessin d'on vinguessin. En segon lloc, aprofitant les noves tecnologies, crearia un fòrum a Internet on els ciutadans poguessin exposar les seves inquietuds i queixes, i aquestes, un cop passat un filtre equitatiu, fossin exposades al Parlament i estudiades segons la seva prioritat d'interès. I en tercer lloc,

i potser el més important, la política hauria de ser més accessible a la gent del carrer. Amb això vull dir que també hauria de poder fer la carrera política una persona normal i corrent, honesta, treballadora i amb ganes de millorar el país i la seva gent. S'haurien de deixar de banda posicions socials. No crec que per ser un bon president s'hagi de ser un gran advocat, economista, catedràtic, etcètera; per a això existeixen els diversos partits, perquè cadascun tingui les seves figures especialitzades en cada matèria i aconsellin sobre els secrets de cada cartera. Sovint s'oblida que la millor universitat és la vida mateixa, i que potser un manobre, un escombriaire, un taxista o un cambrer, persones que per causes diferents no han pogut o no han volgut accedir a uns estudis superiors, tenen prou caràcter i experiència per solucionar qüestions difícils, i posseeixen una gran intel·ligència que, amb el pas del temps, pot haver agafat unes dimensions que molts universitaris no tenen, i que a més a més coneixen millor que ningú quines són les mancances del seu barri, el seu poble o la seva ciutat, no ho creus així?

En Jordi va quedar estupefacte davant dels arguments d'en Joan. La seva admiració per aquella persona tan misteriosa anava augmentant a mesura que l'anava coneixent, i la lògica dels seus raonaments era admirable. Li semblava impossible de creure que fos tan savi i que sabés tant de tants diversos temes. Era com si hagués viscut dues vegades i tot ho veiés des d'una altra perspectiva.

CAPÍTOL IV*Per fi, aire pur*

Després d'haver dinat, van anar a fer un tomb pel bosc. En Joan li volia ensenyar un lloc molt especial. Mentre passejaven, en Jordi es mostrà molt pensatiu i amoïnat.

L'altre va percebre la seva angoixa i, preocupat, li va preguntà què li feia ballar el cap:

—I doncs, què et passa? Fa una bona estona que no bades boca.

—Estava rumiant, i després de repassar alguns temes, un s'adona que gairebé tot va malament en aquest món, no ho veu així?

—Malauradament, sí. Només mirant o escoltant les notícies una estona t'adones que això no funciona. Alguna cosa falla quan tres quartes parts dels habitants de la Terra es moren de fam o viuen en condicions infrahumanes mentre la resta ha de controlar el menjar i seguir múltiples règims per no tenir sobrepès i colesterol. Quina utopia! Els diners i l'abundància només corren en una direcció, i aquest cercle cada cop es fa més petit i viciós. Ja se sap, qui més en té més en vol, i el que resulta més sarcàstic és que ni els mateixos poderosos s'aturen a pensar que encongint aquest cercle, arribarà un punt que també perillarà la seva pròpia existència.

—Per què?

—Perquè tot ha de fer la roda, com la naturalesa mateixa. Si la majoria de la població, que també és la majoria de consumidors, no té diners, no podrà comprar el gènere que els grans empresaris fabriquen. No es vendran habitatges i, per tant, els constructors i promotors hauran de tancar portes. En conseqüència es deixaran de vendre mobles, electrodomèstics, vaixelles, cortines, persianes, parquets, rajoles, lavabos... i tots aquests comerços quedaran en números vermells i també hauran de plegar. I darrere seu, tots els seus proveïdors, i la llarga cadena que se'n deriva, com les fàbriques d'envasos, embalatges, transports, etcètera, fins a arribar als bancs, els quals, a causa de la

caiguda del diner i de les inversions, la falta de clients i l'augment de morosos... també els succeirà el mateix.

—I llavors què?

—El caos. Potser es tornarà a l'època de l'esclavisme, quan es treballava per no morir, o bé la classe pobra i explotada es revoltarà i esclatarà una gran guerra mundial, i tothom hi sortirà perdent.

—Vol dir que es pot arribar a aquest punt? No som bèsties, som éssers humans i, com a tals, racionals.

—No sé fins a quin extrem. Si el món animal es comportés com ho fem nosaltres, em sembla que a hores d'ara ja no quedaria res. Imagina't que dins la cadena animal, el més fort, per exemple el lleó, ja que no és presa de cap altra bèstia sinó que mor per l'efecte dels anys o de malalties, matés les altres espècies simplement per satisfacció i odi, no per necessitat. Arribaria un moment que aquestes espècies anirien desapareixent, ja que el ritme de la matança seria més ràpid que el de procreació. I imagina't que després d'acabar amb les preses que normalment devora, anés eliminant les altres més inusuals. Segur que en poc temps el menjar seria molt escàs, i la desesperació seria tan gran que, al cap d'un temps, acabarien matant-se entre ells.

—Però tot i així hi hauria animals que no en sortirien afectats de tot plegat, com per exemple l'elefant, l'hipopòtam, el cocodril...

—Vas errat. És veritat que no ataquen els elefants a causa de la seva duresa i volum, però has de pensar que tot té un límit, i arribaria un punt que els lleons el traspassarien. La seva desesperació per la gana seria tan gran que la seva violència els duria a atacar les cries, cosa que faria perillar l'espècie d'aquests mamífers en qüestió de pocs anys. Pel que fa al cocodril, és el mateix cas; és un depredador, i si fes el mateix, augmentaria aquest fenomen. I amb aquest exemple incloc tots els altres depredadors, ja siguin terrestres o aquàtics, tots els que estan al capdamunt de la cadena tròfica. Si veritablement es comportessin com els humans, seria una catàstrofe irreversible.

—Té raó. Mirat així, no semblen tan civilitzats com ens pensem.

—Ja ho pots ben dir, ja. Ens hauria de caure la cara de vergonya. Encara no entenc com podem suportar veure com milers de nens innocents moren cada dia en condicions tan deplorables.

—Què faria vostè? Els enviaria diners?

—Ja t'he dit abans que els diners no ho són tot. Poden ajudar, però no ho són tot. El que s'hauria de fer és arreglar el problema des de la seva arrel. En primer lloc s'haurien de crear habitatges, infraestructures de comunicació, hospitals, escoles, i educar-los per cultivar la terra, per construir els seus propis recursos naturals, per aprendre a llegir i escriure, per desenvolupar diferents professions, i convèncer-los d'instaurar un sistema democràtic com el que t'he descrit abans. No es tracta de colonitzar-los, simplement caldria ajudar-los amb els seus mitjans, amb la seva cultura, la seva llengua i les seves identitats. Sé que dir-ho resulta molt fàcil, i en realitat no ho és gens. Segurament hi hauria molts entrebancs, i el primer de tots seria els actuals mandataris d'aquests països, que els governen perversament per així quedar-se amb la riquesa. I potser en alguns casos, sobretot als territoris ocupats per les guerrilles que castiguen els seus ciutadans sota la llei de l'amenaça i l'extorsió, seria violent, però, precisament seria aquí on podria ser justificable l'ús de la força militar per derrocar del poder aquests mercenaris i convertir en persones lliures els seus habitants. Només així, amb aquestes ajudes, les aportacions econòmiques farien l'efecte desitjat. D'altra manera, moltes aportacions no arriben al seu destí i cauen en mans mafioses.

—I així també se solucionaria la problemàtica de la immigració, ja que no haurien de marxar del seu país per trobar una vida millor.

—Veig que ho vas entenent.

—Ara, que si li sóc sincer, de vegades no entenc per què vénen sense papers, molts cops jugant-se la vida amb pasteres, i un cop són aquí veuen que tenen un futur molt negre.

—No ho entens perquè no ho has viscut. Són pobra gent que vénen enganyats per unes organitzacions mafioses molt ben muntades.

—I per què?

—Quines preguntes! Has de pensar que el tràfic de persones és un dels negocis més grans que existeixen. Es mouen milions d'euros anuals, i aquests es reparteixen entre el seu engranatge: captadors, publicistes, navegants, policies, etcètera. Pensa que cada persona enredada, s'ho arriba a vendre tot per aconseguir el passatge desitjat que molts cops

supera els dotze mil euros, i en una petita embarcació els poden arribar a amuntegar com el bestiar fins a encabir-hi unes vint persones. Calcula el nombre que en surten cada dia i el resultat és una quantitat de diners on molta gent sense cap mena d'escrúpols vol la seva part.

—Sí, però les persones que són deportades i tornen fracassades, com és que no serveixen d'exemple i escarment perquè no ho segueixin intentant?

—Perquè aquestes no s'escolten. No tenen veu per poder explicar les seves experiències, i molts d'ells, en veure que al seu país la pobresa i la mort també estan assegurades, ho tornen a provar una segona vegada, perquè realment no hi tenen res a perdre. Has de tenir en compte que el somni està tan ben pintat per aquests traficants, que fins i tot anuncien en els diferents mitjans de comunicació d'aquests països el cas fictici d'un ciutadà que, després d'haver passat uns anys al Primer Món, torna al seu país d'origen carregat de diners i al volant d'un preciós cotxe esportiu de luxe, admirat per tots els seus familiars i amics. És clar, sembla tan real que aquests pobres infeliços hi cauen de quatre grapes. Els fan falses promeses, els expliquen els passos que han de seguir un cop arriben a la terra desitjada, i si tenen la sort d'acabar-hi sans i estalvis, ja que molts s'hi queden pel camí, comproven que tot és mentida, que no existeix la persona que els havia de recollir, que tampoc hi ha cap senyal de l'habitatge provisional i molt menys encara de la feina que els havien assegurat. Llavors, si no acaben essent capturats per la policia, volten espantats i desorientats amb una fam terrible, sense diners, sense roba, sense un lloc on refugiar-se i cansats de les llargues hores d'angoixa i agonia. Per això, desesperats, molts acaben per delinquir, després de veure com totes les portes se'ls han tancat i que les poques on s'han atrevit a trucar ni tan sols s'han obert el més mínim. I és per aquest motiu que el ciutadà del país privilegiat els rebutja, ja que hi veu un perill per a la seva seguretat i la dels seus, sense que ningú els faci entendre la situació que estan passant.

—Sí, però a la vegada també he sentit casos en els quals se'ls ha ofert ajuda en forma de feina, i un cop ha transcorregut un temps suficient per obtenir el permís legal de residència, no han dubtat gens a deixar a l'estacada la persona o negoci que els ha ofert aquesta possibilitat.

—Deixa'm que t'ho plantegi des d'un altre punt de vista. Per mi, el primer d'aprofitar-se de la situació és la persona que teòricament ofereix l'ajuda, ja que en la majoria de casos es tracta d'empresaris que, lluny de denunciar la situació il.legal d'aquella persona sense papers, la lloga per un preu miserable i d'aquesta manera obté mà d'obra molt més barata. I utilitzant aquesta fórmula perjudica el pobre immigrant i a la vegada els milers d'aturats del país que esperen una feina com aquella. Amb això no vull dir que no existeixin les excepcions, i que realment no hi hagi bons empresaris que donen tot el que poden i més, de la mateixa manera que tampoc et vull fer creure que tots els immigrants siguin persones bones i innocents. Crec que hi ha de tot, a tots els països i en totes les diferents cultures, però sí que és veritat que sempre solen pagar justos per pecadors. Té molt més ressò un immigrant la conducta del qual ha estat errònia que no deu de comportament exemplar. Passa exactament igual quan se celebra un partit important de futbol o una manifestació multitudinària. Per molt que el comportament de la majoria sigui extraordinari, si quatre eixelebrats es dediquen a fer mullader i trencar tot el que troben al seu pas, l'acte serà qualificat de fracàs i es titllarà tothom d'antiesportistes o de persones incivilitzades, encara que la realitat hagi estat ben diferent.

—Amb això té raó. A mi em va passar una vegada a l'institut, mentre fèiem una asseguda per reivindicar la nostra postura en contra de la reforma d'educació impulsada pel govern. Per culpa de tres xitxarel·los, que van decidir aixafar-nos l'acció. Es van posar a tirar pedres contra els cotxes de la guàrdia civil i l'acte va acabar com el rosari de l'aurora. A uns quants que no hi tenien res a veure els van detenir i, seguidament, van suspendre la protesta. Més d'un va arribar a casa amb un trauc al front.

—I segur que només entrar per la porta et van esbrincar i et van prohibir que mai més tornessis a participar en un acte similar, oi?

—Exacte. I el que és pitjor: la gent del barri em mirava amb un cert menyspreu durant un temps, com si jo hagués estat el culpable dels incidents.

—Veus, ja som al cap del carrer, no cal que t'expliqui més...

De sobte, el caminet estret que s'obria pas entre els immensos arbres fins on allargava la vista, es va acabar, i

un soroll estrepitós d'aigua que provenia de darrere les fulles dels últims pins, provocava una sensació de curiositat. En Jordi, amb unes passes més accelerades, va deixar enrere el seu acompanyant i va quedar bocabadat amb l'espectacle que s'obria davant de la seva mirada atenta. El paisatge era extraordinari. Una cascada de molts metres d'alçada queia voluminosament al fons del precipici, erosionant les enormes pedres de la muntanya de mica en mica i dibuixant un contrast meravellós de formes estrambòtiques que, conjuntament amb els raigs solars, creaven unes ombres magnífiques que lluien a través de la cortina d'aigua. A baix, uns metres més enllà dels esquitxos, la velocitat de l'aigua disminuïa sobtadament per donar pas a un estany esplèndid i calmat. La tranquil·litat que s'hi respirava era aclaparadora. Qualsevol persona, per molt nerviosa que fos, hi hauria gaudit d'uns instants relaxants. Després de contemplar la magnífica vista, van baixar per uns graons naturals formats per pedres i branques, i van jeure al costat del riu descansant els peus fatigats dins de la fredor de l'aigua.

—Què et sembla?

—És un paradís! No m'estranya que li agradi viure aquí dalt tot sol. Molta gent de ciutat donaria el que fos per poder gaudir d'aquests instants tan reconfortants. De fet, fa una estona que respirant profundament aquest aire tan pur, m'ha semblat com si recuperés forces i tinc una sensació de llibertat que mai havia percebut abans, no sé com explicar-l'hi... No és que no gaudeixi de bona salut, al contrari, practico bastant sovint l'esport, i mantinc a ratlla tant com puc el meu pes, però...

—Ja t'he entès, ja... T'ho passes bé fent esport?

—Doncs sí, n'estic molt satisfet. Jugo a futbol, i vaig regularment al gimnàs. Per què ho pregunta? No em digui que també hi té coses en contra.

—Pel que tu practiques, no. Em sembla molt necessari exercitar adequadament el cos. Només crec que els problemes arriben amb els excessos, i avui se'n produeixen més que mai.

—Excessos?

—Com ja t'he comentat abans, totes les masses fan mal, i practicar l'esport de manera molt forta i continuada és tan perjudicial com no fer-ne gens. I aquí m'estic referint als esportistes d'elit, o a la gent que s'encega amb l'esforç físic

i es marca un llistó massa elevat. El cos humà funciona amb un engranatge similar al d'una màquina, i no és bo forçar-lo fins a extrems límit on pateixi excessivament, perquè al contrari d'una màquina, que quan s'espatlla es pot reparar amb peces de recanvi, el nostre cos no. Encara que algun òrgan pugui ser trasplantat, el funcionament ja no torna a ser mai com abans, i molts cops aquesta possibilitat queda esgotada, i ja no hi ha marxa enrere.

—Però home, si aquests esportistes patissin tant, no aconseguirien les fites tan importants que realitzen al llarg de la seva carrera, no creu?

—És que amb l'esport, com en moltes altres coses, només es valora la part positiva, però també s'hauria de mostrar més interès per tota la gent que ha sofert lesions per culpa d'exercitar-lo a aquests nivells, i moltes són irreversibles. Hauríem de parar més atenció a saber en quin estat queden aquests atletes un cop finalitzen la seva professió. Un exemple molt significatiu és la gimnàstica. És immens el sacrifici que han de realitzar els atletes, homes i dones, des de ben joves, amb nou o deu anys, sobretot en el cas de les noies, entrenant-se dotze, tretze, fins a catorze hores diàries, i controlant-se en tot moment el creixement amb dietes estrictes, amb vitamines de laboratori i, el que és més important, sense poder gaudir d'una infància normal i corrent. A més, molts cops hipotequen una mica el seu futur en una altra professió per així poder desenvolupar l'esportiva a ple rendiment, de la qual, per postres, serà molt difícil que puguin viure tota la vida. I t'he exposat aquest cas el de la gimnàstica, perquè crec que respecte a altres esports pateix una discriminació important, ja que requereix molt esforç i en canvi rep molt poca recompensa en comparació amb el futbol, l'automobilisme, el tennis, el golf i altres disciplines. Aquestes altres modalitats, per mi, han perdut tota lògica i raó de ser. Ara, tampoc vull que pensis que estic totalment en contra de l'esport. Al contrari, trobo magnífic que es practiqui per passar-s'ho bé, per cuidar-se, i fins i tot per competir, però sempre amb un punt de moderació, perquè pot ser perjudicial fer-ho amb massa fúria i ànim de victòria. Els sentiments poden jugar males passades. Jo mateix he presenciado moltes baralles que han acabat molt malament per culpa de discussions alterades per la disputa i el control del joc, i el que és més greu és que les he presenciades entre amics que juguen al futbol en

categoria regional i que per tant, no els dóna de menjar, sinó que teòricament ho fan per diversió.

—Però, per què ha dit que segons quins han perdut la raó de ser?

—Perquè no veig lògic ni coherent que un jugador de futbol cobri cinc milions d'euros a l'any o un automobilista tingui un salari de quinze milions per temporada, o que un tennista rebi sis milions pel fet de proclamar-se guanyador d'un torneig o en cobri tres-cents mil pel sol fet d'haver-hi participat, i molts altres exemples que et podria donar. No és que trobi malament el fet que si una persona ha nascut amb unes qualitats físiques i tècniques les aprofiti, es dediqui a l'esport i en visqui, però sí que trobo desorbitats aquests excessos, tant en la seva pràctica pel tema de la salut, com en la part econòmica.

—I dels altres espectacles, què me'n diu?

—Igual, és exactament el mateix. No pot ser, o no és normal, si més no en la meua modesta opinió, que un artista de cine, per protagonitzar una pel·lícula, cobri setze milions d'euros. O el cas d'una model professional, que per una desfilada en cobri mig milió. O que un cantant, per dues hores de concert, cobri cinc milions d'euros. I et torno a repetir el d'abans. No vull que entenguis que no es mereixin viure d'allò que fan, perquè realment tenen qualitats i aptituds per fer-ho, però sí que crec que hi hauria d'haver més sentit comú i moderació. Per què no poden tenir un sou normal, similar al de qualsevol altre treballador, sigui de la professió que sigui? O és que no té la mateixa importància fer una desfilada de vestits que construir una casa? O fer carreres damunt d'una moto en un circuit que recollir la brossa dels carrers? Sembla que no sigui així, i és per la qüestió de sempre. Aquests fenòmens mouen molta gent, i hi ha moltes persones darrere que en viuen. Hi ha molts interessos pel mig i, desgraciadament, l'avarícia del diner pot més que la coherència en la vida. I per molta gana que es passi al Tercer Món, la majoria s'hi tomben d'esquena.

—Però, no creu que hi ha casos pitjors?

—A quins et refereixes?

—Als que es fan rics pel simple fet de vendre exclusives muntades als diferents mitjans de comunicació anomenats premsa rosa, on posen preu a la seva intimitat sense cap mena d'escrúpols.

—Sí, tens raó, això encara és més patètic, perquè aquests són milionaris sense tenir cap mèrit. És vergonyós que la mediocritat a la vida estigui tan ben remunerada, però el principal problema és que aquestes revistes, que paguen centenars d'euros per notícies falsejades o per actes exclusius d'aquesta faràndula anomenats famosos, aconseguen ràpidament recuperar i fins i tot triplicar la inversió inicial en els quioscos, i és clar, si els dóna resultat, els és igual que sigui o no moralment correcte el que fan, o és que t'has pensat en algun moment que els preocupa realment la vida d'aquests personatges? Al contrari, al més mínim moviment en fals no dubten ni un instant a calumniar-los i enfonsar-los fins on puguin per tal de fer rendible la notícia i treure el màxim benefici possible del morbo de veure un personatge conegut caure en la misèria personal. El que succeeix és que no només són les revistes, sinó que la televisió emet programes que cada dia perden més contingut cultural. Gairebé totes les cadenes s'aboquen a la porqueria dels anomenats reality shows. Són espais que utilitzen uns quants ignorants amb el ganxo atractiu de convertir-los en persones conegudes. Un cop els han espremut al màxim i veuen que la seva presència ja no dóna l'audiència desitjada, se n'obliden i els deixen penjats en un nivell de vida que no poden suportar. Llavors, en adonar-se de la situació en què es troben, n'hi ha que opten per començar de nou i fugir d'aquest món, però els més dèbils s'arrossegueuen pels diferents mitjans difamant encara més la seva trista imatge. Com t'he dit abans, tot això continuarà existint mentre la societat no canviï de pensament, i aquest objectiu serà difícil d'aconseguir, ja que resulta més fàcil mirar una situació enganyosa però divertida que no una realitat trista, encara que aquesta sigui la vertadera.

En Jordi sabia que els seus raonaments eren certs; eren pensaments molt justos i meditats. Però a la vegada estava un pèl enutjat per l'actitud d'aquell home. Tot ho jutjava, tot ho posava en una balança molt equilibrada, però en canvi ell havia fugit sense fer-hi res, i tampoc semblava que tingués la intenció de tornar per canviar les coses. Amb aquelles contradiccions que li feien ballar el cap, es va anar escalfant fins al punt que va esclatar.

—Si ho té tan clar, si té la solució per a tots els mals del món, per què no hi fa alguna cosa? De què te por? Podria tornar i explicar aquestes idees a algun mitjà de

comunicació, a algun partit polític, en algun debat públic, no ho sé... Faci alguna cosa, home! És molt fàcil criticar-ho tot des d'aquí dalt, sense enfrontar-se amb res ni amb ningú... Contesti, no faci aquesta cara de babau!

En Joan es mostrà sorprès davant la reacció d'aquell marrec, però lluny de contestar en un to ferotge, li va respondre calmadament:

—Ja ho voldria, ja, però no puc. M'és materialment impossible. Estaria fora de lloc. És una situació que no em toca viure en aquests moments per molt que ho desitgi.

—No entenc res del que m'està dient.

—Ja t'ho explicaré més endavant. És difícil de creure, però possiblement sabràs la resposta abans que jo te la desvetlli.

—I per què no ara?

—Perquè no vull que marxis sense poder acabar d'exposar-te alguns assumptes més.

—No ho entenc.

—Tranquil, no tinguis pressa. Has de saber gaudir del temps. En la vida, tot arriba, així que no desitgis que el temps transcorri ràpidament perquè llavors no assaboreixes cada instant. Aquest és un altre dels problemes que hi ha avui, les presses i l'estrès. Tothom vol que les jornades de feina acabin ràpidament, i d'aquesta manera, com que la majoria de la població treballa tot el dia, encara que sigui a torn partit o fent hores extres, els dies, les setmanes, els mesos i els anys passen volant. La falta de diners també provoca aquest neguit. Una bona part de la gent es gasta el pressupost que tenia previst per a tot el mes abans que passi la primera quinzena, i irremeiablement tiren de targeta de crèdit per passar la resta dels dies, fins que aquesta arriba al seu límit. Llavors, esperen impacients canviar el full del calendari per cobrar les nòmines, que en un tres i no res queden absorbides pels saldos deutors, pels préstecs, per les assegurances, els impostos, etcètera, i així es van succeint en cadena els dies sense poder-ne gaudir cap, sense parar atenció en els seus moments, les seves hores, els seus minuts, els seus segons. No vull dir que s'hagi de viure bojament, al contrari. A la vida hi ha moltes coses senzilles que passen desapercebudes i que veritablement valen la pena, però que per culpa del malbaratament que es fa del temps, no es veuen.

—Com quines?

En Joan li va fer girar la vista en direcció contrària perquè es fixés en una parella de cadells d'ós que jugaven a l'altra banda del riu. En Jordi, en veure les pallassades d'aquells animalons, va esclatar a riure fins que ja no va poder més.

De sobte, les dues criatures van parar de rebotar-se i un gran silenci es va apoderar del bosc, fins que va ser trencat estrepitosament pel cruixir exagerat d'unes branques. El fullatge atapeït s'anava obrint a mesura que una figura enorme es feia pas enmig de la vegetació. Davant la mirada sorpresa d'en Jordi, un ós gegantí va aparèixer en escena i es va posar dret, de dues potes, emetent alhora un crit poderós. Els dos cadells se li van apropar a poc a poc, amb un cert recel, però el més captivador va ser quan el suposat pare o mare els va llepar amb la llengua i es va endinsar altra vegada al bosc, seguit pel pas divertit dels petits.

—Que bonic! —va exclamar en Jordi meravellat pel que acabava de veure.

—És curiós, oi? Doncs és d'aquests moments del que et parlava. Hi ha moltes coses importants que succeeixen davant nostre i que cal gaudir-ne. Els pares no s'haurien de perdre mai els actes més importants dels seus fills per culpa de la feina. Des dels seus primers passos, els seus primers parlaments, els seus primers dies d'escola, el seu primer partit de competició o el seu primer ball artístic, la seva primera funció..., ja que són vivències que no s'obliden mai. I tampoc s'haurien de desapropiar les oportunitats de gaudir de la parella, de les amistats i de les estones de plaer i esbarjo que es poden arribar a aconseguir al llarg del dia. Perquè encara que no ho sembli, i més a la teva edat, la vida passa volant, i quan un se n'adona, mira enrere i es pregunta per què ha treballat tant, per què aquell dia, en comptes de veure debutar el seu fill en un partit, va ajupir el cap davant del gerent i va acceptar la imposició de fer hores extres. I aquell viatge que tant havien somiat ell i la seva muller, per què no van decidir-se a fer-lo realitat. ¿De debò feia falta gastar-se els diners que havien estalviat durant tant de temps per poder-lo fer en un cotxe tan luxós i car que al cap i a la fi només els va portar més deutes i problemes? I davant d'aquestes reflexions, un veu que moltes de les coses que eren superficials no valien la pena. Per aquest motiu t'aconsello que no malgastis el temps. Sé que ara et costarà entendre-ho, perquè et sembla que et queda molt camí per fer i els anys són eterns i no hi ha manera que

passin, ja voldries tenir-ne divuit per poder tenir el permís de conduir, i després voldràs fer-ne vint, per poder arribar més tard a casa, i després vint-i-cinc, per anar seriosament amb la teva noia i començar a fer els passos per al matrimoni, i així successivament fins a arribar als trenta-cinc o quaranta, però és aleshores quan el temps sembla que ja no s'aturi. Els fills es comencen a fer grans i les diferents etapes de la seva creixença et porten records melangiosos. La salut comença a flaquejar, i malalties que abans no tenien importància, costen més de superar. Apareixen les conseqüències dels excessos de sucre, de colesterol, de tabac... i el valor que es dóna a la salut, i parlo d'una persona que no hagi patit malalties importants, agafa tot un altre caire. Si hi penses, pots trobar un exemple molt clar del que dic en tu mateix. Fixa't que quan et trobes bé, no dones valor a tot el que ets capaç de fer, però quan et poses malalt i has d'estar uns dies al llit, llavors t'adones de la sort que tenen els altres de trobar-se bé, perquè poden anar on volen i fer el que vulguin, oi que sí?

—Sí, és veritat.

—Doncs amb el temps passa el mateix, i també amb moltes altres coses. Molts cops no valorem les coses que tenim, i en canvi, les desitgem desesperadament quan les perdem. Per tant, fes el possible per gaudir de tot mentre puguis abans no sigui massa tard.

—Està bé, ja ho he entès. No li faré més preguntes sobre el tema. Ja me l'explicarà quan vulgui aquest misteri de la seva existència.

—Així m'agrada. Respira a fons i gaudeix d'aquest paisatge i aquesta tranquil·litat.

Tots dos es van estirar damunt l'herba i van estar-se una bona estona callats, admirant el pas dels núvols deformats per l'aire que dibuixaven figures divertides al cel.

En Jordi, captivat cada vegada més pel caràcter d'aquell home, el va seguir interrogant a mesura que li passaven noves qüestions pel cap.

—Vostè no té mania a ningú? No li fa ràbia res?

—Quines preguntes de fer! És que hi ha alguna cosa en especial que et molesti?

—Primer he preguntat jo.

—De vegades, qui fa una pregunta, és qui realment té una resposta però no sap si és el moment adequat per dir-la.

Tu respon, després ja em tocarà.

—A mi, el que em treu de polleguera, és que no respectin la llengua ni la cultura de la meua terra.

—Hi ha algú que no ho faci?

—Els immigrants, el govern, fins i tot gent que ha nascut aquí, no ho entenc. Vas pel carrer i tothom parla una altra llengua, sobretot a les grans ciutats, i a sobre, també rebem un tracte injust en el tema dels impostos i les subvencions.

—Noi, em deixes parat. Sí que hi estàs involucrat, en aquests temes.

—És que el meu pare és d'un partit republicà, i és clar...

—No continuïs, ja sé per on vas. Mira, jo et donaré el meu punt de vista, després tu jutja segons un criteri neutral de coherència.

—D'acord.

—Em sembla molt bé que un defensi la seva llengua i els seus costums, és més, ho trobo necessari i molt lloable, però com sempre t'he estat dient, respectant els límits. En la vida crec que cadascú s'ha de marcar unes prioritats, i les més importants, segons la meua opinió, crec que són el dret a l'existència, tant la d'un mateix com la dels altres, el benestar propi i familiar i el màxim de pau i llibertat possible. Llavors, per a mi, tot ésser humà que posi per davant d'aquests principis la defensa d'un idioma, d'una religió, d'un estat, etcètera, és que no es respecta a si mateix ni la resta de les persones. Sempre he pensat que és fantàstic que existeixin moltes llengües i cultures diverses, la pluralitat sempre és bona i enriquidora, i seria genial que tothom sabés parlar en molts idiomes, però no és possible, ja que hi ha un gran nombre de parles diferents. En canvi, sí que crec que el món s'hauria d'unificar en un sol idioma universal principal, com s'està intentant fer amb l'anglès, ja que d'aquesta manera no existirien les fronteres de la comunicació i tothom, anés on anés, es trobaria en aquest sentit com a casa. Això sí, vull deixar ben clar que veig molt correcte que les altres llengües, encara que siguin minoritàries, es respectin i es cuidin. Per això sóc del parer que tota persona que s'instal·la en una altra terra que no és la seva per guanyar-s'hi les garrofes, després d'un cert temps d'adaptació i convençut de fer-hi arrels, n'hauria d'aprendre la cultura i els costums, sense que això signifiqui deixar de banda els seus orígens, ja que així estic segur que s'aconseguiria un grau molt més alt d'integració. No es tracta d'obligar. De sobres és sabut que tota

imposició impulsa automàticament a un acte de rebel·lia, i encara que faci la impressió que allò que s'ha dictat es compleix, en el fons succeeix tot el contrari. Però en canvi sí que s'haurien de fer unes campanyes d'informació per fer entendre que aquesta seria la via més fàcil de convivència. Una cosa no treu l'altra. No pel fet que una persona s'impliqui de forma positiva en un nou país, en una nova regió, significa que traeixi el lloc d'origen, al contrari. Aquesta s'obre les portes d'un món més ampli, tant en el camp psíquic com en l'afectiu. Per a mi la fórmula ideal de defensar una pàtria, una bandera, és aquesta. No els actes covards i cruels de terroristes independentistes fanàtics que no tenen raó de ser o la imposició de lleis severes, fetes per polítics centralistes o d'una tendència massa pronunciada, amb un pensament i un punt de vista únic, ple de falta de diàleg i de tolerància. Parlant la gent s'entén, i si ho fa des d'un terme mitjà, sense tibantors des dels extrems, la corda mai es trenca. En canvi, si es tiba massa i es trenca, després costa molt tornar-la a unir amb un llaç i que quedi com abans, no ho veus així?

—Tot això és molt difícil d'aconseguir.

—Amb voluntat i ganes de fer bé les coses, no. Només es tracta de parlar i escoltar. Saber parar l'orella és molt important; de vegades s'aprèn molt més d'aquesta manera que de cap altra. S'han de valorar altres punts de vista que no siguin els propis, i ser tolerant, perquè mai ningú té la raó absoluta. Simplement, s'han de posar els pros i els contres en una balança i equilibrar-la tant com sigui possible perquè no es decanti, i prou. Fixa't si és senzill. Però com t'he dit abans, per fer-ho realitat, cal tenir-ne ganes i voluntat de fer-ho, sinó, tal com has dit tu, és molt difícil, per no dir impossible, aconseguir-ho.

—Mirat així... —va dir en Jordi, pensant que fins ara la seva forma de veure la immigració i la falta de compenetració amb alguns veïns i companys d'estudi havia estat mancat d'un punt de vista més racional—, potser té raó...

—Intenta de tant en tant posar-te en la pell dels altres, no és res més que això. No desitgis mai als altres el que no voldries per a tu. Apa, aixeca't, que ja fa massa estona que estem parats i quedarem gelats; s'està fent fosc.

—És veritat, ja començo a sentir el fred als ossos.

El sol s'amagava lentament al clatell de les muntanyes i creava un cel rogent d'esplèndides tonalitats que feien més fotogèniques les imatges dels cumulonimbus.

Els sorolls dels animals del bosc s'anaven rellevant i donaven pas als cants rítmics de les espècies nocturnes que agafaven protagonisme. La lluna no va trigar gaire a fer acte de presència amb tota la seva plenitud, i la seva companyia va servir per fer més agradable el camí de tornada, ja que aclaria l'ambient enfosquit amb la seva especial lluminositat platejada. De sobte, a mig camí, el repetit i insistent cant d'una òliba va ser seguit per un profund silenci. La pausa va durar uns dos o tres minuts, prou temps perquè en Jordi sentís curiositat pel fet.

—Què passa? Per què de cop i volta han callat totes les bèsties?

—Silenci!... —va respondre en Joan, mentre mirava amb un cert nerviosisme al seu voltant—. No et moguis ni parlis fins que jo t'ho digui.

Aquell misteri li va produir un cert temor, i aquella situació d'angoixa es feia eterna. Semblava que el temps s'hagués aturat. De cop i volta, unes passes seguides i ràpides van trencar el silenci. El soroll, causat per les fulles seques que en ser trepitjades cruixien al trencar-se en trossets diminuts, s'anava apropant on eren ells. A mesura que la distància es feia més curta, d'entre la foscor apareixien sonoritats noves, i la que més espantava era la d'un esbufec precipitat i potent. En Jordi va estar a punt de desobeir el seu consell i arrencar a córrer, però el braç poderós d'aquest el va subjectar perquè restés immòbil. Mort de por, es va haver d'empassar les ganes de cridar quan va veure que dos ulls grossos d'un color groc llampant estaven a punt de tirar-se-li a sobre. Va ser llavors quan, absolutament petrificat, va sentir que l'aire li recorria tot el cos en passar-li una bèstia enorme a pocs centímetres, cosa que va provocar que el cor se li accelerés a un ritme rapidíssim de pulsacions i l'envaís una sensació de mareig d'una magnitud desconeguda fins aleshores.

—Què ha sigut això? —va preguntar després de tardar una bona estona a revifar-se.

—No l'he vist bé, però pel volum devia ser un porc senglar o un ós desorientat, però per l'avís de l'òliba, segur que es tractava d'un element perillós.

—Com ho sap? És que sap distingir els seus diferents cants?

—Ja fa temps que em moc per aquests paratges i conec amb força profunditat les reaccions dels animals. És per això que he sabut que aquest ocell avisava del pas d'una fera.

—Vol dir que ens ha advertit del perill? No ho entenc, què li importa del que ens pugui passar a nosaltres?

—Que n'ets de babau! L'ocell ha fet el senyal d'alerta per als membres de la seva comunitat, i de passada també l'emet per a tothom qui l'entengui i en vulgui fer cas, entre altres espècies, nosaltres. Per això s'ha fet un silenci tan llarg, que no te n'has adonat?

—Sí, és veritat. Però encara trobo estrany que alerti els altres, de què li serveix?

—No em diguis que tu també et comportes com la majoria de la gent.

—Què vol dir?

—Doncs que només actues per interès, i que els favors només els fas perquè després te'ls facin a tu.

—Home, jo...

—Ja veig que sí. Per aquest motiu no entens l'actitud d'aquest animal. Ell dona aquest servei sense esperar res a canvi, simplement perquè sap que té una visió privilegiada en la foscor i es troba situat a una altura considerable que li permet visualitzar esdeveniments que succeeixen a molts metres de la seva posició. D'aquesta manera, salvarà moltes vides que permetran que el seu món, o sigui el bosc, continuï funcionant correctament, ja que el seu engranatge és com el d'una cadena, perfecte i sincronitzat, sempre que l'ésser humà no l'espatlli. Cadascú desenvolupa el seu paper. Hi ha espècies que depenen d'altres, per l'aliment, per la higiene, per la protecció..., i sempre respecten les seves funcions. Els humans n'hauríem de prendre exemple i no fer-ho tot per interès propi sinó per un objectiu comú. Segurament tot funcionaria més bé.

—Home, no n'hi ha per a tant, no tot es fa per interès, també hi ha gestos entre amics que són sincers, i molts cops ens ajudem mútuament.

—Com es nota que encara no has viscut prou!

—Què vol dir?

—Doncs que encara estàs molt verge en el tema de les amistats, i això em fa sospitar que no has rebut gaires cops que t'hagin decebut.

—No, la veritat és que no. Tinc bastants amics que em respecten i m'ajuden quan els necessito.

—Ah sí? Et deixen diners?

—No, perquè no en necessito mai. El meu pare és bastant ric i no em falta de res, i mai n'he hagut de demanar.

—Ja ho entenc. És per aquest motiu que tens tants amics. Segur que de vegades els convides a casa teva per celebrar alguna festa, o perquè gaudeixin amb tu del teu últim joc d'ordinador o consola, o provin la teva nova motocicleta, o qualsevol altra novetat, no és així?

—Sí, però ells també em conviden a casa seva. I pels nostres aniversaris ens fem regals, i ens convidem a anar al cinema, o a partides en les màquines dels jocs recreatius, etc. O sigui, que compartim coses, i encara que sigui d'una altra manera, ens donem diners.

—I t'has parat mai a pensar com és que no teniu amics d'una classe més baixa, que no es poden permetre aquests luxes?

—Doncs... perquè ells ja tenen la seva colla. Vull dir que, cadascú es fa amb persones diverses, no té res a veure amb l'status econòmic.

—Au vinga, Jordi, no diguis bajanades! Saps de sobres que no és veritat. El tema econòmic, encara que no ho vulguis reconèixer, hi té molt a veure. Si no, només cal que facis la prova. Fes-te bon amic d'un jovenet que no sigui de la vostra condició social, i veuràs com els teus companys, que segons tu són tan solidaris, el rebutjaran d'entrada, sense intentar conèixer-lo. T'ho diré d'una altra manera, per què creus que et regalen coses per al teu aniversari? Perquè saben que quan arribi el seu, tu també els faràs un bon present. Tot funciona així. Realment, d'amics autèntics n'hi ha molt pocs. Gent que ho donaria tot sense esperar res a canvi, els pots comptar amb els dits d'una mà. Te'n faràs creus de les nombroses persones que et fallaran quan els necessitis de debò. Jo mateix he viscut situacions semblants en primera o tercera persona que m'han deixat estupefacte. He vist com un gran amic meu, quan feia d'àrbitre de futbol en un partit que es disputava al seu poble, veïns que el coneixien de molts anys l'increpaven i fins i tot l'insultaven per errors que qualsevol pot cometre per la dificultat que comporta dur a terme aquesta tasca. O un cas més greu va ser quan un company de feina, que va caure en desgràcia amb la beguda, després de reconèixer el problema i passar

un llarg període de desintoxicació en una clínica de rehabilitació, en tornar va ser rebutjat per tothom. Els anomenats «amics» van desaparèixer, i l'estimada empresa a la qual havia dedicat tantes hores extres i tants favors li va negar el retorn laboral. Va ser tot tan cruel que va acabar optant per canviar de residència, ja que fins i tot la seva pròpia família va acabar molt afectada. Ja ho veus, mentre tot rutlla i un és una persona de bona posició social, no cal que pateixi, que les amistats, encara que siguin interessades, no li faltaran, però si no és així... les decepcions són constants.

—Vostè n'ha patides moltes de decepcions?

—Déu n'hi do. Jo sempre he tingut aquesta filosofia de l'amistat, i sempre m'he anant apartant de les persones superficials; tot i així m'he topat amb gent que me'ls mirava com a veritables amics i que a la hora de la veritat han desaparegut com els miratges.

—Com per exemple?

—Mira, jo tinc molts defectes i m'ha costat i em costarà molt corregir-los. El que passa és que un veritable amic t'ha d'estimar tal com ets, i quan el defecte apareix, t'ha d'ajudar a solucionar-lo. Jo, malauradament, d'aquestes persones en tenia molt poques al meu costat, cosa que va fer que el meu grup d'amistats quedés reduït a quatre membres en els quals podia confiar. A partir de llavors, em vaig refugiar en mi i en aquestes persones que m'apreciaven. Era feliç, tampoc en necessitava més. És molt millor tenir pocs amics però sincers que no molts però falsos, ¿no et sembla?

—Vist així... El que no acabo de comprendre és per què ha perdut el contacte amb ells, si són tal com vostè diu.

—No és que hagi perdut totalment el contacte amb ells. De tant en tant els faig una visita curta per saber com estan i explicar-los les meves vivències. Ells em posen al corrent de tot el que passa, i puc comprovar que ben poques coses canvien, i les que ho fan, la majoria és a pitjor. Per tant, després d'intensos debats, i d'intentar-me convèncer perquè torni a la ciutat, els faig comprendre que aquí em trobo molt més bé, que m'hi sento molt més identificat i realitzat i que sóc més feliç que mai. Davant d'aquests arguments, no els queda més remei que acceptar la situació i fins i tot més d'un vindria amb mi si no fos pel temor i la inseguretat.

—No ho sé... Segueixo pensant que és un pèl covard. És com si tingués por d'enfrontar-se a la realitat. Crec que

posseeix molts coneixements, i que si volgués, podria canviar moltes coses.

—La realitat dius? Qui sap on és el límit de la realitat i la ficció. De vegades, somiem coses tan perfectes, tan fidedignes, que quan ens despertem hem de palpar una bona estona el nostre voltant per comprovar que veritablement es tractava d'un somni.

—Què té a veure això amb el que li estava dient?

—Vull dir que de vegades preferiria viure en un món creat per la teva pròpia ment abans que despertar-te i topar una altra vegada amb el de veritat. No has desitjat mai desaparèixer després d'haver passat un mal tràngol?

—Algun cop sí.

—Jo també. Les meves experiències han estat tan catastròfiques i la meva vida tenia tan poc sentit que vaig proposar-me complir el meu desig, que no era altre que abandonar aquell ambient tan superflu i materialista.

—Tan malament li han anat les coses?

—No és que tot hagi estat un seguit de desgràcies, però el funcionament de totes les coses cada cop em feia més fàstic. Les injustícies, les enveges, el cinisme, l'ambició... Tot s'anava acumulant en la meva ment fins que va caure la gota que va fer vessar el vas de la meva paciència.

—¿Què va passar?

—Tot va succeir el dia que va morir el meu avi. Després de passar uns dies agònics al llit d'un hospital passant de la vida a la mort diverses vegades, li anaven allargant el patiment amb transfusions de sang i medicaments per reanimar-lo artificialment, i aquest fet ja em va traspalsar molt, perquè a la seva edat i vist el seu estat, no tenia cap sentit fer-li passar aquells mals tràngols. Era un calvari veure d'aquella manera un home que sempre havia estat molt sa i actiu, alegre i comunicatiu amb tothom. Aquell patiment desfigurava la seva imatge esplèndida que jo havia admirat, i alhora feia patir la resta de la família. De vegades, entre esbufecs, deia que no li feia mal res, i això era un petit consol, però és clar, el pobre estava tan anestesiàt, que en ocasions ja no sabia ni qui era ni on era. El pitjor de tot, però, va ser quan es va morir. Desafortunadament la meva àvia, que l'acompanyava en els seus últims instants, aquell dia estava sola. Quan ens van avisar de la notícia, vam córrer cap a l'hospital. La sorpresa la vam tenir en arribar-hi. Vàrem trobar l'àvia sola,

desorientada i desemparada, no hi havia ningú que li fes costat moralment, i ho vaig trobar molt inhumà. Després, a l'hora d'arreglar els papers per poder fer l'enterrament i la vetlla, va succeir el pitjor. Vaig quedar estupefacte en comprovar que tot estava organitzat i muntat a la perfecció perquè totes les parts implicades en el negoci s'emportessin la seva porció de manera freda i calculada. Això sí, abans d'haver pagat ens van fer voltar com una baldufa d'un costat a l'altre. Encara me'n recordo com si fos avui. Primer ens van donar els papers de defunció, i ens van indicar a quin tanatori ens havíem de dirigir. Lògicament no quedava gaire lluny, però el trajecte, per curt que fos, en aquells instants es feia pesadament llarg. Un cop hi vàrem ser, ens van fer passar dins un despatx, com si anéssim a celebrar una reunió. Ens van bombardejar amb un bon nombre de preguntes absurdes, i un cop vàrem acabar el formulari i després de comprovar que no érem clients de cap casa d'assegurances que cobrés totes les despeses, ens van fer passar dins un magatzem on hi havia un munt de caixes fúnebres de diferents tipus de fusta, mides i colors. Llavors, com si es tractés d'un concessionari de cotxes, ens van explicar les característiques de cada taüt i els preus, com si al meu pobre avi l'importés gaire després d'haver mort on reposaria el seu cos. I el mateix procediment vam seguir amb les flors, les esqueles, els recordatoris, el nínxol i, fins i tot, amb el vehicle per transportar la caixa de l'església al cementiri, ja que no tenia el mateix preu fer l'últim trajecte en un cotxe de gamma mitjana que en un de gamma alta. En fi, que em va resultar molt irònic que en la mort els diners encara prevalguin per dividir les persones en diferents classes socials.

—Té raó, em sembla bastant estúpid i ridícul fer aquestes pijades en moments tan delicats, però pel que veig no hi ha escrúpols per a res i fins i tot de la mort se'n fa negoci...

—I això no és tot. Del tanatori ens van fer tornar a l'hospital perquè el metge ens firmés la defunció, quan el més lògic era que l'imprès ja hagués estat ben complimentat quan ens el van donar per primer cop els metges. Quan vàrem ser a la planta on suposadament el cardiòleg de seguida ens signaria el document, la sorpresa va ser que ens van fer

esperar més d'una hora per aconseguir el maleït gargot.

—Una hora? No ho entenc.

—Difícil d'entendre, oi?. Quan el suposat doctor es va presentar després d'una bona estona esperant la seva presència, ens va agafar el paper i va anar a buscar l'historial del meu avi. Curiosament ja havia estat arxivat. No havien passat ni dues hores des de la seva estada en aquella planta i s'havia esfumat en un tres i no res. Davant la nostra indignació, van haver d'anar a la planta baixa a regirar als arxius fins que el van trobar. Però aquí no va acabar l'assumpte. Resulta que el seu carnet d'identitat no hi era, havia desaparegut, i això que la mare estava segura que, com a mínim, hi havia d'haver una fotocòpia, però ni això. Per culpa d'aquest contratemps, el doctor no ens volia firmar el document, ja que no es fiava de la nostra paraula que la persona que allà constava realment era el nostre avi estimat. Després de discutir una bona estona, no vaig poder aguantar més i vaig esclatar. «Vol fer el favor de firmar la defunció abans no acabi jo amb vostè!» Aquella amenaça el va fer emmudir. Li vaig explicar que si li servia de consol i si se'n volia rentar les mans, que signés la meva mare a sota junt amb el seu carnet d'identitat i expliqués que la responsabilitat era completament d'ella, i que d'aquesta manera, si hi havia problemes, ja no l'anirien a buscar a ell. Veient que la meva paciència havia arribat a uns límits molt perillosos, va accedir i va signar amb el cap cot, perquè el meu to de veu havia fet que tota la gent del voltant es fixés en l'escena.

—Déu n'hi do com ho van passar aquell dia.

—Ja ho veus. Aquest va ser el motiu que em va fer decidir que ja en tenia prou de viure entre la gent, cansat com estava de veure tan pocs sentiments vius i esporuguit per la intolerància i l'oportunisme que fan que ens destruïm els uns als altres sense cap tipus de mirament. Crec sincerament, que els humans estem arribant a uns límits molt perillosos, i que si no hi posem fre, acabarem amb la nostra pròpia existència.

A partir d'aquell moment els dos varen callar durant un bon tros de camí; els seus pensaments profunds els submergien en una dimensió allunyada de la real. En Jordi, pensava encara en aquell cas de l'avi; recordava una situació molt semblant que havia viscut un familiar seu, però no li va donar més importància.

CAPÍTOL VI*El secret es comença a desvetllar*

Enmig del silenci, els sons nocturns del bosc convertien el trajecte llarg i pesat en una passejada agradable i tranquil·la. Per fi, després de dues hores, van aixecar la vista en veure que el terra anava agafant un to vermellós produït per la llum que sortia de les finestretes de la cabana on la presència encara viva del foc la convertia en un habitacle acollidor.

—Uf! Ja era hora, tinc els peus baldats.

—No n'hi ha per a tant noi, imagina't que tinguessis la meva edat. Apa, seu al costat de la xemeneia i escalfa't el cos mentre et preparo una bona sopa calenta.

—No vol pas que l'ajudi?

—No, no cal. Tu descansa i vigila que el foc no es mori. Quan vegis que perd força, li afegeixes la llenya que tens al costat i l'avives una estona amb el ventall.

—D'acord.

Mentre en Joan anava preparant la teca, en Jordi anava pensant que aquella persona estava malaguanyada en aquells paratges. La seva saviesa i experiència podrien ser de molta utilitat en la societat, i mirava de trobar una bona estratègia per convence'l perquè fes el camí de tornada. De fet, el seu pare era un home de molt bona posició, i tenia molta influència entre les persones de pes de la ciutat, així que no li seria difícil trobar ajuda i suport per al seu nou amic. Després d'una bona estona donant voltes a l'assumpte, es va decidir a proposar-l'hi amb valentia.

—Què li anava dir?...

—Digue'm, digue'm, no em tinguis por ara.

—Quan m'ensenyarà el camí de tornada a casa?

—Quan vulguis.

—Ah sí?

—Sí, ara ja et veig preparat, ja no sembles tant taujà i crec que pots afrontar el repte. Si vols, demà al matí a primera hora podrem engegar la marxa.

—Que bé, ja en tinc ganes. De fet, estava pensant que un cop arribéssim a la ciutat, es podria quedar uns dies per refer-se de l'esforç. De passada el presentaria a la meva família, i així els podria explicar tot el que ha succeït, perquè el que és jo, encara estic molt desorientat i no sabia com ni per on començar, què li sembla?

En Joan va abaixar la vista negant amb el cap.

—Em sembla que ja t'he dit molts cops que això que em proposes no pot ser.

Però en Jordi no estava satisfet amb aquella resposta, li semblava absurd tanta tossuderia i obstinació, i enfadat per rebre tantes negatives, el va replicar amb contundència.

—Per què no? Li estic demanant per favor. Vostè m'ha ajudat molt, i el mínim que puc fer jo és convidar-lo a passar uns dies amb nosaltres. El meu pare li estarà molt agraït per tot, i el recompensarà bé...

—No vull diners! És que no has entès res del que t'he explicat?

—No li parlo de diners, però sí que m'agradaria que acceptés una mica d'hospitalitat. Tan sols uns dies de relax i de bon menjar, fins i tot una mica de roba nova i algun estri que li fes servei per viure aquí dalt i prou, no crec que per això estigués fent res de dolent, ni tampoc crec que es contagiés de nou de la vida que portava abans... No n'hi ha per a tant, home!

En Joan s'aixecà, i amb un aire més tranquil que en Jordi, es posà les mans a les butxaques i caminà d'un cantó a l'altre de l'habitació abans no contestà.

—Escolta'm, noi. T'agraeixo el gest. Amb això em demostres que has canviat molt el caràcter en poc temps i sé que el que em proposes ho fas amb tota la bona intenció del món, però et repeteixo que això no és possible, i en el fons, si ho analitzes, tu també sabràs el perquè.

En Jordi es va mostrar molt sorprès en sentir aquelles paraules.

—Com diu? Ara sí que no l'entenc.

—De debò? Reflexiona. Estàs segur que no em coneixes? No te'n recordes d'haver conversat mai amb mi abans?

—No... Jo no l'havia vist...

—Fes memòria —va respondre en Joan convençut del que deia.

En aquell punt, en Jordi estava totalment desorientat. Ja no sabia què dir ni què pensar. Moltes possibles hipòtesis li

ballaven pel cap, però la seva inseguretat el feia dubtar de totes i cadascuna d'elles. Amb la mirada perduda en l'infinit i amb la ment atordida, va romandre una bona estona callat.

El silenci es va apoderar de la situació, i l'ambient tens s'aguantava per un filet molt prim que es podia tallar en qualsevol moment. De sobte, la veu d'en Joan va irrompre en l'escena.

—Com que et veig molt perdut, t'orientaré. ¿Te'n recordes d'en Lluís Fernando? Tu vas ser testimoni de la pallissa que li van clavar els teus amics sortint de l'institut l'últim dia abans no et passés tot això. Feia dies que li anaven al darrere, i tan sols pel fet que es tractava d'un jove immigrant. En el fons tu no hi estaves d'acord, però la teva covardia i falta de personalitat t'arrossegava a anar amb ells, encara que la teva consciència va fer que mai participessis en aquella injusta persecució. Aquell dia va ser el límit per a la teva integritat. Després d'observar com el castigaven a cops fins al punt de deixar-lo inconscient, et van demanar que el rematessis. En certa manera et posaven a prova. Va ser llavors quan em vas cridar. Lògicament et vaig dir que no ho fessis, que fugissis ben lluny i que demanessis ajut tan bon punt poguessis. Em vas fer cas, com sempre. Vas arrencar a córrer i et vas allunyar tant com vas poder. »Quan vas ser a una distància prudencial, et vas aturar uns segons per trucar amb el mòbil als serveis d'urgències i a la policia. Després, vas seguir corrent fins a arribar a casa. Esporuguit i cansat per l'esforç i la situació que havies viscut, vas pujar a la teva habitació i t'hi vas tancar per no veure ningú i no haver de donar explicacions. L'única cosa que desitjaves era parlar una altra vegada amb mi, i et vas adormir profundament.

—Sí... Ara recordo... Però, llavors, tu ets...

—Efectivament, sóc la persona que sempre que vols apareix en els teus somnis i t'aconsella en les situacions més compromeses. El que ha passat aquesta vegada és que ha sobrepassat tots els límits. La teva angoixa ha arribat a un punt tan extrem i el teu estat mental ha arribat a unes cotes tan elevades que t'han permès dominar el somni com mai abans ho havies fet. És per aquest motiu que ara estem conversant i et sembla tot real. Et pots bellugar entre les dues fronteres com si res, i fins i tot estàs en una situació

perillosa de travessar-les, i t'haig d'advertir que aquest risc pot arribar a ser fatídic per a la teva pròpia salut.

—Hi ha una cosa que encara no entenc. Si sempre que he volgut has aparegut, com és que fins ara no et coneixia?

—Perquè en els somnis rarament es traspassa la informació a la realitat. És cert que tu ho vas aconseguir més d'una vegada, i en el fons, encara que no n'eres conscient, ja sabies que existia, perquè alguna vegada havies parlat amb mi fins i tot estant despert. El que passa és que no ho volies admetre, ja sigui per por o per inseguretat, de la mateixa manera que mai havies explicat als teus pares l'enorme poder mental que posseeixes des del dia que vas néixer.

—No..., això no és veritat...

—Au vinga, Jordi, no et vulguis fer més el despistat. Saps de sobres que des de ben petit pots fer moltes coses amb la ment. Per exemple, quan movies objectes a distància, apagaves i encenies el llum, trencaves qualsevol objecte només amb el pensament... Fins i tot vas aconseguir que una situació passés tal com tu havies desitjat. Encara la tinc present com si fos avui. Va succeir amb el teu mestre de matemàtiques, el senyor Ferran. Aquell matí et va castigar injustament. No vas ser tu el que va trencar el vidre amb la pilota, però com sempre et carregava el mort sense que n'entenguessis el motiu. Recordo que et vas passar més de dues hores al seu despatx tot sol copiant més de mil vegades la frase «No trencaré més objectes de l'escola expressament». Era un professor que t'havia agafat mania des del primer dia i sempre t'estava a sobre per recriminar-te qualsevol cosa. A la mínima que podia, no dubtava a deixar-te en ridícul davant dels teus companys. Per això, la teva ràbia va anar creixent dia a dia, i aquell matí la teva paciència va arribar al seu límit. Quan per fi et va deixar sortir, després que tothom ja feia mitja hora que havia plegat, sense saber ben bé el perquè, et vas amagar darrere un arbre esperant que sortís. Només de veure'l, el sentiment d'odi que senties es va disparar. El vas seguir atent amb la mirada. Es dirigia cap al seu cotxe que estava aparcad a l'altra banda del carrer. Abans de travessar es va assegurar que no passava cap vehicle, i, efectivament, no hi havia perill aparent, fins que vas intervenir. Amb el teu poder mental vas accelerar la velocitat d'un automòbil que circulava a una distància llunyana, i vas frenar les passes del professor. Tot va passar molt ràpid. La col·lisió va ser

esfereïdora. No hi havia res a fer. Espantat pel que havia passat, t'hi vas apropar corrents per veure si encara era viu, però el conductor et va dir que t'apartassis, i vas presenciar com, desesperat, li tancava els ulls. »Des d'aquell dia fatídic vas decidir que mai més faries servir aquella estranya i misteriosa força. Et vas anar tancant en tu mateix i vas deixar que el temps transcorregués mirant de passar tan desapercebut com fos possible, però el fet de saber, en el teu subconscient, que realment tenies aquell do, et va fer anar més desorientat i cada vegada triaves pitjors companyies amb qui compartir la vida. Aquest camí només et duia a situacions perilloses i a conjuntures desfavorables, i per aquest motiu, de tant en tant, em cridaves.

En Jordi començava a entendre tota la història, encara que es mostrava sorprès que tot semblés tan real.

—És per aquest motiu que no pots tornar amb mi a la ciutat, oi?

—Sí, perquè és impossible. Jo no sóc real. Sóc una imatge creada per la teva ment, possiblement un ideal que t'agradaria ser quan fossis gran.

—I per què tens nom?

—Suposo que sempre has desitjat dir-te Joan.

El teu pare es diu Jordi, i el simple fet de portar el seu nom et produeix un sentiment de rebuig. No és que sigui una mala persona, al contrari, però sempre t'ha molestat el fet que gairebé mai tingui temps per a tu. No has entès per què ha dedicat tantes hores al seu treball a canvi de descuidar la vostra relació, i és per això que tu has desenvolupat una altra filosofia de vida. Treballar per viure, no viure per treballar.

—Llavors, m'estàs dient que aquesta teoria és meva?

—Aquesta i totes les altres.

—Així doncs, tots els amplis coneixements que posseeixes, són meus?

—Sí. Sempre t'ha agradat molt escoltar els altres, sobretot les persones grans. La gran quantitat d'informació que t'arribava de les reunions familiars, dels convidats dels teus pares, de la lectura dels diaris, de la programació de la televisió, sobretot de tertúlies de programes especialitzats en cultura i actualitat, impropis en nens de la teva edat, així com la de l'escola i d'altres fonts, l'anaves recopilant molt fàcilment gràcies al teu gran potencial intel·lectual. Després l'analitzaves i en treies les teves pròpies conclusions. És

així com obtenies uns criteris adequats, des d'un punt de vista imparcial i valorant les teories de cadascú des d'un terme mitjà. És l'avantatge que sempre has tingut sobre les altres persones, ja que en ser tan jove, no tens una tendència definida com la pugui tenir una persona adulta, ja sigui en el camp polític, religiós o social. Has pogut pensar lliurement sobre tots els temes i canalitzar-los des d'una perspectiva molt més objectiva.

—Sí, però, el que no entenc és que tenint tanta informació i, conseqüentment, tanta experiència, hagi estat possible que al llarg de la meua vida hagi comès uns errors tan importants que hagin arribat a fer tant de mal a altres persones.

—Perquè, com t'he dit abans, en el fons et feia por ser tan especial i, inconscientment, amagaves el teu do en una doble personalitat, o sigui en mi. Per aquest motiu només apareixia quan tenies problemes. Tu mateix creaves la meua imatge, la meua vida, les meves situacions. Sabies que estaves cometent un error, que havies fet alguna cosa incorrecta, i volies corregir el defecte, però per aconseguir-ho necessitaves creure que algú que no fossis tu t'ajudés a escollir el bon camí.

—Per aquest motiu moltes de les experiències que m'has explicat em resultaven familiars ...

—Exacte.

—Així doncs, jo sóc tu i tu ets jo. Som la mateixa persona, no?

—Pràcticament, sí. Ja t'he dit que jo només sóc una imatge. Jo puc desaparèixer en qualsevol moment, només falta que tu ho desitgis.

—I el teu aspecte, la teua edat, la forma de viure, tot plegat?

—Tot ho has creat tu. Suposo que la imatge que tinc és la d'un estereotip al qual t'agradaria assemblar-te amb el pas del temps, i aquesta forma de viure, apartat de la societat sense luxes i amb senzillesa però amb molta felicitat és el rebuig que sents sobre tot el que t'envolta i la direcció en què s'encamina la teua vida i les ganes que tens de canviar-ne el rumb. Per aquest motiu en aquest somni has aconseguit arribar a una fase desconeguda fins ara, molt profunda i definida, cosa que fa que aquesta conversa que tens amb tu mateix et sembli tan real entre nosaltres dos.

Perquè veritablement desitges canviar la teva existència i enfocar-la cap a una direcció molt més positiva i fructífera. En Jordi ja ho veia tot més clar. Per fi coneixia el perquè d'aquella situació estranya, i li estaven venint a la memòria tots els moments anteriors en què havia viscut una experiència semblant. Sabia de sobres que aquest cop la diferència d'intensitat era molt important, i que havia traspassat un límit bastant perillós, però en coneixia la causa i ara no volia ni podia tirar enrere. La seva intenció era transformar la seva personalitat dèbil i insegura en una de molt forta i definida i poder aconseguir canviar el seu entorn, del qual se sentia molt decebut. Era conscient que la missió seria molt difícil i costosa, però arribat a aquest punt, estava convençut que podia i que ho havia de fer. Així doncs, dominant el somni per complet, va seguir debatent amb si mateix per aconseguir passar a una fase superior.

—Està bé, Joan. Abans que desapareguis, et voldria preguntar una cosa més.

—Tu manes, ja ho saps.

—Alguna vegada he tingut la sensació en somnis que he pogut viatjar a través del temps, i he vist esdeveniments que després, passats uns dies en el món real, han succeït tal com els havia somiats. És possible que també tingui aquest poder?

—Sí. Pots aconseguir aquest privilegi sempre que t'ho proposes, però hi ha un inconvenient.

—Quin?

—Per poder traslladar-te al futur t'has de submergir en una tercera fase molt més arriscada, ja que el teu cos i la teva ment es veuen sotmesos a un extraordinari esforç metafísic que produeix un efecte desgastador enorme. El treball és tan intens que deu minuts en aquest estat equivalen a deu mesos en temps real. Això, traduït a altres paraules, vol dir que les teves cèl·lules estan sotmeses a un procés d'envelliment molt més elevat que en estat normal. Per aquesta raó sempre t'has preguntat per què tens tants cabells blancs, o per què et surten certes arrugues que no són lògiques en joves de la teva edat, o per què de vegades et sents tan cansat després d'un esforç físic quan els altres encara estan plens d'energia. I sort que fins ara, quan has traspassat aquesta barrera, només hi has estat uns minuts i no t'hi has exposat prou per fer perillar la teva salut. Però has de ser conscient que quedar-s'hi massa estona podria ser tan mortífer que

podries no despertar mai més. A algunes persones els ha passat, fins i tot a canalla; és el que en diuen la mort sobtada. És la manera més fàcil de posar-li nom a un procés tan misteriós i desconegut. Però, digues, per què ho has preguntat?

—Perquè ho vull fer.

—No ho sé, noi... Per ser tan jove, ja has abusat prou d'aquesta tècnica, i per culpa d'això el teu cos ja ha sofert fortes acceleracions en poc temps.

—Jo vull veure com és el futur de la Terra. Crec que avui t'he cridat per parlar d'un canvi radical. Tinc el pressentiment que he nascut per ajudar la humanitat a corregir els seus defectes, però per aconseguir-ho, primer haig de veure les seves errades i les posteriors conseqüències. Estigues tranquil, no m'hi estaré gaire, només serà qüestió de prendre algunes notes i prou.

—Fes el que vulguis, al cap i a la fi jo no t'ho puc impedir. Però has de tenir present que és impossible que t'emportis res físic encara que et sembli fàcil. Ni tan sols un paper. Per tant, si vols recordar-te del que has vist, només tindràs la memòria com a eina, i saps de sobres que és molt difícil i arriscat.

—Sí, però si em concentro... Encara me'n recordo d'aquella vegada, fa tres anys. Per casualitat, perquè realment no ho buscava, vaig poder veure en somnis la combinació guanyadora de la loteria del dijous. Quan em vaig despertar, em semblava recordar-la perfectament, i això que només la vaig visualitzar durant uns instants, així que vaig córrer a l'administració del barri a segellar la combinació. Aquell vespre li vaig comentar a la mare que tenia la sensació que ens tocava el primer premi. Ella estava sorpresa perquè a mi mai m'havien cridat l'atenció els jocs d'atzar i vaig encendre la ràdio per saber-ne el resultat. Fins i tot a mi em va saltar el cor. Només vaig fallar en l'última xifra. Vam aconseguir un bon pessic de diners, i s'hi m'hi hagués fixat més...

—Sí, d'acord. Però, ja has oblidat que uns dies més tard et van haver d'ingressar a l'hospital a causa del teu esforç?

Vas entrar en un estat de xoc molt important. No podies respirar, la sensació de formigueig i inflamació de tot el cos era horrorosa. L'aire no t'arribava, i l'ofegament anava en augment. Sort que van ser a temps d'introduir-te l'aire artificial i ràpidament et vas anar estabilitzant, però tot i així

els metges no hi van trobar una explicació coherent i l'únic que van poder diagnosticar va ser la infecció d'un virus, explicació que no va convèncer els teus pares però que no van tenir més remei que acceptar. Tu saps l'origen de la teva malaltia, i el mal tràngol que vas passar. Per tant, pel teu bé, pel nostre bé, ja que som la mateixa persona, et demano que no sobrepassis els límits. Si jo desaparec, no patiré, en canvi tu...

—D'acord, seguiré els teus consells...

Aquestes van ser les últimes paraules que va intercanviar amb si mateix, però abans d'aprofundir en la tercera fase encara va tenir temps de contestar a la seva mare que, preocupada per l'estona que feia que estava tancat a la seva habitació, va pujar per comprovar com es trobava i per preguntar-li si volia sopar. Us deueu preguntar com va poder comunicar-s'hi si estava somiant, però és un dels efectes que produeix aquest estat. Moltes vegades, un pot parlar mentre està dormint amb una altra persona que li fa preguntes sense que un mateix se n'adoni. Segur que us ha passat alguna vegada i potser després us ho han explicat i vosaltres no recordeu res; passa sovint. Bé, com anava dient, la mare d'en Jordi va trucar insistentment a la porta, però en veure que no contestava, va cridar més fort, espantada pel que li hagués pogut passar.

CAPÍTOL VII*Salt en el temps*

—Jordi, Jordi!

El to de veu més elevat va li fer reaccionar el subconscient i va respondre amb tota naturalitat, com si estigués despert.

—Què passa?

—Estàs bé? Vols sopar?

—No tinc gana... i estic cansat...

—Està bé, fill, reposa. Per si més tard et vénen ganes de menjar, et deixaré un plat preparat a la nevera.

Dit això, va baixar al menjador. Allà hi havia el pare, que empipat en veure que el seu fill no feia acte de presència, li va recriminar a la mare la seva passivitat.

—No pensa venir?

—Deixa'l que descansi. Aquesta tarda ha tornat amb un malestar de l'escola, i s'ha tancat a la seva habitació sense donar gaires explicacions.

—I dius que el deixi? Trobes normal aquest comportament? Ja fa massa dies que està molt estrany. Pràcticament no dialoguem, i sempre va a la seva. Gairebé mai sopa amb nosaltres, i es tanca en aquella habitació sense dir ni ase ni bèstia. Em sembla que li permet massa coses i que està massa consentit. Ara mateix pujo a demanar-li explicacions.

—No!, això seria pitjor. Fa molts dies que t'ha perdut la confiança, i aquestes no són maneres de poder convèncer. Està passant un mal moment i la teva absència continuada no és que l'ajudi gaire, al contrari...

—Estàs insinuant que jo tinc la culpa que es comporti d'aquesta manera. Només em faltava sentir això! Em trenco les banyes perquè no us falti de res i resulta que el noi està empipat perquè son pare treballa a fi que pugui tenir tot el que li vingui de gust.

—No t'has parat a pensar mai que ell desitjaria tenir menys privilegis a canvi de gaudir del seu pare, dels seus consells,

del seu temps? Mira..., crec que hauríem de fer un pensament tots plegats, si no... Avui deixem que descansi, que es tranquil·litzi. És un noi que sap reflexionar, però necessita temps per pensar. Demà, convindria que tinguéssim una xerradeta i ens poséssim d'acord en diversos temes per primera vegada en molts anys, què hi dius?

En el fons sabia que la seva muller tenia raó. Calia fer un esforç i unes modificacions per tornar a ser una família unida, i va acceptar la proposta de bon grat. Al pis de dalt en Jordi ja havia aconseguit connectar amb la següent fase del somni i van començar a aparèixer les primeres imatges. En principi semblava que no hagués canviat res. Estava assegut a la mateixa cadira desgastada, hi havia els mateixos mobles masegats, la mateixa llar de foc de pedra, i la cabana estava igual de desendregada. L'única cosa diferent era que no veia en Joan. Per això el va cridar unes quantes vegades, però ningú va contestar. Intrigat pel que podia passar, va sortir per veure si almenys el paisatge era diferent, però també semblava idèntic. Tot estava al seu lloc. Potser la vegetació del bosc tenia un aspecte més dens, amb un to més fosc, però fora d'aquests petits detalls, tota la resta era tan clònica que feia presagiar un fracàs en l'intent de viatjar a través del temps. Si més no, no hi havia res que li fes pensar el contrari. Decidit a descobrir, va emprendre la marxa sense una direcció concreta. Els minuts anaven passant i una estranya sensació de fred se li ficava als ossos. Potser eren imaginacions seves, però la temperatura li semblava bastant baixa per a l'hora, ja que per la posició del sol es veia perfectament que es trobava entre les onze del matí i les dotze del migdia. També va trobar molt rar no haver vist ni sentit cap animal durant tota l'estona que feia que havia sortit. L'ambient era molt silenciós i quiet. Les seves passes se sentien perfectament i causaven un impacte de trencadissa en aquell espai metafòricament verge.

Transcorregudes unes hores, l'esgotament i l'avorriment l'anaven desesperant. Ja feia estona que baixava de nivell, però la intensitat del fred no disminuïa. Per fi, lluny, va entreveure una carretera secundària. L'esperança va tornar a aparèixer.

Ràpidament s'hi va acostar amb la intenció de parar el primer vehicle que hi passés.

—Mai hauria dit que estaria content de trepitjar asfalt! —va exclamar.

Amb els peus rebenats i els músculs de les cames garratibats, es va asseure en un molló d'aquells on hi ha assenyalat el punt de quilometratge i el tipus i nom de la via. Tot i l'esforç realitzat, la sensació de fred no havia baixat gens, així que després d'uns minuts de repòs va optar per aixecar-se i seguir caminant.

—Com pot ser que en una hora que fa que circulo encara no hagi vist ningú! —va remugar fastiguejat per aquella quietud.

D'acord que es tractava d'una via secundària, i que potser ja gairebé no s'utilitzava, però tot i així resultava molt poc corrent no veure ni una ànima viva, ni tan sols una bèstia, encara que només fos un ocell. En ple desconcert, es va tornar a asseure fins a acabar estirat. Tenia el cos baldat. De sobte, un soroll molt fluixet el va revifar. Semblava el reactor d'algun avió, ja que la vibració sonora provenia del cel. No podia ser altra cosa. A mesura que s'anava acostant a la seva posició, el soroll anava en augment. Per fi es perfilava la figura a l'horitzó. Per la mida, tenia l'aspecte d'un aparell petit, però en canvi duia una velocitat molt elevada. En pocs segons va arribar a la seva posició. Va fer el possible per no perdre'l de vista, però el seu pas va ser tan fulgurant que ni tan sols li va donar temps d'assimilar de quin aparell es tractava. En un primer moment li va semblar que tenia forma de tub i que no era més gran que el volum d'un vehicle, però va pensar que no tenia sentit. Possiblement la llum del sol l'havia confós, i la rapidesa amb què havia passat era la causa que la imatge li hagués quedat borrosa.

—Almenys sé que no estic sol en aquest món. Per uns moments m'havia pensat que la vida en aquest planeta s'havia acabat—va dir en un to de broma.

Amb un aire més decidit i renovat, va prosseguir el viatge. Tenia l'esperança que més tard o més d'hora arribaria a algun nucli urbà, però curiosament el paisatge, a mesura que anaven passant els metres, s'anava fent més inhòspit.

La vegetació era cada cop més minsa i l'aire cada cop més glaçat. Però la cosa més sorprenent era la progressiva brossa que s'anava trobant. Es veia de tot: bosses, sobres de menjar, olis, recipients, llaunes, i fins i tot ferralla i trossos de fusta que tenien aspectes poc definits. Algunes peces

tenien formes ben rares. Només per curiositat i per trobar alguna pista, va agafar-ne per comprovar si portaven cap senyal identificatiu, i en sospesar-ne algunes, es va sorprendre de la seva lleugeresa. Quasi no pesaven i en canvi no es podien deformar amb facilitat. Després de furgar durant una bona estona, per fi va aconseguir descobrir un detall molt important en una llauna de refresc. Per la seva data de caducitat podria saber si realment havia canviat d'època i en quina es trobava.

—Ostres! Aquí posa que aquest producte caduca el dotze de desembre del dos mil cent cinquanta-dos. Increïble!...

Certament era fantàstic. Mai s'hauria pogut imaginar que tenia la capacitat de viatjar tant en el temps, però alhora també estava preocupat per haver accelerat tant en el procés. No sabia les conseqüències que això li podia produir, i durant una bona estona va estar neguitós. Mentre pensava en silenci, caminant a un ritme lent, quasi sense adonar-se'n, va sentir un vague soroll de corrent d'aigua. Només el desig de beure'n el va empènyer a buscar-ne la provinença. No va trigar gaire a veure un pont. Decidit, va baixar pel marge que custodiava el riu. No anava gaire ple, però duia prou quantitat d'aigua per apaivagar-li la set. Just quan estava a punt de beure'n, es va adonar que la seva imatge havia canviat. Tenia l'aspecte físic molt similar al d'en Joan, potser amb uns anys menys, però interiorment se sentia com sempre. Després de revifar-se de l'ensurt, es va disposar a fer el primer glop; de sobte, una veu dolça el va aturar en sec.

—No, no beguis pas d'aquest riu!

Amb l'ai al cor va aixecar la vista. L'havia alertat una noia preciosa. Tenia els cabells negres com la nit, amb una llarga cabellera que li arribava a mitja esquena. Els ulls eren grossos i blaus, i en la seva profunditat podia endevinar-se un mar infinit. El nas, les orelles, els llavis, tot feia un conjunt perfecte, amb una simetria espectacular. No desentonava res, però el més impactant era la seva figura esvelta. Les corbes del seu cos eren vertiginoses, amb uns angles que feien perdre el sentit. Només de veure-la, el cor se li va posar a cent i totes les hormones sexuals se li van desaparar. Atordit davant de tanta bellesa, gairebé no podia pronunciar ni paraula, però va respondre com va poder.

—Com dius?

—No deus ser d'aquí; tothom sap que aquesta aigua està bastant contaminada en aquest punt.

—Home, jo, doncs no.

—Aquí només es pot beure sense por al principi del riu. És l'únic lloc on encara és potable per aquests voltants. Ara anava cap allà a omplir els cànirs, si vols, m'hi pots acompanyar.

—Sí, sí, gràcies.

En un tres i no res es va aixecar per oferir-li la seva ajuda per portar aquells enormes cànirs. La noia li va agrair el gest amb un somriure que el va deixar captivat.

—Per cert, com et dius?

—Jo, Jordi, i tu?

—Alba.

—Tant de gust.

—Igualment. D'on véns, si es pot saber?

—La veritat és que no ho sé. Ja fa unes hores que volto perdut, i estic tan desorientat que no sé ni com tornar a casa.

—Digue'm on vius, potser et podré ajudar.

—Jo visc a Barcelona ciutat.

—Com dius?— va preguntar per l'afirmació d'en Jordi.

L'expressió d'amabilitat li va canviar una mica, i amb un aire de desconfiança el va seguir interrogant.

—T'estàs rient de mi?

—Per què ho hauria de fer?

Li va semblar que en Jordi era sincer. En comprovar que no bromejava, li va explicar la raó per la qual s'havia estranyat tant.

—T'ho he dit perquè ja fa molt de temps que allà no hi viu ningú. Les condicions de vida són tan extremes que fa que sigui impossible que una persona s'hi pugui estar més de quatre dies, i pel teu aspecte...

Aquell aclariment el va impactar molt. Què podia haver passat perquè allò fos possible? Els interrogants eren múltiples, i no acabava d'acceptar ni de creure's aquella situació.

—Inhabitable? Com pot ser? No entenc res...

—En quin món vius tu! La que no entenc res sóc jo. Per molt que t'hagis perdut, com pot ser que no et quadri res de tot el que et dic?

Allò el va fer reaccionar. Havia fet un salt de molts anys, i la veritat era que no sabia res del que havia succeït durant aquell període tan llarg, per la qual cosa va trobar

convenient explicar-li la veritat per així obtenir la seva confiança i, d'aquesta manera, poder aconseguir respostes a totes les seves preguntes.

—Mira..., el que t'explicaré no és gaire senzill d'entendre. Fins i tot per a mi és difícil d'assimilar, però em sembla que no tinc altre remei; és la veritat del que m'està passant. Segurament et costarà molt de creure'm, però necessito que confiïs en mi encara que faci molt poc que em coneixes perquè necessito la teva col·laboració per sortir-ne ben parat.

—Està bé, tu digue'm el que m'hagis de dir i després ja decidiré.

—Des del dia del meu naixement, posseeixo un estrany poder mental que em permet visualitzar moltes situacions en somnis, i una d'aquestes situacions és el futur. Fins ara només ho havia provat una vegada i tan sols havia aconseguit avançar dos dies. Però aquest cop he utilitzat tota la concentració possible i he aconseguit trencar el límit de la barrera del temps, i he fet a través seu un viatge de molts anys. Per aquest motiu em trobo avui aquí i ara, en aquesta època, totalment desorientat, ja que desconec del tot el que ha passat durant tots aquests anys i l'evolució que ha seguit la humanitat. Per això necessito que m'ajudis a situar-me i t'agrairia molt que m'expliquessis la història recent que tu coneixes.

En sentir aquell relat, l'Alba no va poder evitar esclatar a riure. No es podia creure el que havia sentit i durant una bona estona no va poder parar les rialles. Cansada de tant d'esforç, va respirar fons. En veure que a ell no li havia fet tanta gràcia, li va contestar tan seriosament com va poder.

—Noi..., he conegut persones amb molta imaginació, però haig de reconèixer que tu les superes totes...

En Jordi no era conscient que la seva història era molt difícil de creure i, enutjat pel comportament d'ella, li va respondre enèrgicament.

—Ja sabia que no em creuries, no sé per què he intentat explicar-t'ho.

Enfadat, va llençar el càntir a terra i es va allunyar de forma ràpida i tibada. En veure la reacció d'ell, l'Alba el va cridar perquè s'aturés, una mica avergonyida del seu sarcasme.

—Espera't home! Perdona'm per tanta burla, però has de reconèixer que no n'hi ha per a menys.

—Això és perquè no em creus.

—I què vols que cregui? Que véns del passat? Au va, no hi ha ningú capaç de fer una cosa similar, i en cas contrari, aquest no aniria tan perdut com dius que vas tu. Una persona que pogués fer una cosa com aquesta seria la més poderosa del planeta, ja que tindria un avantatge increïble sobre els altres, i se'n podria aprofitar moltíssim, d'aquesta situació, no ho veus així?

—Si es tractés d'una persona avariciosa sí, tindries raó, però jo no sóc així, potser per aquest motiu algú m'ha donat aquest do.

—Ja! Ara també em voldràs fer creure que ets un santet i que no hi ha ningú més honorat que tu. I què més!

—No, tampoc és això. Haig de reconèixer que en un primer moment vaig estar temptat d'utilitzar aquest do per a un sorteig de loteria. Va ser la vegada que t'he dit abans en la qual vaig viatjar a través del temps dos dies endavant. No sé ben bé com, però per casualitat vaig veure el número guanyador. En despertar-me del somni em semblava recordar-lo perfectament i el vaig anar a comprar. El dia del sorteig estava amb la mare davant de la ràdio a l'hora que el retransmetien en directe. Li vaig comentar que estava segur que ens tocaria. Em sabia la combinació de dalt a baix. A mesura que les primeres xifres anaven sortint el cor se m'anava accelerant. No en fallava cap. Era exactament tal com l'havia vist. Només va fallar l'última xifra, per un número. Tot i així vam treure un bon pessic de diners i la mare em va demanar que ho fes un altre cop, encara que realment no es creia el que li havia explicat.

—I per què no ho vas fer més?

—Perquè al cap d'unes hores em vaig començar a trobar molt dèbil i amb un fort mal de cap. Aquella nit la vaig passar fatal, bé, jo i tota la meva família. Em vaig adonar que el desgast pel viatge en el temps havia estat molt intens i que era molt perillós tornar-ho a repetir, per la qual cosa em vaig proposar no fer-ho més.

—I com és que ara t'has arriscat de nou? Quin profit en vols treure?

—Ara és diferent. En la primera fase del somni, una anterior a aquesta on el nivell és més superficial, he analitzat el sentit de la meva vida. Després d'un llarg debat intern, he arribat a la conclusió de que he estat escollit per canviar el destí del món. No sé per què, ni per qui, ho ignoro, però estic convençut que he rebut aquest

extraordinari poder per utilitzar-lo per a aquesta fita. Per aquest motiu he decidit traslladar-me al futur, per veure en primera persona com estan les coses, en què s'ha canviat i en què ens hem equivocat els humans, si és que ho hem fet. És l'única forma de corregir els errors, no et sembla?

—Escolta... Em sembla que no hi toques gaire, i a més ets molt cregut... Per tant, valdrà més que continuïs el teu miraculós camí tu solet, que jo ja faré la meua via...

—Però...

—Has d'entendre que el que dius és del tot inversemblant. Només m'ho podria creure si m'ho demostrassis d'alguna manera; si no, no vull que m'enredis més.

En Jordi comprenia la seva incredulitat. Era una situació molt difícil d'assimilar i no la podia culpar del seu escepticisme, així que va rumiar la manera de provar que allò que li havia explicat era cert. Mentre mirava de trobar una solució, es va adonar que encara portava el mateix vestuari, fins i tot duia posat el rellotge, i va mirar de convèncer-la per aquest cantó. En veure que havia recollit els cànirs i havia girat cua, va engegar a córrer cridant el seu nom, excitat.

—Alba, Alba!

—Què vols?

—Ja tinc la prova perquè em creguis. Mira aquest rellotge, al revers, hi ha la data de la seva fabricació.

Efectivament, va quedar parada. Mai havia vist un aparell tan antic, ni tan sols s'assemblaven als del seu pare, però la sorpresa va ser més gran quan va veure la data impresa a la xapa.

—Fabricat l'any dos mil dos! D'on l'has tret?

—És meu. El duia posat abans d'adormir-me.

Tot i la possibilitat propera de convèncer l'Alba, aquesta li va aixafar l'esperança en adonar-se d'un detall que a en Jordi li havia passat per alt.

—D'acord, és una peça molt antiga, però no demostra res perquè no funciona. Segur que l'has trobat al triturador, que veritablement deu ser d'on vénis. Allà n'hi ha, d'objectes antics, i si es busca bé...

—El triturador?, no sé de què em parles. És veritat que la maquinària s'ha espatllat, però és comprensible, ja que durant el viatge ha sofert unes pressions molt altes.

—Au vinga! Ja n'hi ha prou d'aquesta història, no?

Dit això i sense donar-li més oportunitats se'n va allunyar amb un aire de certa molèstia. Ell ja no sabia què fer, simplement es va quedar mirant impotent com marxava sense que la pogués aturar. De sobte, uns metres més enllà, va passar una circumstància que va fer canviar la situació.

Va ser en l'instant en què ella va girar la vista per observarlo per última vegada i va ensopegar amb una pedra. Els càntirs van caure a terra i es van trencar en mil bocins convertint-se en perilloses armes afilades. El cos de l'Alba estava a punt de caure-hi al damunt, però en Jordi ho va impedir. Encara que es trobava a molta distància de la possible desgràcia, amb el seu poder mental va parar l'acció. Durant uns segons va quedar sostinguda en l'aire, com si un cable enviat des del cel l'aguantés a pes. Lentament la va anar aixecant fins a posar-la dreta, i suaument va deixar d'exercir la seva força sobre el seu cos perquè aquest es posés de nou a terra sense cap mena de perill. Seguidament tots dos van quedar-se mirant. Només els separaven uns metres, però eren incapaços de caminar. Estaven petrificats pel que havia succeït, sobretot ella. No se'n sabia avenir. Després d'uns instants de perplexitat, es va decidir a acostar-se a ell, que semblava cansat i atordit. Just quan va arribar al seu costat, en Jordi va caure a terra desmaiats per l'esforç.

Desesperada, va intentar reanimar-lo, però en veure que no responia a cap estímul es va treure un aparell de la butxaca i va prémer un botó vermell que hi havia al centre. Al cap d'una hora van arribar dues persones a socorre'l. Eren dos homes. Amb rapidesa van agafar el seu cos inconscient i el van posar sobre una espècie de llitera improvisada amb tronquets i un tros de tela cosida. Mentre anaven cap a casa seva, un d'ells va començar a interrogar l'Alba.

—Què ha passat, filla? La mare ja estava preocupada en veure que tardaves tant.

—Veuràs, pare, quan anava cap a la font, m'he topat amb aquest noi que intentava beure aigua a l'altura del pont, i jo l'he advertit del perill. Llavors se m'ha presentat i m'ha començat a explicar que no sabia on era ni on anava, vaja, que estava completament perdut, i l'he intentat situar, però de sobte s'ha trobat malament i ha caigut marejat. Per això us he cridat.

—És ben estrany. Ben mirat, ja es veu que té un aspecte diferent del nostre. Diria que prové de dalt si no sabés que és impossible... En fi, ja ens ho explicarà quan torni en si.

L'Alba va estar temptada d'explicar-los la història, però va pensar que no se la creurien, tal com havia fet ella en un primer moment, així que ho va deixar estar. Quan ja es trobaven a pocs metres de la casa, una dona va sortir amb els braços oberts i va córrer de cara a l'Alba.

—Filla! Sort que estàs bé! Què t'ha passat?

—No res, mare. Tranquil·la.

—Quin ensurt que he tingut quan ha sonat l'alarma de l'interfon; em pensava que t'havien agafat els Gumonsu.

—No, no, ni els he vistos.

—Ai, i aquest pobre home! —va exclamar en veure en Jordi estirat i quiet com si fos mort.

—No l'havia vist mai fins avui. L'estava intentant ajudar quan ha caigut com si hagués perdut el coneixement...

La dona li va prendre la temperatura i li va comptar les pulsacions posant-li la mà al canell i es va adonar que tenia el cos molt calent i la respiració bastant alterada.

—Té molta febre. Poseu-lo a l'habitació d'en Toni, que li farà una infusió d'herbes que el deixaran com nou. No el tapeu gaire perquè pugui transpirar sense obstacles.

D'entrada va utilitzar el truc més antic que coneixia: li va posar un vas ple d'aigua sobre el front i aquesta no va tardar gaire a començar a evaporar-se. Això va fer que l'energia es canalitzés i que la temperatura li anés baixant. Després li va fer veure la infusió i el va deixar perquè descansés i recuperés les forces. Això sí, l'Alba no es va moure del seu costat per si de cas es despertava. Durant aquest període d'impàs, la ment d'en Jordi es va endinsar en una fase del somni molt més profunda i perillosa de la qual seria molt difícil tornar sa i estalvi, però ell n'era conscient. Van transcórrer moltes hores abans no van tornar les imatges.

CAPÍTOL VIII*Una nova fase més profunda*

La sensació, en obrir els ulls, era estranya i confusa però agradable a la vegada. Es trobava perfectament. A poc a poc va anar observant el seu entorn. Les parets i el sostre eren molt rars. Tenien l'aspecte d'un trencaclosques gegant, muntat a corre-cuita sense cap tipus d'estètica ni ordre. Hi havia peces de tota mena i de tots colors. De fusta, de metall, de pedra, de canya de bambú... Naturalment, encaixades entre si no formaven una figura definida, sinó tot el contrari, creaven unes ondulacions molt uniformes que denotaven el poc encaix que hi havia entre algunes. Tot era ben abstracte, fins i tot la llum. Una simple bombeta rodejada de paper de filtre enganxat a un filferro que pretenia donar forma a una mampara hexagonal però que no ho aconseguia. Els mobles eren conjunts molt antics restaurats amb un estil molt graciós. A mesura que abaixava la mirada, l'aspecte estrofolari d'aquella habitació anava en augment, fins que es va adonar que en un racó l'estava observant l'Alba. En aquells instants li va semblar fins i tot més bonica, més evolucionada, més dona del que recordava i, durant uns segons, es va quedar bocabadat admirant-ne la bellesa.

—Com et trobes? —li va preguntar amb aquella veu tan dolça i que enamorava.

—Bé, molt millor, gràcies.

—Me n'alegro, m'havies espantat molt. Per cert..., t'agraeixo molt que aturessis la meva caiguda. Si no hagués estat per tu...

—Com dius?

—No te'n recordes? Vaig tenir una ensopegada tonta, i se'm van trencar els càntirs, i quan estava a punt de caure damunt dels trossos afilats, tu vas parar amb el teu poder mental el meu cos. Durant uns segons vas ser capaç d'aguantar-me suspesa i em vas girar per tornar-me a posar

en equilibri, però per culpa de l'esforç, vas perdre el coneixement. En veure que no reaccionaves em vaig espantar i vaig avisar la meva família perquè ens vingués a ajudar. Ara ets a casa meva, i la meva mare t'ha fet una sèrie de tractaments naturals que han fet l'efecte desitjat. Mentre dormies he pogut pensar en tot el que em vas explicar. Sé que vas fer una acció que prova que tens un do que et fa diferent, i per això he canviat d'opinió i has de saber que pots comptar amb mi per tot el que vulguis.

En Jordi es va mostrar molt satisfet. Ell sabia de sobres tot el que havia passat, però volia que ella l'hi expliqués amb les seves pròpies paraules. Ara sabia que hi podia confiar i que per fi aconseguiria respostes a tots els seus interrogants respecte a aquella època del futur. Impacient per recollir informació, va disparar les primeres preguntes:

—Etic molt content que per fi em creguis. Per cert, em podries dir a quin any he anat a parar?

—Ja veig que vas al gra, eh?

—Home, jo...

—No passa res, és normal en la teva situació. Avui som dijous, quatre de febrer de l'any dos mil cent cinquanta-sis, concretament.

—Déu n'hi do! —va exclamar sorprès pel salt que havia aconseguit en el temps.

—I, em pots explicar per què encara no he vist circular cap vehicle? per què hi ha tantes deixalles escampades pertot arreu sense cap control? Què ha succeït durant tots aquests anys?

—Ep, para el carro, noi! A poc a poc. Primer de tot hauria de situar-me jo també. De quina data provens tu?

—Jo vinc del principi de l'any dos mil tres.

—És clar, ara ho entenc! Llavors no en saps res, del caos!

—Del caos? Explica't més bé, que m'estàs posant molt nerviós.

—Tot va començar precisament l'any dos mil tres. Va ser en aquella època quan van sorgir els primers conflictes entre els països d'Occident i els d'Orient. En un principi, segons m'han explicat a casa, es va desencadenar una sèrie de conflictes originats per un país molt poderós, com era en aquells moments els Estats Units, i uns altres de règim musulmà regits per dictadors. Aquests conflictes es veu que no van durar gaire, ja que la diferència entre les dues forces era abismal. Però els problemes van venir un cop van

acabar aquestes hostilitats, ja que el que llavors era president dels Estats Units no en va tenir prou enderrocant els dictadors, sinó que va voler governar aquells països sota les seves condicions. D'aquesta manera altres estats que hi estaven implicats d'una forma més indirecta van començar a sentir-se molestos i perjudicats, i les relacions es van anar deteriorant de mica en mica. Els Estats Units cada cop es van anar distanciant més dels membres de la Unió Europea, i van actuar per lliure en molts altres conflictes armats. Això va provocar una tensió mundial a gran escala. Les grans potències estaven dividides en dos bàndols i les provocacions entre elles cada cop es posaven més de manifest. L'any dos mil cents quinze van iniciar-se els primers bombardejos, i aquests ja no van tenir fi. Va esclatar una guerra tremenda on milions de persones van perdre la vida en atacs indiscriminats. Armes químiques, nuclears... Va ser un autèntic desastre. Més de mig món va quedar totalment destruït. Molt poca població va sobreviure als efectes devastadors de la guerra, i la majoria dels que ho van aconseguir van quedar totalment desemparats. Els atacs van acabar l'any dos mil cents vint. Els nord-americans es van proclamar guanyadors, però tot i així el planeta estava molt malmès. Gairebé era impossible reconstruir-lo, i les condicions mediambientals eren quasi insuportables. Va ser llavors quan aquest país, amb els seus aliats, va decidir construir un nou món. Ho van fer, però malauradament van marginar-ne la resta de la humanitat.

—I com ho van fer?

—Damunt de les ciutats més importants van aixecar a molts metres d'altura unes plataformes de grans dimensions que simulaven noves terres on poder edificar. Nosaltres no en sabem gaire, de com estan construïdes i de com hi viuen, però sí que des d'aquí baix es poden observar les immenses columnes que les aguanten. El material amb què estan fabricades és molt pesat i blindat, ja que mai ningú ha aconseguit arrencar-ne ni un bocí. Així va ser com van dividir la raça humana. Ja ho veus, aquí baix sobrevivim com podem. Les espècies animals gairebé s'han extingit. Moltes ja no van sobreviure els efectes de la guerra per culpa, sobretot, de les armes químiques, i altres a causa del nostre consum de subsistència, no van tenir prou temps per repoblar-se. Pel que fa als exemplars domesticats, o sigui de granja, de seguida se'ls van endur al món de dalt per tenir

aliment suficient i controlat, i els pocs que van quedar aquí, en un tres i no res van ser sacrificats per pal·liar la fam que es passava. Així que no ens queda cap més remei que menjar del que encara ens dóna la terra cultivada i de les sobres que llencen del món superior.

—Vols dir que us alimenteu de les seves deixalles?

—Efectivament. Fa molts anys que només tenim aquesta opció, i actualment ja s'ha convertit en un fet normal. És per aquest motiu que has vist tanta brossa escampada pertot arreu. Ells l'aboquen aquí baix com si fóssim un gran contenidor, i de passada nosaltres la reciclem, si no tota, sí una gran part. On es concentren més residus és a les grans ciutats d'abans, sota les plataformes, com per exemple Barcelona. Allà, un cop per setmana, baixen grans carregaments i els dipositen de qualsevol manera. No s'hi estan més d'un minut per no tenir conflictes amb nosaltres. De fet és quasi impossible veure'ls, ja que treballen a una altura considerable perquè ningú pugui arribar a tenir accés a les seves naus. Per això quan em vas preguntar per Barcelona em vaig estranyar tant, perquè en l'actualitat ja no existeix, com totes les altres grans àrees metropolitanes del teu temps.

—Ostres! Barcelona..., casa meva...

—És terrible, oi? Tot convertit en un munt de ferralla. Amb aquest material construïm i restaurem les nostres llars, sempre allunyats d'aquestes plataformes, ja que la vida sota seu és impossible. Així, de retruc, els fem el servei de classificadors de les seves deixalles. Suposo que per aquest motiu ens deixen continuar vivint, això sí, sempre sota control.

—Què vols dir?

—Doncs que ens tenen vigilats perquè tot segueixi en ordre i perquè no hi hagi cap tipus de revolta contra ells; fins i tot ens controlen la natalitat perquè la nostra població no es dispari i ens convertim en una amenaça seriosa.

—I com ho poden fer sinó estant en contacte amb vosaltres?

—A través de moltíssimes càmeres i dels Gumonsu.

—Gumonsu? Qui són?

—Són el cos de guàrdies del món superior. Una espècie d'exèrcit de seguretat que baixa dos cops al mes a revisar els nostres pobles, les nostres cases, les nostres vides... Cada nucli urbà està controlat per una patrulla que està perfectament al corrent del nombre de persones que el

compon. Quan neix un nadó, aquest és marcat amb un xip que li introdueixen a l'organisme i que l'identifica per a tota la vida, per això és obligatori comunicar-los tots els naixements que es produeixin, ja que si descobreixen alguna persona que no hagi estat declarada i marcada degudament, no dubten ni un instant a eliminar-la. D'aquesta manera, segons el seu criteri, decideixen quan s'ha crescut massa en nombre, i llavors prohibeixen tenir fills durant un bon temps, fins que la regulació ho torna a permetre.

—Déu meu! Com s'ha pogut arribar a aquests extrems... — va comentar en Jordi esglaiat. No se'n sabia avenir. Era com si s'hagués tornat a l'època de l'imperi romà o faraònic.

Durant uns moments va recordar les primeres tensions entre els Estats Units i l'Iraq o l'Afganistan. Mai s'hauria pogut imaginar aquest desenllaç tan tràgic. Amoïnat per saber què havia passat amb la seva família, li va demanar un favor.

—Escolta Alba, sé que no tinc dret a demanar-t'ho, i si em dius que no, ho entendré, però t'estaria molt agraït si em poguessis guiar fins on hi havia hagut la ciutat de Barcelona.

—No ho sé... Al pare no li agrada que hi vagi...

—Si us plau, només indica-me'n el camí, tu no cal que hi entris.

—Està bé, no queda gaire lluny. Això sí, t'aviso per endavant: no hi trobaràs res del que recordes. A més, no podem estar-nos-hi gaire, ja que allà la temperatura és força baixa i l'aire està molt contaminat.

—A què es deu això?

—No te'n sabria donar una explicació gaire concreta, però pel que em va explicar un cop el pare, aquest fenomen es deu al fet que a sota de les plataformes hi ha un sistema d'aspiració potentíssim que xucla l'oxigen sa i l'aire calent, i retorna, a la vegada, per efecte de reconversió, l'aire fred i l'oxigen contaminat.

—Ja ho entenc, un funcionament similar als aparells d'aire condicionat de la meva època.

—Suposo.

—Ara m'explico aquella sensació de fred que tenia quan vaig arribar el primer dia.

—És clar, és la falta de costum, però això no és res comparat amb el que passaràs; però si insisteixes a anar-hi...

—Sí, si us plau. Vull intentar trobar alguna pista sobre el destí que va córrer la meva família.

—Dubto que hi trobis res, però per molt que t'ho digui...

—Quan hi podrem anar?

—No corris tant, hi anirem quan estiguis ben recuperat. Avisaré la mare perquè et prepari un bon àpat.

—Gràcies per ajudar-me Alba.

—No es mereixen.

L'Alba s'aixecà i va desaparèixer de l'habitació. Per a en Jordi va ser el moment perfecte per reflexionar sobre tot el que havia viscut fins llavors. Era conscient del somni i del seu domini, però tot era tan sorprenentment real que semblava traspasar tots els límits imaginables. Per un moment va intentar despertar-se, però va ser una tasca impossible d'aconseguir.

Mentre tot això succeïa en la ment d'en Jordi, en el món real la nit havia passat i els seus pares, espantats davant el seu silenci i veient que no els contestava als crits desesperats emesos darrere la porta, van optar per trucar als serveis d'emergència, ja que s'hi havia tancat per la part de dins amb els dos passadors del mig. La policia i les unitats de salut hi van arribar de seguida. Després d'uns instants de dubtes, es van decidir a esbotzar la porta. Els guàrdies de seguida es van adonar del seu estat fràgil i van deixar pas als metges, que el van sotmetre a unes quantes proves per comprovar-ne les reaccions, però tots els intents van tenir una resposta negativa.

Tenia tots els símptomes d'haver entrat en un estat de coma cerebral. Davant la tràgica i preocupada mirada dels pares, se'l van endur a l'hospital per confirmar el diagnòstic.

L'estada a la sala d'espera per rebre informació se'ls va fer interminable. Radiografies, tacs, anàlisis, etcètera, un munt de proves que no els donaven respostes. Després de dues hores es van donar per vençuts. No van trobar cap explicació coherent al que li estava passant, i l'únic que van dir els va deixar igual que sempre: un virus. No tenien altre remei que esperar una evolució positiva; si no succeïa així, el temps corria en la seva contra.

CAPÍTOL IV*El retorn dels records*

En Jordi, inconscient i ignorant del que estava succeint en la realitat, seguia immers en la profunditat de la tercera fase.

—Com et trobes noi? —va preguntar-li la mare de l'Alba.

Era una senyora molt afavorida. Tenia el mateix encant de sa filla, els mateixos ulls penetrants, i la mateixa fisonomia. L'única diferència era el color del cabell. El seu era ros, i a través de la llum que entrava per la finestra li lluïa com si fos d'or. Tenia una veu molt dolça, i el tacte de la seva mà fregant-li el front era diví.

—Em trobo molt bé, senyora.

—Senyora? Feia molt de temps que no sentia parlar ningú d'aquesta manera, i menys un jove de la teva edat. Digue'm Rosa. Tens gana? T'he preparat un bon plat de lleties.

—La veritat és que sí.

—Doncs apa, lleva't, que ja el tens a taula.

Mentre es vestia sentia les veus de fons que provenien del menjador. Es veia que vivien en un ambient molt bo; les rialles eren encomanadisses. Abans de començar a endrapar, l'Alba li va presentar la resta dels seus familiars.

—Jordi, et presento el meu pare, que es diu Marc. Aquest és el meu germà gran, en Toni, i aquest el xic de la casa, en Gerard. La mare ja la coneixes, es diu Rosa.

—Tant de gust.

—Igualment —van respondre tots alhora. El pare era un home alt i sec, duïa una barba que li arribava al pit i tenia els ulls bastant enfonsats, tant que semblaven situats dins dues petites coves. Les orelles també li sobresortien una mica i, a causa del cabell que les envoltava, aquest tret característic es destacava més del compte. El color fosc del cabell era com el de l'Alba, amb l'única diferència que el seu era arrissat, amb uns rínxols tan grans com la closca d'un bover, i el nas era ample i aixafat. El germà gran era la seva viva imatge, però amb uns anys menys i sense la

barba. Això sí, era igual d'escanyolit i d'alçada tampoc es quedava curt. Pel seu to de veu semblava molt tímid i vergonyós; gairebé no aguantava la mirada d'en Jordi ni dos segons. En canvi el xic era completament diferent; de fet, no s'assemblava a ningú, potser perquè havia agafat un tret físic de cadascú i la seva imatge era la d'un popurri de tots. Quedava clar que tenia la seva pròpia personalitat, tant d'aspecte com de forma de ser. Al contrari que el germà gran, xerrava pels descosits, i durant tot el dinar va posar en més d'un compromís en Jordi amb les seves preguntes, que d'innocents no en tenien gaire.

—Ets un home molt estrany tu...

—Jo? Per què ho dius?

—Perquè estàs força quadrat, i tens un aspecte molt net i polit... tret de la barba... és clar...

—Prou, Gerard! —va interrompre la mare. Deixa dinar en Jordi tranquil.

Però tot i fer callar el nen, ella va continuar amb la conversa que el seu fill havia iniciat.

—De fet, té raó. Jo també m'he fixat en la teva fesomia i el teu cos, i la veritat és que estàs molt ben alimentat i cuidat. Suposo que deus venir de molt lluny, perquè per aquí, les condicions de vida que tenim no ens permeten aquest benestar físic.

—Home..., jo...

—Si no se'n recorda, mare —va dir l'Alba per salvar-lo del compromís d'haver de respondre—. No veieu que fa molt poc que ha recuperat el coneixement? No l'atabaleu ara amb preguntes; més endavant ja ens ho explicarà si li torna la memòria, oi, Jordi?

—Sí, sí... —va dir respirant pel pes que li havien tret de sobre.

La resta del dinar va ser més plàcid. La conversa es va desviar cap a temes domèstics i el convidat va poder estar més tranquil. Un cop van acabar i amb l'excusa d'estirar les cames, en Jordi i l'Alba van sortir per anar a Barcelona.

—Tens una família encantadora.

—Gràcies, me'ls estimo molt.

Tal com ella li havia explicat, a mesura que feien camí, la presència d'escombraries anava en augment. Estaven escampades sense cap control i s'hi podia trobar de tot.

L'Alba, picada per la curiositat, volia saber més coses sobre l'època d'en Jordi.

—Digue'm, es viu bé a l'any dos mil tres.

—Déu n'hi do, sobretot en aquest país. Estem en una zona d'Europa molt privilegiada, però tot i així les coses cada cop són més difícils. L'economia mundial comença a trontollar a causa dels conflictes que s'estan obrint pertot arreu, i les diferències entre classes socials cada cop són més accentuades. Entre països, aquest contrast encara és més significatiu. N'hi ha molts que estan en la misèria; es denominen Tercer Món, i n'hi ha d'altres que passen problemes seriosos, que curiosament són molts dels que estan situats al costat de la gran potència, els Estats Units. Aquest grup el componen països com l'Argentina, Colòmbia, el Brasil, Mèxic, etcètera, i l'oblit i l'abandó que pateixen per part del seu país veí és escandalós. Per si amb tot això no n'hi hagués prou, als estats de la Comunitat Europea s'ha creat una nova moneda única anomenada euro. L'aparició d'aquesta moneda ha produït que la inflació es dispari, que el nivell de vida sigui molt més costós i que els salaris dels treballadors s'hagin quedat com estaven. Aquesta desigualtat ha fet que la classe mitjana hagi perdut molt poder adquisitiu i que moltíssima gent passi per gravíssims problemes econòmics. Per tant, la incertesa mundial comença a tenir els seus efectes, i estem vivint just l'època que tu vas descriure'm com el començament dels primers conflictes armats. Les manifestacions contra aquestes guerres cada cop són més massives, però de moment no obtenen els efectes desitjats.

—Ni els obtindran, malauradament... Ja veus com acabarà tot...

—Però s'ha de canviar, ho he de canviar... Sóc aquí per aquest motiu, i he d'esbrinar com he de fer-ho, per això necessito la teva ajuda.

—No pateixis, pots comptar amb mi pel que faci falta.

Tots dos es van mirar i es van somriure mútuament. Sense voler, i sense que se n'adonessin, entre ells va començar a néixer un sentiment molt especial, i la complicitat augmentava a mesura que passaven el temps junts.

—Mira, darrere aquell turó hi ha la teva antiga ciutat.

En Jordi arrencà a córrer per veure la panoràmica, però el paisatge no era, ni de bon tros, el que s'imaginava. Era increïblement desolador. No quedava cap edifici dret. Una immensa esplanada coberta de runes i deixalles s'estenia quilòmetres enllà fins on la mirada es perdia. Tot sota un

ambient enfosquit producte de la gran teulada que impedia el pas dels raigs solars. Nombroses columnes s'aixecaven enmig de les escombraries. Aquests pilars suportaven el pes de la gran plataforma que dividia els dos móns. A la part de sota de la plataforma podien veure's uns reixats que tenien tot l'aspecte de fer la funció de depurar l'aire, ja que estaven coberts per filtres de grans dimensions. A cada cinquanta metres uns grans ventiladors giraven a una velocitat tremenda, i això produïa un corrent molt fred. Segurament aquests ventiladors expulsaven l'aire de les capes altes i retornaven l'oxigen contaminat per seguir el cicle renovador. Era per aquest motiu que l'ambient estava tan carregat de pol·lució i la respiració es feia difícil. A la part exterior de la plataforma hi havia milers de tubs que s'allargaven bastants quilòmetres i que devien aspirar l'oxigen sa i pur dels afores, dels boscos i camps. Per la manera en què estaven col·locats, com si formessin una enorme teranyina, també devien tenir una doble o triple funció de seguretat, com si es tractés d'una mena de barrera fronterissa. L'únic que es feia difícil d'identificar pel seu volum era una espècie de llums rodons, els quals giraven sense parar. Estaven força separats els uns dels altres, i segons com te'ls miraves, tenien aspecte d'ulls humans.

En Jordi va quedar de pedra davant d'aquell espectacle. No sabia què dir ni què fer. L'Alba el va veure molt preocupat. Inquieta per la seva reacció, li va agafar la mà i el va intentar calmar.

—Deu ser terrible per tu veure-la així. La coneixes plena de vida, i ara... Nosaltres sempre l'hem vista així, almenys jo, i per a mi és un paisatge tan natural que...

—Com és possible!—anava exclamant en Jordi mentre baixaven. Amb una mà es fregava el cap i amb l'altra s'anava aguantant en l'Alba per no caure— La meua família, què els deu haver passat? Deuen ser tots morts? És clar que els meus pares, és impossible que visquin després de tant de temps, però...

—No diguis això! —va replicar l'Alba per animar-lo—. Molta gent va sobreviure els bombardejos ... els teus pares per l'edat i l'època en la que estem no ... però ... potser algú amb qui tinguis algun vincle familiar, viu als afores, com nosaltres. Si vols, ho preguntarem als altres grups de les rodalies, potser en sabran alguna cosa.

—Sí, però després. Primer vull veure què ha quedat de casa meva. Possiblement hi trobaré alguna pista.

—Segur que saps per on vas? Si tal com està no deus reconèixer els llocs per on passes.

—I tant que sí. Encara que no quedi res dempeus, sé exactament on és el meu barri. Ara estem al principi de la Diagonal. Això vol dir que hem de seguir recte fins a la tercera plaça i allà girar a l'esquerra. És la primera casa de la cantonada, no té pèrdua.

—Està bé, però recorda que no ens hi podem quedar gaire temps, aquí l'aire és irrespirable.

—No pateixis, no trigarem.

De mica en mica es van anar endinsant a Barcelona.

La zona universitària semblava una d'aquelles ciutats fantasmes de l'oest americà, i quan van arribar a l'altura del Nou Camp, era igual que un d'aquells antics circs romans que encara es conservaven a l'època d'en Jordi. Cada cop feia més fred i la pols era més densa. Van tardar dues hores a arribar-hi, i el cansament començava a ser molt intens, sobretot per a ella.

—Mira, ja la veig! —va cridar joiós en reconèixer el poc que quedava de l'immoble.

La paret principal on hi havia la porta d'entrada encara aguantava. Va mirar dins la bústia palpant amb la mà, però no va aconseguir treure res més que un munt de pols. A poc a poc va anar obrint la porta, i la visió del que hi havia dins, que s'anava eixamplant, era desastrosa. Ja no quedava cap habitació definida. Era un solar descobert. De tant en tant aixecava alguna pedra, algun tros de moble, tenia l'esperança de trobar-hi alguna cosa de profit. Per fi, sota l'escriptori del seu pare, que miraculosament encara es conservava prou bé, va trobar un objecte molt estimat. Era l'àlbum de fotos de la família. Mentre el fullejava, li anava explicant les diverses imatges a l'Alba: la majestuosa Sagrada Família, l'estàtua de Cristòfor Colom, l'emblemàtica Pedrera d'en Gaudí, el zoo de Barcelona amb el Floquet de Neu, l'estadi de Montjuïc, el Palau Sant Jordi, el Liceu, el port, les Rambles, etcètera. També li va presentar cadascuna de les persones que hi havia: el pare, la mare, els seus amics, cosins, veïns... Però el va sorprendre el fet de no trobar-hi fotos noves. Eren les mateixes que recordava de l'últim cop que l'havia repassat, i les altres pàgines eren buides. L'única diferència que hi va observar

era, en l'últim full, la seva foto al costat de la mare el dia del seu darrer aniversari. Sota la fotografia algú hi havia escrit: «L'última foto d'en Jordi despert». Allò el va espantar molt. De sobte, un soroll de pedres els va alarmar.

—Qui hi ha? —va preguntar en Jordi sobresaltat.

Era un noi de pell fosca. Portava un ram de flors i estava amagat on precisament hi havia hagut l'habitació d'en Jordi.

Pensant-se que l'havien vist, es va descobrir.

—Hola, em dic Joel, i vosaltres, qui sou?

A en Jordi li va resultar familiar. Li va fer la impressió d'haver-lo vist abans, però tot seguit va pensar que allò era impossible, donades les circumstàncies.

—Jo sóc en Jordi, i ella és l'Alba. Digue'm, què hi fas aquí, rondant a la meva antiga casa?

—Com dius?, la teva antiga casa? —va preguntar l'altre tot sorprès pel que acabava de sentir, i va afegir:— No pot ser —en un to d'incrèdilitat.

—I tant que sí, de tota la vida. És més, què en saps tu de la història d'aquesta casa?

—Sé que aquí hi vivia una gran persona. Es deia Jordi, com tu, però ja fa molts anys que va morir. Jo no el vaig conèixer, però el meu pare em va explicar que aquesta persona va salvar la vida al meu avi, just el mateix dia que ell va entrar en coma. Per això, el meu avi li va estar eternament agraït i, des de la seva mort, cada mes venia un cop aquí, a casa seva, a portar un ram de flors a la seva família. El meu pare va seguir la tradició, i ara ho faig jo. Els seus pares també ja fa temps que van morir, i per aquest motiu no em queda altre remei que portar-les just on ell vivia. Per això m'ha estranyat molt que em diguessis que aquesta és casa teva.

En Jordi es va quedar estupefacte, començava a lligar caps. Ara entenia per què la cara d'aquell noi li era tan familiar. Atemorit per la resposta, li va preguntar amb certa recança si es tractava de la persona que ell es pensava.

—Així doncs..., tu ets el nét d'en Lluís Fernando.

Aleshores en Joel també va quedar gelat. No s'esperava que l'altre sabés de què parlava i que l'identifiqués a ell tan clarament. Durant un instant va pensar que podia tractar-se d'una casualitat o d'una broma, però...

—Com ho saps? Coneixies el meu avi?

Aquelles preguntes donaven resposta a tots els dubtes d'en Jordi. En veure clar què li havia de passar, que ja mai despertaria d'aquell somni, arrencà a plorar amb nerviosisme. L'Alba va intentar consolar-lo, tot i que s'adonava que el cop era molt fort. En Joel estava totalment desorientat i se sentia culpable dels laments d'en Jordi.

—Què et passa? És que he dit alguna cosa que t'hagi ofès?

—No, no, no és culpa teva —li va dir l'Alba per tranquil·litzar-lo.

CAPÍTOL X*Dissenyant el pla*

Mentre tot això succeïa en el somni, en la vida real el seu estat va empitjorar molt a causa de l'angoixa que patia la seva ment. El ritme cardíac es va disparar i la seva mare, que en cap moment s'havia separat del seu costat, va prémer el botó d'emergències de l'hospital.

De seguida van aparèixer diversos metges i infermeres.

Tot va anar molt ràpid. En comprovar el seu estat crític, el van baixar a la sala d'operacions. Tot estava a punt per a la intervenció. De sobte, després de posar-li la màscara d'aire artificial, va començar a reaccionar. Tothom es va sorprendre de la recuperació. Els metges van aturar tots els dispositius i van decidir esperar uns minuts per veure'n l'evolució. Aquesta va ser positiva, no gràcies als aparells de l'hospital, sinó a la recuperació mental d'en Jordi en el somni. Les paraules d'ànim de l'Alba havien fet el seu efecte.

—Estigues tranquil, Jordi... Sempre et queda la possibilitat de quedar-te. Encara que no et tornis a despertar, tens l'opció de seguir somiant.

—Sí..., però..., no sé si continuaran mantenint-me com un vegetal. Per a ells és com si no existís. I si decideixen practicar l'eutanàsia? Potser amb els anys...

—Això no ho poden fer. Sempre ha estat prohibit. Ho he llegit en molts articles i llibres que guarda el meu pare a casa. A més, ells no perdran mai l'esperança que surtis del teu estat. Només depèn de tu que segueixis en aquesta situació. Si no abandones i no perds les forces, encara pots continuar així durant molt de temps.

—No ho sé Alba, cada cop em trobo més dèbil. Per a la meva ment, aquesta situació és molt carregosa, està funcionant al seu límit, i no sé el que pot arribar a aguantar.

—Aguantarà si tu et trobes bé anímicament. Vinga, va! Encara et queda molt per fer, i has vingut aquí per complir un objectiu. Si no ho fas, ja veus com acabarem tots.

Aquelles paraules estaven plenes de raó. No era el moment de preocupar-se per un mateix, sinó de fer-ho per la resta de la humanitat.

—Es pot saber de què esteu parlant! —va exclamar en Joel, atordit i sorprès pel que estava sentint.

—Està bé...

—Joel, em dic Joel.

—Mira, Joel, t'explicaré una història que et costarà molt de creure, però veient qui ets i què representes, estic obligat a fer-ho. Jo sóc la persona que va salvar el teu avi i a qui véns a retre homenatge un cop al mes.

—Què?...

—Mentre t'ho explico, mira aquestes fotografies. Si t'hi fixes bé, hi veuràs la semblança. És el mateix rostre, però amb uns deu anys menys.

Havia estat una sort trobar aquell àlbum, ja que era una prova molt convincent. Mentre en Joel el fullejava, en Jordi li va narrar la seva història.

—Mira... No és que jo fos un heroi. Al contrari, moltes vegades m'havia quedat impassible davant dels meus companys mentre els observava com apallissaven el teu avi sense cap raó que no fos el racisme. Però aquell dia no ho vaig poder suportar més. La crueltat amb què el tractaven era esfereïdora. Primer només vaig fugir com un gallina, però a mig camí la meva consciència no em va deixar continuar i em va dir prou. Havia de fer alguna cosa, si no eren capaços de matar-lo, i vaig decidir trucar a la policia i els serveis d'emergència. De fet, fins avui no he sabut com va acabar tot, i me n'alegro molt que la meva petita intervenció ajudés en Lluís a sortir-se'n. Et preguntaràs com pot ser que jo sigui aquell noi, i és aquí on et serà difícil d'entendre les meves paraules, però amb l'ajuda de les fotografies i si relaciones el meu coma profund i... En fi, segueixo. Aquell mateix dia, després de la trucada, vaig anar a casa i em vaig tancar a la meva habitació. Volia fondre'm. Desaparèixer. No vaig tardar gaire a adormir-me. Llavors va ser quan vaig començar a somiar. I és aquí on hi ha la clau de tot plegat. Per molt increïble que pugui semblar, la peculiaritat dels meus somnis és que els puc

dominar totalment i tinc l'estrany i fantàstic poder de veure la realitat del món a través d'ells i del temps.

—Però... m'estàs dient que tot és un somni? Que nosaltres som producte de la teva imaginació?

—No, no exactament. Vosaltres sou reals, o almenys això és el que crec, i la història també. El que ha succeït, és que a través del somni he aconseguit viatjar a través del temps. He creuat la frontera entre la realitat i la ficció, i m'he traslladat a aquesta època per veure quin és el futur del nostre planeta. Sé que he vingut per canviar les coses. Encara no sé com, però he de trobar la manera d'impedir que tot acabi en aquest panorama tan desastrós.

Les explicacions d'en Jordi i les fotos havien deixat en Joel bastant convençut.

—Ara ho entenc. Per això t'has espantat tant quan t'he dit que el Jordi que vivia aquí era mort...

—Sí, segurament que d'aquest somni ja no me'n podré despertar mai més, però si això serveix per...

—Però si dius que has vingut per canviar les coses, també podries modificar el teu destí, no?

—No ho sé... Ho veig molt difícil. Però això ara no és el més important. La meva prioritat és la resta dels éssers humans, i faré tot el que estigui a les meves mans per poder canviar la seva trajectòria tan equivocada.

—Estic amb tu! Pots comptar amb mi per al que vulguis.

—Gràcies Joel, però no vull que et compliquis la vida.

—Per això no et preocupis; més difícil del que ja és... A més, tu potser no te'n vas adonar mai, però el meu avi et tenia una gran consideració. Molts cops m'explicava la teva personalitat, la teva manera de fer. Encara que en un principi no aturessis aquells brètols, em va dir que sempre te'n mantenis al marge i que molts cops insisties perquè paressin. És més, quan anaves sol i te'l trobaves, sempre et saludaves encara que fos d'amagat. Jo sé que és molt difícil nedar a contracorrent, i normalment un tendeix a deixar-se emportar pels altres i tirar pel camí fàcil, però tu vas ser prou valent per denunciar aquella brutal pallissa sense pensar en les conseqüències que allò et podria comportar en un futur amb els teus companys. Per tant, ja que ell no va poder donar-te les gràcies i va quedar en deute amb tu, com a mínim deixa que el seu nét ho faci en el seu lloc.

—Està bé, Joel, però amb una condició.

—Digue'm, quina?

—Que ho facis per tu i pels teus, no per mi. El teu avi no em devia ni m'ha degut mai res, al contrari. Era una gran persona a la qual en el seu moment no vaig saber apreciar a causa de la societat en què em sentia atrapat. D'acord?

—D'acord.

Amb una encaixada van segellar un compromís mutu.

En Jordi tenia molta curiositat per saber com havia transcorregut la vida dels seus pares després de la seva mort, i sense donar-hi gaires voltes, ho va preguntar directament a en Joel, que els devia d'haver conegut prou bé. D'entrada va mostrar-s'hi un pèl reticent, com si volgués esquivar les respostes, però tot i així li va dir que havien estat unes grans persones, que sempre parlaven del seu fill i de com els havia canviat la vida des que ja no hi era. Estaven molt orgullosos del que havia fet en Jordi pel seu avi, i cada cop que els anava a portar un ram de flors, el tractaven com si fos un fill seu.

Aquelles paraules el van animar molt. Estava molt content d'haver trobat en Joel i esbrinar que havia pogut salvar la vida del seu avi, aquell noi que havia estat tan castigat per la intolerància i el racisme. Li van venir moltes ganes de trobar un lligam, per petit que fos, amb ells, i va insistir a en Joel perquè el guiés al cementiri per poder veure la tomba dels seus pares. En Joel va intentar fer-lo entrar en raó, ja que el cementiri es trobava en molt mal estat, soterrat per les escombraries i les runes, però en Jordi no s'aturava per cap adversitat. L'Alba també es va posar de la seva part, i després de discutir-ho una estona, van fer camí. Com més s'endinsaven en la ciutat, més tètric era el paisatge, i el fred augmentava de manera perillosa. Per trencar aquell ambient tan sec, en Joel va voler saber els seus plans.

—I què penses fer per canviar aquest panorama?

—El primer que havia pensat és endur-me proves que demostrin com ha quedat tot. Encara no sé com ni quines, però segur que farien l'efecte desitjat en la moral de les persones, ja que seria una bona evidència que el camí de la societat és erroni.

—Així, doncs, també pots transportar matèries a través del temps?

—D'això no en tinc cap dubte. Només has de mirar la roba que porto, o aquest rellotge. L'únic del que encara no estic segur és que la matèria no s'esgavelli durant la reconversió. Per exemple, aquest rellotge no va aguantar, la seva

maquinària no va suportar el trasllat. Hauria de rumiar una manera de... no ho sé... potser en algun tipus d'emmagatzematge vell, que hagi pogut sobreviure les dues èpoques... Un armari, una caixa forta, un arxiu...

—O un ordinador, un disquet...

—Un disquet! Tens raó, seria fantàstic, però... no crec que n'hi hagi cap de la meua època que encara funcioni avui, i menys aquí baix.

—Doncs vas molt equivocad. Precisament el meu avi va conservar intacte el seu Pentium. El meu pare sempre l'ha cuidat com una joia, mai l'ha tingut desconnectat del corrent per no carregar-se la memòria, i encara que sigui una relíquia i pràcticament no el faci servir, de tant en tant mira alguns escrits que hi tenia guardats el seu pare de l'època de la guerra. I mira per on, després que aquesta s'acabés, ha estat l'aparell més estimat de la casa, ja que és dels pocs electrodomèstics que ha sobreviscut a la catàstrofe. El meu pare no me'l deixa tocar gaire, li fa una mica de por que el pugui fer malbé, però algun cop em deixa jugar a un joc de cartes que m'agrada molt i que en el teu temps en dèieu solitari.

—El solitari, i tant! Però digue'm, em pensava que no teníeu corrent elèctric.

—Qui t'ho ha dit això? Home, no tenim les infraestructures de la teua època. De fet, les línies i el subministrament van desaparèixer, però aconseguim l'energia tal com es feia a principis del seu descobriment, a través del corrent del riu. No és que tinguem gaire potència, però sí prou per dur una vida més còmoda, sobretot a les nits d'hivern.

—Quina bona notícia! Potser serà la solució... Si poguéssim entrar tota la informació necessària, amb fotografies que acreditin la part escrita..., no hi ha cap raó perquè s'esborri..., però per fer tot això necessitarem un escàner, una càmera, el permís del teu pare...

—Tu no pateixis, em sembla que l'equip és molt complet, i el meu pare, quan sàpiga qui ets, t'ho deixarà tot amb molt de gust, ja ho veuràs.

—Perfecte...

—Mira, ja hi estem arribant!

Certament estava destrossat. Trobar una tomba en concret era més difícil que trobar una agulla en un paller.

Tot i així, en Jordi encara recordava on estaven enterrats els seus avantpassats, i després d'ubicar-se i orientar-se, se'n va anar directament cap al punt desitjat.

Els carrers encara estaven prou definits, i no va trigar gaire a trobar el lloc. Suaument van anar enretirant les pedres del damunt fins a veure el ciment de les tombes. Abans de mirar què hi havia, en Jordi va alçar el cap i va respirar a fons. En abaixar la vista, la imatge que va aparèixer va ser impactant: la foto dels seus pares en plena joventut. La data de la defunció desvelava que havien mort molt pocs anys després que ell, i l'escrit de la làpida era commovedor. Feia èmfasi en l'estima que s'havien tingut al llarg de la seva vida conjunta i el gran amor que havia significat el naixement del seu fill. La gran emoció que va envair-lo en aquells instants li va fer arrancar més d'una llàgrima. L'Alba, en veure'l abatut, el va consolar com va poder.

—És estrany que tots dos morissin el mateix any —va comentar en Joel mentre removia més pedres—. Si vols, després li pots preguntar al meu pare com va succeir tot; segur que en sap tots els detalls.

—Gràcies, noi...

En moure més rocs, va quedar al descobert una altra tomba. En Joel no se n'havia adonat del contingut, però l'Alba sí, i va exclamar sorpresa:

—Mireu!

Al centre de la làpida hi havia la foto d'en Jordi. En apropar-s'hi per veure'n més coses, es van trobar amb la decepció que no hi havia cap data, cap escrit, però era innegable que es tractava d'ell.

—No ho entenc... representa que jo ja estic mort, en aquesta època, però en canvi no s'hi veu la data del traspàs.

—Això potser vol dir que el teu passat encara no està escrit, que encara el pots modificar, no et sembla?

—Potser tens raó. És com si el temps estigués aturat esperant esdeveniments per escriure la història. Estem gaire lluny de casa teva, Joel?

—Home, bastant. És a l'altre cantó de la plataforma, als afores. Però si ens hi afanyem, en un parell d'hores hi podem arribar.

—Doncs som-hi, no perdem més temps.

Abans d'emprendre la marxa, en Jordi va besar la foto dels seus pares. Els records que li venien al pensament eren moltíssims, i durant tot el camí no va fer res més que pensar

en ells i en la seva infantesa. Mai com fins aleshores havia valorat la relació que havien tingut. Li van venir unes ganes enormes d'explicar-los que ell també els estimava, i que comprenia molts dels retrets que sempre li havien fet per la seva conducta. Concentrat en els seus pensaments, el trajecte se li va fer molt més curt del que s'imaginava. Ni tan sols va percebre el canvi de temperatura en sortir dels efectes de la plataforma. Per fi van tornar a veure els raigs solars, i la seva escalfor es deixava sentir agradablement. Tot i així, en Jordi continuava sense adonar-se de res.

—Desperta! —li va dir en Joel fent xocar els dits prop de la seva cara—. Aquell és el meu poble!

De fet eren quatre cases molt semblants a la comunitat de l'Alba, amb l'única diferència que estaven situades a prop del mar. Un mar enfosquit, contaminat, sense vida. Realment era molt trist. La casa d'en Joel era prou gran en comparació amb les altres, i just al davant hi tenien un hort molt ben cuidat, ple de vegetals, llegums, arbres fruiters i flors de diferents tipus. La seva mare no va trigar a aparèixer a la porta.

—On t'havies ficat? Ens feies passar ànsia, ton pare ha sortit a buscar-te, i ara...

—És que he anat a l'abocador i...

—T'hem dit moltes vegades que no hi vagis sol. És perillós i mai se sap qui t'hi pots trobar. Qui són aquests nois?

—Són uns amics. Els he conegut quan anava a portar les flors de l'aniversari d'en Jordi, i els he convidat perquè volen parlar d'un assumpte amb el pare.

—És veritat, l'aniversari d'en Jordi... però un altre cop ens avises abans, perquè si no sabem on ets, ens fem un fart de patir, d'acord?

—Sí, mare...

—I què li voleu al pare? D'acord, està bé, ja ens ho explicareu a tots dos alhora. Apa, passeu a dins i reposeu, que per la cara que feu de cansats, vés a saber el que heu estat fent.

Acabada la petita esbrincada, van entrar a dins fins a una saleta on hi havia una mena de menjador amb taula i cadires.

La mare d'en Joel de seguida els va portar uns batuts de xocolata que tenia preparats i es va asseure al costat del seu fill tot esperant que arribés el marit. Era una dona molt alta, de pell fosca però no ben bé negra. Tenia un cabell molt

arriatat i els rínxols allargats. De tant en tant li queien a la cara i li tapaven els ulls foscos i arrodonits. Els llavis eren molsuts, el nas ample i les galtes força inflades. Tenia un semblant seriós, però aquella fesomia també inspirava confiança. Era d'aquelles persones que només de veure-la, sense conèixer-la, feia la impressió que s'hi podia comptar pel que fos, però això sí, com a contrapunt, era bastant xafardera.

—D'on sou vosaltres dos?

L'Alba va contestar ràpidament per no posar en un compromís en Jordi abans d'hora.

—Jo vinc de l'esplanada d'en Mas, a l'altre cantó de la deixalleria.

—Carai, nen, sí que fas amistats llunyanes... I tu, noi?, — va preguntar adreçant-se a en Jordi.

—Home..., doncs, jo...

La situació era delicada, dubtava de si dir-li la veritat o esperar que arribés el seu home, però abans que contestés, en Joel va reaccionar dissimuladament.

—Au vinga, mama, no els interroguis més o semblaràs una membre dels Gumonsu.

—Està bé, no cal posar-se així, només volia saber més coses dels teus nous amics, res més...

Just en aquell moment es va sentir la porta de l'entrada.

Una veu potent i greu va avisar de la seva arribada. Era el pare d'en Joel. Les seves passes apropant-se van fer posar un pèl nerviós en Jordi. En veure'l, va quedar petrificat davant la semblança física que tenia amb en Lluís Fernando. Les seves imatges eren com dues gotes d'aigua. El mateix cabell negre rinxolat, els mateixos ulls ovalats, la mateixa boca simètrica, els mateixos pòmuls sortits com dues pilotes de ping-pong, i fins i tot tenia la mateixa expressió amb les celles quan estava enfadat.

—Què, Joel, on t'havies ficat? Ta mare i jo hem estat molt amoïnats, i jo ja fa estona que volto...

De sobte va quedar mut. Va ser l'efecte produït en veure el rostre d'en Jordi. No hi havia dubte que l'havia reconegut tot i el canvi. El seu pare li havia ensenyat la seva foto tantes vegades, que la recordava perfectament. En un principi no va gosar dir-ho, preferia sentir-ho d'ell.

—Qui ets?

—Qui...? Jo? Doncs...

—Et conec. Aquesta cara... No pots ser un altre! Però com és possible! Ja fa molts anys que...

—Sí, té raó... Sóc en Jordi, el Jordi que es pensa...

Va decidir que era el moment idoni per explicar-li la veritat, aprofitant que l'havia reconegut. Així que, sense embuts, li va abocar tota la història. En un principi, el matrimoni no se'n sabia avenir. Era un relat molt complicat d'explicar i de creure, però les coincidències i els fets lligaven a la perfecció. Al final de la seva exposició ja no hi havia dubtes, el pare d'en Joel estava totalment convençut que tot era cert. Tot concordava perfectament.

—Els ulls de les persones mai amaguen la veritat, i el meu pare els sabia llegir molt bé. Sempre m'havia dit que tu semblaves d'un altre planeta, que tenies un do molt especial, i ara veig que tot el que deia era cert.

—Gràcies per creure'm, senyor.

—Si us plau, aquesta expressió ja no es fa servir. Digue'm Isaac.

—D'acord, Isaac. Estic molt satisfet que confiïs en mi. Sé que no és fàcil.

—En aquest cas per a mi sí. En l'aspecte físic, tot i l'edat més avançada, no has canviat gens, i pel que fa a la teva història, és impossible que si no has viscut en les dues èpoques, sàpigues tants detalls. Me n'alegro molt que siguis aquí, i que intentis canviar les nostres vides, però, veritablement, quin és el motiu de la teva visita?

—Per què ho diu?

—Home, no crec que només m'hagis vingut a conèixer, m'equivoco?

—Doncs... no, la veritat és que a part de veure'l, he vingut a demanar-li dos favors.

—Com pots comprovar, jo també he heretat del meu pare l'habilitat de llegir en la mirada de la gent.

—Sí, ja ho veig.

—Digue'm, estaré encantat d'ajudar-te si està a les meves mans.

—En primer lloc, m'agradaria que m'expliqués què va passar amb els meus pares.

—Veuràs... és un pèl delicat, i no sé si et convé saber-ho... però suposo que si has vingut és per trobar respostes...

—Exacte, li estaré molt agraït...

—Està bé, com tu vulguis. Ta mare va explicar aquesta història moltes vegades al meu pare; per això la conec a la

perfecció. Quan feia una setmana que estaves en coma i els metges ja no tenien gaires esperances de recuperar-te, un dia, per uns instants, et vas despertar. La teva mare, que sempre havia estat al teu costat, dia i nit, se'n va adonar ràpidament. En un primer moment va tenir la temptació de sortir a cridar els metges, però tu la vas aturar. Quan se't va acostar, li vas confessar l'amor que senties per ells, i li vas demanar que complís una promesa, però abans de poder-li dir res més, la teva ment es va tornar a adormir. Pocs dies després, el teu cos va dir prou. Allò va ser una espina que la teva mare mai es va treure, i que de mica en mica s'anava clavant més endins. Tant ella com ton pare van caure en una depressió profunda i mai més van tornar a ser els mateixos. El meu pare baixava un cop al mes a portar-los flors en record teu, i, per uns moments, m'havia explicat que semblava que els retornés l'alegria de viure. Suposo que els era agradable tornar-te a recordar. Durant tota la seva visita treien àlbums de fotos de la teva infantesa. L'últim cop que hi va anar el vaig acompanyar jo per primera vegada. Encara era un marrec, però sempre els he recordat com unes persones meravelloses. Ens van tractar com si fóssim de la família. Es van posar molt contents quan em van conèixer, i no paraven de repetir que era la viva imatge del pare. Quan vàrem marxar, es van acomiadar d'una forma molt estranya. El pare em va dir que tenia una sensació molt rara, que mai els havia vist tan decaiguts. Ho va atribuir al fet que era el desè aniversari de la teva mort, i que possiblement les nombroses mostres de condol que devien haver rebut justificaven aquella tristesa. A la tarda, després de dinar, mentre el pare feia la migdiada, va trucar la policia. Quan es va aixecar per agafar el telèfon, li vaig veure una expressió de neguit, i al cap de pocs segons de conversa va arrencar a plorar. La notícia va córrer ràpidament per tot el barri. S'havien suïcidat, tots dos junts. Al costat dels seus cossos hi havia un sobre que anava dirigit a ell. A dins hi havia una nota que encara conservo. Espera't, que la vaig a buscar. En Jordi semblava tranquil, però la processó anava per dins. Un cop tingué el foli davant, el va llegir en veu alta.

Estimat Lluís. Sabem que quan llegeixis aquestes línies estaràs trist perquè ja sabràs el nostre desenllaç, però et demanem que no ho estiguis. Hem decidit marxar per retrobar-nos amb el nostre fill, el trobem massa a faltar i ja no veiem motius per continuar aquest calvari. T'agraïm

molt tot el que has fet per la seva ànima i per nosaltres. En compensació volem que acceptis la nostra casa com a testament. En pots fer el que vulguis, però ens agradaria que hi visquéssiu. El nostre Jordi et va salvar per algun motiu especial, així que busca la resposta. Si podem guiar-te des del més enllà, ho farem, però si no, fes el que el teu cor et dicti. Cuida el petit Isaac i mira d'educar-lo correctament; es nota que té la teva mateixa bondat. Una última petició: tingues cura del seu ordinador; l'apreciava molt i potser algun dia et farà servei. Una abraçada.

En Jordi gairebé no podia aguantar l'emoció. De fet, tots tenien llàgrimes als ulls. Havia estat un final molt trist, però, curiosament, ara a en Jordi ja no li feia tanta por morir.

Sabia que aquell, possiblement, era el seu últim somni, però l'esperança de tornar a veure els seus pares en un altre món li havia proporcionat una força renovada.

L'Isaac s'hi va apropar, preocupat de veure'l tant pensatiu i callat. Per animar-lo li va dir que havia complert l'última petició que els seus pares li havien demanat i que conservava, en un perfecte estat, l'equip informàtic tot sencer. Això va fer reaccionar en Jordi, que li va demanar que l'hi ensenyés; era el segon favor que necessitava d'ell.

L'Isaac el va portar fins a una petita habitació, una espècie d'escriptori. Era cert, l'aparell estava impecable, tot sencer, no faltava res. L'escàner, la impressora, la disquetera dels CD, la webcam, tot. Li va agrair molt el fet de conservar-lo, i amb el seu permís, de seguida el va començar a regirar.

Encara hi havia fitxers dels seus estudis i notes que havia escrit d'alguns dels seus somnis amb les converses tan profundes que havia tingut amb en Joan. L'Alba també se'ls llegia amb un gran interès, i va quedar molt sorpresa davant la lògica d'aquells pensaments.

—Si el món hagués seguit aquestes directives, no hauríem acabat així —va dir orgullosa d'ell.

—Jo penso el mateix. Per aquest motiu vull crear una pàgina web on a part d'haver-hi aquestes i altres idees, hi pugui haver fotos d'aquest futur tan desastrós. Si tinc sort, i puc traspasar-ho al passat, la gent podrà conèixer els efectes d'una societat conduïda erròniament. Sé que hi haurà moltes persones que no s'ho creuran, que es pensaran que són imatges trucades amb ordinador, però almenys sí que podran relacionar alguns fets actuals i les seves

posteriors conseqüències, com el començament de la guerra de l'Iraq, en contra de l'opinió de la majoria de la població mundial, i la possible reacció futura d'aquells països que han estat ignorats per la prepotent mà nord-americana. Si amb aquestes dades i les possibles alternatives que oferirà la pàgina a alguns dels problemes plantejats es pot arribar a convèncer alguns ciutadans, obriré una llista on tothom que vulgui canviar la trajectòria de la humanitat s'hi pugui adherir oferint els seus punts de vista en un fòrum i més endavant organitzar una trobada per unir forces i pensaments. Si passat un temps el nombre de persones que creguin en aquest moviment és prou important, crec que es podrien aconseguir fites transcendents amb la creació de plataformes i partits polítics per aturar les guerres i la misèria del Tercer Món, construir un planeta més equitatiu i igualitari i unir els diferents territoris per trencar fronteres per aconseguir així la plena llibertat de moviments per a tothom.

—Doncs a què esperes? —li va replicar l'Alba, amb un petó a la galta.

De seguida es van posar a treballar. Entre tots l'anaven ajudant; Escrivia i escrivia sense parar. El sentiment, a l'hora d'expressar-ho tot en paraules, era tan fort que perdia la noció del temps. Durant una setmana sencera pràcticament no es va moure de davant la pantalla. Ni tan sols es recordava de menjar; sort en tenia d'ella que el mimava com un rei. Després de cada cert nombre de pàgines, s'aturava per llegir el resultat, i cada cop estava més satisfet de la feina. En comptes d'un article semblava un llibre. Quan per fi va tenir acabada i comprimida tota la informació, per primer cop en la seva vida es va sentir una persona plenament realitzada.

Era una sensació meravellosa, que reconfortava. L'Alba va ser la primera persona que va jutjar el seu contingut.

—Jordi, t'ha quedat... perfecte! Tens un talent especial per expressar-te. Només llegint-ho, se't posa la pell de gallina...

—Gràcies. Ara només ens falten les fotos i ja haurem aconseguit el nostre propòsit.

—Pots agafar la càmera digital que anava amb l'equip —va dir l'Isaac—. Jo no l'he fet servir gaire, però sé que està en perfectes condicions perquè ho he comprovat cada any. Si

vols també pots fer una ullada a les fotos que he anat tirant, potser alguna et farà servei.

—I tant! —va dir en Joel—. El meu pare es un gran aficionat a la fotografia, i ara que ho dieu, recordo que vas captar perfectament la transformació que va patir el món després de les guerres. Ho sé perquè les he mirat moltes vegades.

Ràpidament les va anar a buscar. Estaven bastant malmeses, però el seu valor era extraordinari. Detallaven exactament tot el que havia passat. Edificis destruïts, hospitals improvisats pertot arreu, cares de por i tristesa enmig de l'atmosfera carregada de pols i de fum, desconcert, histèria, fam, i les primeres obres de la construcció del món superior, amb la separació de la humanitat i la posterior vida marginal de la gent apartada, que vivia entre les runes i les deixalleries. Quasi no hi faltava res. En Jordi va començar a escanejar les imatges i a ordenar-les cronològicament. A sota de cada una hi posava una explicació de l'escena i la relació de causa-efecte. En aquells moments, la col·laboració de l'Isaac va ser indispensable, ja que ell, millor que ningú, sabia descriure els sentiments que s'havien viscut en aquella etapa tan dura. Va ser un procés clau en l'estructura de la pàgina, i ara ja només faltava aconseguir unes imatges del món superior. Sabia que era molt complicat, ja que a baix no se n'havia vist mai, ni tan sols regirant entre les escombraries, però calia obtenir-ne necessàriament almenys algunes, perquè serien unes proves molt convincents de cara a justificar les grans diferències de nivell de vida entre les dues poblacions.

—Esteu segurs que no hem podem trobar sota les plataformes?

—Home... sincerament, tampoc les hem buscades mai amb gaire interès; al contrari, no et pensis que m'agradaria veure com viuen allà dalt mentre nosaltres...

—Així que hi ha la possibilitat que n'hi hagi alguna.

—Podria ser. Suposo que és una de les coses que tenen més controlada, però ...

—Doncs, després hi aniré, m'acompanyareu?

—Podem, pare...

—Sí, però no us hi esteu gaire, ja saps que és perillós, d'acord?

En Jordi estava convençut que en podrien trobar alguna.

CAPÍTOL XI*Visita al món superior*

Després d'una estona de repòs, van sortir tots tres un altre cop cap a l'abocador amb l'esperança de trobar-hi quelcom que els pogués servir. Amb les forces renovades, el camí es va fer molt més suportable, i un cop hi van ser, van regirar amb moltes ganes pertot arreu. S'hi podia veure de tot: menjar, roba, mobles, embalatges de tot tipus, però en canvi no es veia cap mena d'imatge del món de dalt, ni tan sols en publicitat de productes. Ho van provar fins a l'extenuació, però la recerca va resultar infructuosa. De sobte, un soroll d'un motor els va aturar. S'apropava cap a la seva posició. Era un vehicle similar al que havia vist el primer dia en aquesta època. L'Alba els va aconsellar que s'amaguessin.

—Què és això? —va preguntar en Jordi, encuriós, en veure que aquella espècie de nau flotava en l'aire gairebé sense moviment.

—Se'n diuen desplaire. Són naus del món superior que ells utilitzen per desplaçar-se d'una plataforma a l'altra. Tenen un funcionament similar als avions de la teva època, però amb unes dimensions molt més reduïdes i amb una tecnologia molt més avançada.

—I què hi vénen a fer aquí?

—Vénen a buidar les escombraries acumulades de dalt. Són els Reciescom. Ens visiten un cop al mes. L'endemà de la descàrrega, aquí es forma un batibull de gent més que considerable, ja que tothom ve a veure si es pot aprofitar alguna cosa.

—I no vénen acompanyats dels Gumonsu?

—No, per què ho dius?

—Home, en un moment donat, els podríeu atacar o intentar robar-los el vehicle.

—Això no pot passar mai. La descàrrega la fan des d'una altura que per a nosaltres és impossible d'aconseguir. Sembla que estiguin a prop, però deuen estar a uns vint

metres del terra. Des d'allà dalt, obren unes comportes que hi ha a la part de sota de la nau i aboquen en un tres i no res. No hi estan ni deu segons. A més, per si les mosques, ells disposen d'un armament molt potent que farien servir en cas de perill, i nosaltres pràcticament no disposem de cap mena de defensa. Mai s'ha donat, doncs, la circumstància de cap incident, almenys per aquí. Algun cop han arribat rumors d'intents d'atac en altres plataformes, però sempre han acabat amb això, en intents i amb alguna baixa desafortunada. En aquests indrets sí que els Reciescom van escortats pels Gumonsu, i si en algun moment detecten alguna situació estranya i es veuen obligats a actuar, no s'ho pensen dues vegades. Però aquí, fins avui, sempre ha estat tot molt tranquil. Fins i tot nosaltres hi evitem qualsevol contacte; ja t'he dit que la gent no vindrà fins demà.

Tal com l'Alba havia explicat, la nau es va quedar aturada a una gran alçada i ràpidament va deixar anar la brossa formant una gran pluja de bosses negres. Tan bon punt va haver acabat, va girar cua i es va tornar a enlairar. Semblava que ja s'allunyava definitivament, i en Jordi va sortir com una fletxa de l'amagatall en veure un tros de paper que, pels seus colors, tenia tot l'aspecte de ser una imatge. L'esperança el va encegar. Només es tractava d'un cromó de dibuixos animats. Llavors, una llum artificial va projectar la seva ombra en el terra. Espantat per la claror, va aixecar la vista i va quedar paralitzat. Els focus de la nau l'havien enxampat de ple. No sabia què fer. En Joel, en un ràpid moviment, el va estirar pel braç i van arrencar a córrer. D'entrada els va fer l'efecte que no els seguirien, però quan ja semblava que estaven fora del seu camp visual, una sèrie de naus van aparèixer de tot arreu. Estaven completament rodejats. Eren els Gumonsu. Ja no calia fugir, era massa tard i no hi havia escapatòria possible. Només podien esperar a veure què passava. La porta d'una d'elles es va obrir, i un dels tripulants va baixar per advertir-los.

—No intenteu escapar, no us servirà de res. No us volem fer mal, només hem vingut per capturar aquest noi —va dir assenyalant en Jordi—. Són ordres que complirem de totes totes, tant si hi accediu per voluntat pròpia com si hem de fer servir la força, vosaltres decidiu...

L'Alba li va suplicar que no s'entregués, però ell no volia posar la vida dels seus amics en perill. Sabia que podia ser

la seva fi, però potser no. De fet, desconeixia les intencions d'aquella gent, així que, resignat, es va dirigir a en Joel.

—Gràcies per tot, noi. Haver-te conegut a tu i la teva família m'ha demostrat que vaig actuar com s'havia de fer aquell dia, traint els meus companys i salvant el teu avi. Sou molt bones persones, i no us mereixeu viure així. Dignes-li al teu pare de part meva que heu de lluitar per poder construir una nova Terra, d'acord?

—No pateixis, li ho diré. Per a mi també ha estat una gran sort coneixe't, i sàpigues que en tan poc temps he après moltes coses de tu. Cuida't, i torna, que t'estarem esperant...

—Això espero...

Es van abraçar emocionats. A en Joel se li van escapar algunes llagrimes, però ell les hi va eixugar i el va calmar dient-li que tot aniria bé. Tot seguit, i davant la impaciència dels Gumonsu, es va dirigir a l'Alba:

—Mira, Alba... és la primera vegada que dic això a una noia... però és el que sento: t'estimo i sempre et recordaré, passi el que passi. M'hauria agradat que ens haguéssim conegut en unes altres circumstàncies, però...

Ella el va fer callar posant-li la mà a la boca, i després d'enretirar-la, el va besar. Va ser un petó ple de sentiments i noves sensacions que li van fer recuperar la moral.

—Ens tornarem a veure, reina...

—T'estaré esperant...

En aquell moment ja no temia res. Amb un pas decidit es va anar apropant a la nau. Dos tripulants més van baixar i el van emmanillar. Acte seguit el van fer pujar i el van posar a la part del darrere. Mentre s'allunyaven, ell els va picar l'ullet en senyal de confiança i va llençar un petó amb els llavis a l'Alba, que ella va retornar. En pocs segons ja els havia perdut de vista. La velocitat amb què viatjaven era força elevada. A mesura que s'enlairaven més i més, la part de sota de la plataforma s'anava definint. Ara ja veia perfectament que aquells plafons rodons que semblaven ulls de bou eren realment càmeres de filmació que possiblement controlaven la població de sota i tots els seus moviments. Però el que més impressionava era el gruix de la mateixa. Va transcórrer una bona estona abans no la van traspasar. Era increïble veure les diverses capes de material que la componien. Era una clonació perfecta de la Terra, amb el seu nucli, amb el seu mantell i amb la seva escorça. Era

al·lucinant veure com l'home jugava a ser el creador imitant la naturalesa en tots els seus aspectes. Per fi, després d'uns minuts observant les parets, van assolir la superfície del nou món. Davant dels seus ulls va aparèixer un paisatge fantàstic, com el d'una d'aquelles pel·lícules sobre el futur que havia vist algun cop, amb centenars de naus ovalades que volaven a escassos metres d'altura de recargolades vies que rodejaven, a diferents nivells, els enormes edificis de vidre que semblaven no tenir fi. La circulació era tan intensa i les velocitats tan elevades que semblava un miracle que no col·lisionessin. En canvi, a la part de sota, tot era vegetació, no hi havia gens d'asfalt. Era com un quadre pintat, dissenyat a la perfecció: gespa, arbres, parcs infantils i, cada dos o tres quilòmetres, llacs artificials envoltats de diverses terres de cultius diferents. Tot era net, impecable. Fins i tot les persones semblaven regides per unes mateixes normes en el vestir i en el comportament. Gairebé no hi havia diferències ni en els pentinats. Van trigar uns vint minuts a arribar al lloc de destí, i el més curiós és que durant tot el trajecte no es van aturar ni un sol cop. No hi havia semàfors, ni retencions, ni accidents; tot estava tan ben programat i controlat que semblava que allà no hi visquessin éssers humans, sinó robots. Quan les portes de la nau es van obrir, ja tenia dos guàrdies al costat que el van baixar subjectant-lo pels dos braços. Sense dir-li ni ase ni bèstia, el van arrossegar cap a dins de l'edifici que tenien davant. La porta es va obrir quan va detectar la seva presència. En passar per sota del marc, dos senyals acústics van identificar els dos Gumonsu, però en canvi una forta alarma es va disparar en no reconèixer la identitat d'en Jordi. En pocs segons van estar rodejats per quatre membres del cos de seguretat armats, però un dels dos guàrdies que el custodiaven va calmar la situació.

—Tranquils, no passa res. És el noi que hem anat a buscar a sota. El dispositiu ha saltat perquè ell no porta el xip. Apa, deixeu-nos passar, que ens estan esperant.

Convençuts per l'explicació, van abaixar les armes i els van permetre continuar.

Després de recórrer un llarg passadís es van introduir en un ascensor que es va activar amb la veu d'un d'ells. El moviment era gairebé imperceptible, però en obrir-se les portes era evident que havien canviat de planta, ja que al seu davant va aparèixer una sala enorme amb una gran taula

ovalada al centre. Dotze persones reunides al seu voltant esperaven la seva presència. El van acompanyar fins a una de les puntes, i el van asseure en l'única cadira que estava buida. Davant, a l'altre extrem de la taula, hi havia un home que pel seu aspecte i el seu uniforme semblava que fos el portaveu. Va ser ell qui va iniciar una mena d'interrogatori:

—Com et dius, noi?

—Jordi, em dic Jordi.

—Molt bé Jordi, suposo que et deus estar preguntant per què ets aquí, m'equivoco?

—No, no s'equivoca, m'agradaria saber-ne el motiu, si pot ser.

—Mira, no sé si ho saps, suposo que no, però has de saber que nosaltres controlem tota la població del món de baix. Tenim repartits milers de càmeres i aparells de raig làser que detecten xips i els seus codis. Quan una dona està embarassada, la família està obligada a comunicar-ho uns mesos abans, i així ja se li prepara un microdispositiu d'identificació que se li injecta el mateix dia del naixement del nadó. Aquest dispositiu el durà la resta de la vida dins del seu cos sense que s'adoni. És impossible que ningú se'l pugui treure. Si per alguna causa aliena al sistema hi ha alguna persona que no el du, ja sigui perquè aquest no estava encara implantat o perquè la família en qüestió no va notificar el naixement, arriba el moment que intervenim nosaltres, com hem fet en el teu cas. El primer procediment que utilitzem és el seguiment exhaustiu del comportament de l'individu. On viu, què fa, on es belluga, quines amistats té, etcètera, així durant tota una setmana, on els nostres experts n'avaluen la conducta. Això és el que hem fet amb tu. Els nostres dispositius de vigilància ja feia cinc dies que t'observaven. D'entrada ja ens va estranyar molt constatar que fossis una persona adulta. No podia ser que durant tant de temps haguessis passat desapercebut i davant dels dubtes vàrem comprovar que no es tractés d'un error informàtic. Però no, tot era correcte, així que vam procedir a estudiar-te a fons. Els experts de seguida van captar el teu aspecte físic diferent dels altres i la teva manera de vestir. Era una evidència molt clara que el teu desenvolupament com a persona es diferenciava molt. I, per últim, el teu comportament també s'apartava dels paràmetres normals. Tot i que molts cops perdíem el teu contacte visual, ja que a les càmeres els és difícil de controlar una persona que no

porta el xip, avui els Reciescom ens han avisat de la teva presència a l'abocador nord, i no hem desaprofitat l'ocasió de capturar-te. I ja ho veus... aquí et tenim, perquè responguis a totes les qüestions que ara et plantejarem...

—Ja... i si no col·laboro?

—Doncs, si no cooperes... a part del que et pugui passar a tu, els teus amics de baix podrien patir greus problemes, sobretot la família de la teva noieta, i especialment ella...

Aquella amenaça li va fer bullir la sang. Si fa o no fa, ja s'esperava un comportament semblant, però aquell comentari havia estat excessiu. En un primer moment, per tal de guanyar temps, va decidir fer veure que els seguia el corrent mentre rumiava una sortida a aquella situació tan complicada.

—Està bé, respondré a tot el que vulguin.

—Perfecte, sabia que ens entendríem. Ja pots començar, Pere...

Un dels personatges que tenia a mà dreta va iniciar el torn de les preguntes.

—Com et dius, noi?

—Un altre cop, és que no m'ha sentit abans? Em dic Jordi.

—Jordi... i què més?

—Jordi Aguilón Mingar.

—Comprova-ho, Roger —va dir el gran cap.

Acte seguit, un home que hi havia davant seu va prémer un botó de la taula i una pantalla es va aixecar en vertical. Era tàctil, ja que la manejava amb una espècie de llapis. Mentre aquest buscava la informació, l'altre va prosseguir amb l'interrogatori.

—D'on provens?

—D'un petit nucli urbà que està situat als afores de l'abocador.

—Quin, exactament?

—Doncs... del que hi ha al nord...

—Del Dalbar?

—Sí, d'aquest.

—I com és que no vas identificat?

—No ho sé... no els devien notificar per algun motiu el meu naixement...

—Ja... i ens pots donar una explicació raonable al fet que fins ara els nostres dispositius no t'hagin detectat?

—Perquè estan obsolets i jo sóc massa ràpid per a ells? O potser és perquè sóc invisible?

—No et facis el graciós. Has de saber que la teva família ho pot passar molt malament si no ens dónes una raó coherent que expliqui el perquè d'aquesta invisibilitat teva durant tant de temps.

—Però... no entenc aquesta preocupació i aquesta por per un home sol?

—Doncs...

—El cap va interrompre la conversa en un to arrogant i potent: —Prou, aquí les preguntes les fem nosaltres! És perillós per al nostre sistema que algú hagi pogut ocultar un ésser humà durant tants anys. Si realment això és cert, també existeix la possibilitat que ho hagin aconseguit amb més individus, i aquest descontrol... Bé, no t'he de donar més explicacions; continua tu, Ricard.

Semblava que cadascuna d'aquelles persones s'encarregués d'una àrea determinada, ja que la paraula i el torn de les preguntes anava passant en cadena.

—Quina explicació ens dónes sobre les diferències en el teu aspecte físic i en la roba?

—Home... suposo que es deu al fet que a casa som molt bons en l'art culinari i en la sastreria. No us podeu imaginar els miracles que fem amb la porqueria que vosaltres llenceu...

Davant del to sarcàstic i el somriure d'en Jordi, el cap va esclatar.

—Fins aquí hem arribat! De mi no se'n riu ningú, i menys aquest galifardeu. Roger, ja tens els resultats?

—Gairebé ja està, senyor... Un segon... Sí, la recerca ja ha acabat. No ens ha dit la veritat. Ni en aquest poble ni en cap altre existeix cap família amb aquests cognoms.

En sentir aquesta notícia, aquell home menyspreable, amb cara de pocs amics, encara s'enfadà més. Amb un gest de ràbia s'aixecà tirant la cadira per terra i es dirigí a ell en un to amenaçador.

—Tu ho has volgut. Si no ens vols donar les respostes, ja les buscarem nosaltres. Potser tardarem més a trobar-les, però les aconseguirem, no pateixis. Això sí, a tu i als teus se us ha acabat la història. Emporteu-vos-el.

Els dos guàrdies van entrar i amb una violència desmesurada el van tornar a emmanillar. Quan pràcticament ja eren fora de la sala, la veu d'aquell personatge arrogant els va aturar.

—Espereu! —Llavors es va aixecar i se li va acostar per xiuxiuejar-li unes paraules a l'orella.— Deixa'm que et faci un últim suggeriment. Jo, si estigués en el teu lloc, faria servir el teu poder de ser invisible per fugir, si és que no vols passar una molt mala estona... Però, abans no marxis, has de saber que tots els teus amics de baix tenen un futur molt negre, ja que d'aquí a poc tenim la intenció d'exterminar qualsevol tipus de vida que respiri en aquell submón fastigós.

A en Jordi aquell comentari no li va fer gens de gràcia i va escopir amb ràbia davant de la taula. Mentre s'allunyaven passadís enllà, encara es podien sentir les rialles d'aquella persona tan llefiscosa. En Jordi va reflexionar sobre aquell últim consell que li havia donat en to de burla. Al cap i a la fi, la utilització del seu poder mental podia ser una de les poques sortides a aquella situació; només era qüestió d'esperar el moment idoni. Quan el van fer pujar altre cop a la nau, li va retornar l'esperança, ja que qualsevol instant, per petita que fos l'oportunitat, podia ser bo per dur a terme el seu pla.

CAPÍTOL XII*L'escapada*

Un cop es van haver distanciat de l'edifici i el trànsit va ser més lleuger, en Jordi va començar a concentrar-se per aconseguir l'operació. Passats uns minuts, i després d'haver travessat mitja ciutat, per fi van sortir als afores del nucli urbà. No sabia on el portaven, però aquell era un bon moment per intentar-ho. Aquesta vegada li va costar molt més arribar al punt de domini, però un cop ho va haver aconseguit, va adormir els dos guàrdies i va aturar el vehicle. Ràpidament, va passar a la part del davant i va accionar les portes de sortida. Després de comprovar que estaven completament sols, va tirar els dos cossos adormits al buit i va engegar la nau. En el camí d'anada n'havia estudiat fins al més mínim detall la conducció i havia vist que era molt fàcil: només calia ordenar les operacions en veu alta i l'ordinador transmetia les indicacions a la mecànica. En un primer moment havia pensat que només s'activava amb la veu enregistrada del conductor, però quan havien estacionat per primer cop, s'havia adonat que tot el sistema funcionava a través de la inserció d'una targeta magnètica amb el corresponent codi secret, així que mentre no s'extragués, no hi havia cap problema per a la conducció del vehicle. Després d'iniciar la marxa, doncs, va ordenar tornar a la metròpoli per mirar d'aconseguir proves patents d'aquell món tan inhumà i superflu. Durant una bona estona va estar donant voltes sense sentit amb la pregunta a la pantalla d'on volia anar que no parava de parpellejar. De fet, en Jordi no ho sabia. De sobte, però, va tenir una idea: una biblioteca popular. Segurament n'hi devia haver alguna amb aquest nom, així que va demanar l'ordre a l'ordinador, i en pocs minuts van arribar al davant d'un gran edifici que en tenia tot l'aspecte. La nau tota sola va entrar dins un aparcament subterrani i

després d'un petit recorregut pel seu interior, es va encaixonar en una mena de prestatge gegant. Quan es van apagar els llums, el panorama va quedar bastant fosc. Això li va permetre passar desapercebut. Una plataforma que feia la funció d'ascensor el va pujar fins al primer pis. Amb molta cura va anar seguint els cartells que indicaven l'entrada al recinte. Abans d'arribar a la porta principal, va camuflar-se dins d'uns serveis públics que quedaven a mà dreta; això li va permetre estudiar des de la distància, com anava el procés d'entrada i d'identificació. Va haver d'esperar un parell de minuts abans no va creuar la primera persona. Tal com s'havia pensat, a cada banda de la porta hi havia col·locats dos lectors de xips a una altura mitjana. Això no suposava un gran obstacle; només era qüestió de passar-hi per sota. El que el delatava era el seu vestuari. No tenia res a veure amb la indumentària que portava tothom, així que no li quedava cap més remei que canviar-lo amb el d'algun individu que, més o menys, fos de la seva alçada i amplada. Després d'esperar pacientment un quart d'hora, la sort es va posar del seu costat. Un jove amb una complexió molt semblant a la seva va entrar. L'únic problema era que ja no tenia forces per tornar a utilitzar el poder mental i no va tenir cap més remei que recórrer a una eina molt primitiva per estabornir-lo: un protector de paper del vàter. Per evitar que el tipus reaccionés i donés la veu d'alarma, el va lligar de mans i peus amb els cordons de les seves sabates esportives, i li va tapar la boca amb molt de paper. Seguidament, amb traça, el va asseure damunt de la tapa d'una tassa perquè així ningú pogués sospitar res. Acte seguit, va sortir discretament dels lavabos i, aprofitant que no hi havia ningú, va passar per sota dels lectors. Per fi era dins. L'aspecte d'aquella biblioteca era molt diferent de les que ell coneixia. Pràcticament no hi havia llibres. Els prestatges eren plens de compactes i les taules estaven col·lapsades per un gran nombre de pantalles digitals. En canvi, la manera de col·locar el material era la mateixa. Tot estava organitzat per matèries i ordre alfabètic. Va anar directe a la història. Allà va tenir la primera sorpresa. No hi havia cap registre que mencionés el principi de les guerres, ni la transició d'un món a l'altre; era com si tot el que havia succeït no constés enlloc. Encuriós i capficat, va buscar per altres camins, però no trobava el que buscava. Després d'estar molta estona que si gira que si tomba, va agafar un

compacte que anava titulat amb aquestes paraules: El principi del nostre món. Amb unes ganes enormes de veure'n el contingut es va dirigir a un dels aparells que estava lliure. Al seu costat hi havia un noi jove, més o menys de la seva edat. Se'l veia molt aficionat, ja que ni es va adonar de la seva presència. Durant una estona va estudiar com posar en marxa aquell aparell, però no aconseguia veure per enlloc ni la boca de la disquetera per al compacte, ni el teclat, ni el ratolí; només hi havia el monitor, estava completament perdut. El noi del costat es va adonar del seu nerviosisme i, en veure'l tant desconcertat, es va decidir a donar-li un cop de mà després de presentar-se.

—Hola, em dic Ricard.

—Hola, jo em dic Jordi.

—És el primer cop que véns a aquesta biblioteca?

—Per què ho dius?

—Perquè a tots els nous us passa el mateix. Aquests ordinadors són els més avançats del món, i molt poca gent sap com funcionen. Aquí no fa gaire que els han posat, i la gent que habitualment no ve a la Popular i que ara s'hi passen per provar-los, encara no saben com utilitzar-los.

—Sí, tens raó. Haig de reconèixer que no vinc gaire sovint per aquí.

—Tranquil, és molt fàcil. Ara t'ho ensenyo. Has demanat la targeta d'usuari?

—No...

—No passa res, la pots anar a buscar a recepció. Sobretot, digue'ls que has de fer anar els nous Pec 6000.

—Però, no cal ser-ne soci?

—No, aquí no. Només et demanaran el teu número identificatiu i prou.

Allò el va deixar paralizat. Era un obstacle que no sabia com superar. Inventant-se'l no, ja que la comprovació el delataria. En Ricard es va adonar del seu comportament estrany.

—Què et passa? Estàs fitxat? Ja ho entenc, vas agafar un compacte i no l'has tornat, és això, oi? M'ho podies haver dit, home, no ets el primer a qui li passa. Jo mateix ho he fet molts cops.

Llavors en Ricard va agafar un llapis i va escriure en un paper un número de set xifres i l'hi va donar.

—Té, aquest és el número del meu germà. Fa temps que no ve, i mai ha tingut cap problema a l'hora de tornar els arxius. Ni s'hi fixaran en la foto que sortirà per pantalla.

Agraït pel gest d'en Ricard, en Jordi es va dirigir tranquil·lament cap a la taula de l'entrada. Amb un cop de decisió es va empassar els nervis i va demanar la targeta amb tota la naturalitat possible. La dona que hi havia darrere del taulell va introduir el número, i després d'una petita comprovació, li va anar a buscar la targeta. En Jordi va deixar anar un esbufec de relaxament. De tornada, li va donar la targeta tan desitjada amb un petit somriure. Satisfet perquè tot havia sortit bé, va girar cua i se'n va tornar a la taula, però quan només havia fet tres passes, li va cridar l'atenció. El cor li va fer un salt.

—Escolta, noi, vine un moment.

Interiorment va gemegar pensant que ja l'havien enxampat. Amb el cap cot, va tornar cap al taulell.

—La propera vegada que et tenyeixis el cabell ens ho fas saber, i de passada ens portes una foto més actual, que aquesta ja està molt passada...

—Sí, sí, no pateixi.

Per uns instants es pensava que li agafava un atac de cor.

Aquell sobresalt l'havia posat molt nerviós. Mentre tornava a agafar aire, va observar com en Ricard es moria de riure. Quan va tornar a seure al seu costat, va continuar amb la broma:

—T'ha anat ben just, oi? Hauries d'haver vist la cara de babau que has fet quan t'ha cridat, semblava que no fossis d'aquest món.

—Ja ho pots ben dir, ja...

—No estiguis tan seriós, home. Perdona'm que m'hagi rigut de tu, però és que ha estat una escena molt divertida.

—No passa res... Ben mirat, té la seva gràcia.

—És clar que sí, home... En fi..., deixa'm que t'ensenyi com ho has de fer. Mira, introdueixes la targeta per la boca que hi ha al lateral esquerre del monitor. Veuràs com en uns segons en verificarà l'autenticitat i s'engegarà la pantalla automàticament. A partir d'aquí, tot funciona amb la veu. Només has de posar-te a prop del micròfon i ell mateix executarà totes les ordres que li donis.

—I on és el micròfon si es pot saber?

—Aquí, al costat de la boca de la targeta, hi ha un botonet vermell que has de prémer per activar-lo.

Efectivament, es va aixecar un micròfon de sota la taula.

—I ara?

—Demana el que vulguis. Vols introduir aquest compacte?

—Sí, seria un pas molt important.

En Ricard s'acostà al micro amb una rialleta. —CD.

A l'instant es va obrir una part de la taula i en va sortir una torre completa. En introduir el disc, de seguida va arrencar tot sol. En pocs segons va aparèixer un extens menú on hi havia múltiples opcions. En Jordi va decidir iniciar-lo des del principi. L'exposició del compacte estava fantàsticament inventada, semblava treta d'una novel·la de ficció. Posaven com a causa de la destrucció de la Terra una pluja de meteorits de dimensions considerables. Segons l'explicació, més de la meitat de la població mundial havia desaparegut a causa del canvi climàtic i dels enormes impactes amb les posteriors crescudes dels oceans. La que va sobreviure a la catàstrofe s'havia unit per construir el nou món. Les plataformes van ser aixecades arreu del planeta, cinc mil concretament, curiosament instal·lades als països que en Jordi sabia que havien guanyat la guerra. A Espanya se n'havien construït cinc, una a Madrid, una a València, una a la Corunya, una a Bilbao i una a Barcelona. Explicava, amb tot detall, com s'havia aconseguit imitar a la perfecció el funcionament de la Terra, amb les diferents capes de la hidrosfera, amb la construcció de preses per retenir l'aigua de les pluges, el sistema d'absorció de l'oxigen i el manteniment d'una temperatura regular, i l'aprofitament del submón per reciclar la brossa generada, amb exemples gràfics d'enormes plantes ecològiques que ell no havia vist per enlloc i de l'existència de les quals, per tant, en dubtava molt. Mentre llegia tota aquella exposició tan irreal no va poder contenir una reacció de desconcert i sarcasme.

—Com es pot arribar a ser tant cínic!

En Ricard es va sorprendre de veure'l tan excitat. No entenia aquell comportament davant d'un compacte d'història tan normal.

—Què et passa? Has trobat alguna cosa que no et quadra?

—Si només fos alguna...

—Què vols dir?

—Digue'm, què en saps del teu món i del de baix?

—Doncs el que sap tothom, el que has vist ara mateix en aquests textos. Vivim en aquestes plataformes perquè la

Terra va ser destruïda per una pluja de meteorits. La vida a sota es va fer impossible, i ara tan sols s'utilitza per a abocador i transformador de matèries. Per què em fas aquesta pregunta? Quina història t'han ensenyat?

—Llavors... segons tu... a baix no hi viu ningú?

—És clar que no.

En Jordi va furgar en les butxaques i en va treure algunes de les fotografies que s'havia endut. En un primer moment dubtava sobre la conveniència d'ensenyar-les, però va pensar que en Ricard també tenia dret a conèixer la veritat i les hi va mostrar.

—Doncs a veure com m'expliques tot això.

En Ricard les va anar tombant incrèdulament. No sabia com reaccionar davant d'aquell panorama. Aquelles persones tan desnudides, tan desemparades, sense recursos, regirant entre les deixalles. No se'n sabia avenir que existissin i del fet que mai ningú li hagués dit res de la seva existència.

—No ho entenc... Segur que no es tracta d'una broma teva?

En Jordi es va adonar que era ben cert que en Ricard desconeixia la veritat. Com que aquella era una situació molt delicada que necessitava un tractament molt sensible, a poc a poc va anar explicant la veritable història dels éssers humans i les conseqüències de la terrible guerra. En Ricard no donava l'abast davant de tanta informació nova i desagradable. No podia entendre aquelles injustícies, però el que li era més descoratjador era la raó per la qual tota aquella història s'havia canviat i tergiversat. L'actitud dels governs i l'ocultació de la veritat a totes les generacions posteriors li resultaven menyspreables. La base en què recolzava la seva vida se n'havia anat en orris en pocs minuts. Estava totalment desorientat. Després va preguntar-li com era que ell coneixia tots aquells fets, i en Jordi no va tenir altre remei que posar-lo també al corrent de qui era i d'on venia. Sabia que li costaria molt de creure'l, i per això tots dos van sortir de l'edifici i van baixar al pàrquing, on va ensenyar-li el vehicle que havia robat. Aquell fet va ser determinant, ja que era una situació insòlita que mai s'havia produït fins llavors.

—Ostres, una desplaire dels Gumonsu! Com t'ho has fet? És impossible enfrontar-s'hi i sortir-ne victoriós!

—Ja t'ho he dit, amb el meu poder mental.

Llavors el va portar fins als serveis i li va ensenyar el noi que havia estabornit vestit amb la seva roba. Allò el va convèncer del tot.

—Està bé, t'ajudaré en tot el que pugui.

—Gràcies, Ricard. Necessitava la col·laboració d'algú d'aquí dalt.

—Gràcies a tu. M'has tret una bena dels ulls i m'has mostrat un món que desconeixia. Jo, com tothom, visc enganyat en una societat que creia perfecta, però ja ho veus... Per cert, m'has dit que el que necessitaves eren proves, no?

—Sí, necessito imatges i documents que reflecteixin tot el que hi ha aquí dalt.

—Doncs si anem a casa meva, trobaràs tot el que necessites. El meu pare és periodista i segur que entre els milers de reportatges que ha fet hi veuràs tot el que et faci falta. Així, de passada, jo faré unes còpies de les teves fotos perquè la resta dels meus companys de la universitat coneguin la veritat i s'escampi la notícia pertot arreu.

—T'agraeixo molt que t'arrisquis tant.

—És el mínim que puc fer. Tens raó en tot el que m'has dit. És molt injust que milers de persones innocents estiguin patint d'aquesta manera mentre nosaltres, aquí dalt, vivim en plena ignorància. La veritat és que jo no sabia per on començar, però en canvi, si tu pots fer-hi alguna cosa per canviar-ho, em sentiré molt orgullós d'haver-hi contribuït. Ara, això sí, crec que ens hauríem d'afanyar perquè segurament a la central dels Gumonsu ja deu haver saltat l'alarma.

—Tens raó, no podem perdre més temps.

Van baixar ràpidament al pàrquing i van sortir apressadament cap a la casa d'en Ricard. En anar amb un vehicle del cos de seguretat van poder-hi arribar més aviat del que es pensaven, ja que els altres ciutadans els deixaven pas. Semblava que a part de respecte, els tinguessin por.

—Sempre actueu d'aquesta manera quan passen els Gumonsu?

—Sí... val més no ficar-s'hi. Són molt estrictes en el compliment de les regles, i ningú gosa portar-los la contrària en res.

En pocs minuts hi van ser. En Ricard va inspeccionar el garatge per veure si hi havia ningú. Per sort, estaven sols. Amb un lector de nines ocular va obrir la porta d'entrada.

Era un immoble molt futurista. La forma exterior ja era ben estranya, amb parets estrambòtiques i cantonades rodones, però l'interior encara era més rar. Figures abstractes, mampares fosques, quadres que canviaven d'imatge cada dos minuts com si fos un televisor, electrodomèstics molt sofisticats i completament digitals, mobles que es transformaven només prement un botó, escales mecàniques, coses que s'encenien i s'activaven amb la veu, com la llum, l'aigua, l'equip de música, etcètera. Tot semblava anar sol. Però el que més el va impressionar és que van pujar de planta a través d'un plafó que s'elevava automàticament. Era com un ascensor petitó, però sense parets, que feia la funció de rajola un cop s'arribava al pis desitjat. L'habitació del pare d'en Ricard era espectacular. Tenia dues sortides de terrassa a cada cantó del llit, i el bany estava equipat amb banyera d'hidromassatge i fins i tot amb una sauna. El despatxet semblava una minibiblioteca, però de les d'abans, amb tots els equipaments informàtics haguts i per haver.

Durant una bona estona van estar regirant els nombrosos reportatges i fotografies de societat. Mentre en Jordi escollia les més adients, en Ricard feia les còpies que desitjava.

Estaven completament concentrats en la feina quan de sobte una veu inesperada va dir:

—Hola, Ricard. Què estàs fent?

—Hola, pare... Mira, et presento en Jordi. Jordi, aquest és el meu pare, en Fèlix.

—Encantat, senyor.

—El gust és meu. Digue'm, esteu fent un treball?

—Sí, més o menys...

Veient que la resposta havia estat dubitativa i que el seu comportament no era l'habitual, en Fèlix es va anar acostant a ells per esbrinar a què venia tant de secret. En veure les fotos que en Ricard estava copiant, no va poder evitar saltar-hi al damunt.

—Què és això? D'on les heu tretes?

En Ricard es va mostrar sorprès d'aquella actitud del seu pare. Feia tot l'efecte que volgués amagar-li una informació que ell ja coneixia.

—Les ha portades en Jordi.

—Que ets fotògraf aficionat? Perquè aquests muntatges estan molt ben fets...

—No són cap muntatge... Veurà, senyor, això són fotos del món real que hi ha sota seu. No sé si sabia de l'existència d'aquests petits nuclis urbans que sobreviuen com poden, però vostè, que n'és un expert, hauria de veure perfectament que aquestes imatges no estan trucades.

Aquell home se les va remirar una vegada i una altra. Feia cara de neguit i nerviosisme, i en Ricard s'adonava que estava força alterat.

—Què passa pare?

—Déu meu... com pot ser possible... No sabia que estiguessin tan malament... El govern ens havia dit que...

—Però pare! —va exclamar el seu fill en sentir les seves paraules—. Tu coneixies l'existència d'aquest submón i mai me n'havies dit res? Per què?

En Fèlix va arronsar les espatlles i va afirmar pesadament amb el cap.

—Sí, fill, la veritat és que tothom de la meva generació sap el que va passar, però desconexem totalment l'estat en què es troben aquesta pobra gent. Ens ho havien pintat tot d'una altra manera, però ja veig que ens tenen completament enganyats.

—Però... com s'ha pogut ocultar una cosa així? Cap dels meus amics, que jo sàpiga, sap aquesta informació. A l'escola, a l'institut, sempre ens han ensenyat una història que és totalment falsa... No entenc res...

—Veuràs, fill... No és culpa de l'escola, ni meva, ni de la resta de pares... Nosaltres només som uns titelles en mans d'un govern que va dictar unes normes que, a partir del moment que les vam acceptar, estem obligats a complir. Quan es va crear aquesta nova forma de viure, els països aliats que van guanyar la guerra van seleccionar els ciutadans que viurien aquí dalt. Com ho van fer? Ben senzill. Van descartar tothom que hagués participat en propostes contra les guerres injustes amb l'ajuda de les firmes i carnets que es trobaven en les llistes d'aquestes convocatòries. També van triar entre els militants de partits polítics que estiguessin afiliats a la dreta i que fossin simpatitzants de les seves ideologies i, per últim, van fer signar un document en el qual s'exposava a tothom que acceptés traslladar-se, acceptar totes les lleis que aquest govern imposés, agradessin o no. L'incompliment significa l'expulsió immediata com a mesura menor. Un dels articles, diu que a les futures generacions, o sigui la teva i les

posteriors, se'ls ocultarà la història real i que se'ls n'ensenyarà una nova versió inventada, i això ho han de fer tant els pares com les escoles i institucions. En aquesta versió s'explica que la destrucció de la Terra va tenir unes causes naturals i no pas unes altres de provocades per l'acció de l'home. D'aquesta manera, es volia començar un nou món, diferent, on la relació entre les persones fos perfecta i immaculada.

—És clar, crear un món perfecte... —va ironitzar en Jordi—. Amb ciutadans perfectes i amb unes regles perfectes.

—Doncs sí... o almenys això és el que crèiem.

—I la gent de baix? Esperar que es morin tots?

—No... Ens havien dit que ells també estaven seguint aquesta pauta, i que estaven arribant moltes ajudes per tornar a reconstruir el planeta, però ja veig que no és així, que ens han venut fum...

—I de debò us creieu totes aquestes promeses? Mai ha baixat ningú a comprovar que tot això fos cert?

—No, no es pot. És un altra de les regles que tenim imposades. Ningú pot creuar la frontera sense autorització, i la veritat és que tampoc ha estat demanada mai, per si de cas. Tinc un amic que treballa al servei de deixalleries, i sempre que li he preguntat com està la situació en el submón, sempre m'ha contestat que anava millorant dia a dia. Sincerament, és una persona en la qual confiava molt, i no entenc com m'ha pogut tenir enganyat durant tant de temps en un assumpte de tanta importància.

—I no els feia sospitar aquesta prohibició?

—La veritat és que sí, però el govern ens deia que totes aquestes mesures es prenen per a la nostra pròpia seguretat, ja que segons ells, la gent que no va ser escollida i es va quedar a viure a sota podia sentir una mena de rancúnia i enveja cap a nosaltres, i la seva reacció podia ser molt perillosa. Passat el temps, les ferides podrien cicatritzar, i llavors ens van dir que fins i tot les fronteres podrien desaparèixer.

—Ja ho veig, excuses barates...

—Doncs sí, jo crec que sí, perquè en Tomàs, l'amic de qui t'he parlat, sempre que ha baixat no ha tingut mai problemes amb els habitants que s'ha trobat, al contrari...

En Ricard estava molt desconcertat davant de tot el que estava descobrint. No podia entendre l'actitud dels seus

pares, ja que sempre l'havien intentat educar dins uns valors de solidaritat i comprensió. Enrabiats per tots aquells esdeveniments, va intentar convence'l perquè reaccionés.

—Pare, això no pot continuar així. Hem d'ajudar en Jordi. No pot ser que aquesta pobra gent segueixi vivint en aquestes condicions i que molts de nosaltres n'ignorem l'existència i el patiment.

—Sí fill, però...

En aquell instant unes sirenes van interrompre la conversació. Es dirigien directament a la casa d'en Ricard.

—Els Gumonsu! —va exclamar en Fèlix—. Què hi deuen fer aquí?

—Em busquen a mi. Ja deuen haver descobert tot el que ha passat, i el seu vehicle deu tenir un dispositiu de localització. No pateixi... no penso posar-los en perill... M'he n'he d'anar... Gràcies per tot, Ricard!

En Jordi va agafar el material que havia anat recollint i va baixar lentament per la plataforma. Mentrestant, en Ricard esbroncava el seu pare per la seva quietud i inoperància:

—És que no el penses ajudar? De veritat que no t'entenc. Sempre m'havies dit que s'ha de ser el més just possible i ajudar els altres, sobretot els més desamparats, i en canvi ara... et quedes aquí plantat com un estaquirot com si res t'importés...

—Però fill, què vols que hi faci jo... Nosaltres sols no serem capaços de canviar res, ningú ens creuria...

—Estàs equivocats. Nosaltres potser no, però en Jordi és diferent. Té un poder extraordinari i amb possibilitats de canviar tota la història. M'has de creure, per una vegada confia en el que et dic... Només l'hem d'ajudar a tornar al submón, que és d'on prové i prou. Si us plau, pare...

Aquella petició la va fer amb tant de sentiment que en Fèlix no es va veure amb cor de negar-s'hi, encara que en el fons sabia que es jugava la seva vida i la de la seva família.

Amb una ràpida correguda va baixar i va estirar en Jordi per la samarreta cap a la part del darrere de la casa.

—Estic boig, però en fi, tot sigui per una bona causa. Apa, veniu tots dos, sortirem pel carrer d'en Tomàs i ens amagarem provisionalment a casa seva. Tot just és a cinc passes d'aquí.

Quan van haver sortit, es va sentir de fons com els Gumonsu esbotzaven la porta del davant. Els tres van respirar en veure del que s'havien lliurat. De seguida van

ser davant de la casa d'en Tomàs, que no va trigar gens a obrir-los davant de les trucades insistents.

—Què carai passa, Fèlix?

—Que què passa? Això m'ho has de dir tu.

—Què t'empatolles?

—Deixa'ns passar i t'ho explicaré.

—Passa... passa...

Tots quatre van entrar a l'interior de la casa fins a arribar a la sala d'estar. En Fèlix es va asseure fent un fort esbufec, i en Tomàs va demanar explicacions d'aquella situació tan estranya.

—A veure, ja m'estàs explicant tot aquest rebombori.

—Dóna'm les fotos, Jordi.

En Fèlix les va agafar amb ràbia, i després de tornar-se-les a mirar, les va llençar damunt de la taula perquè les veiés.

Aquest, així que va observar les imatges, va quedar mut. Es va començar a posar nerviós, i la cara se li va envermellar com un tomàquet.

—Veuràs, Fèlix... jo...

—Sí, tu! Ja m'estàs explicant per què mai me n'havies dit res. Sempre que et pregunto sobre la seva situació em contestes tot el contrari del que es veu en aquestes fotos. Em deies que tot anava bé, que la gent cada cop vivia millor. Per què, Tomàs? Jo confiava plenament en tu...

Aquell home d'aspecte estrofolari, amb uns ulls com taronges tapats per unes ulleres que semblaven de l'any de la picor i amb un cabell enrinxolat com les fulles d'una escarola, els va convèncer que es prenguessin un refresc abans de donar explicacions. Després de servir-los amablement, es va disposar a buidar el pap amb les seves raons.

—Veureu... el que us explicaré ara no ho he confessat mai a ningú, i espero que respecteu aquest silenci pel meu bé i el de la meva família.

Pel seu aspecte semblava bastant atordit. Intentava recompondre's amb respiracions llargues i profundes, però no li resultava gens fàcil. Amb gestos nerviosos i descontrolats li va costar aconseguir treure una cigarreta de dins el paquet que duia a la butxaca i encendre-la. Després de dues fortes calades, va iniciar el seu relat.

—Fèlix... no sé si recordes el meu antic company de feina, en Robert...

—No era aquell que va morir en un accident laboral?

—Exacte, el mateix.

—Doncs sí, tu me'l vas presentar, però què hi té a veure en tot això...

—Molt, malauradament, molt... No va morir d'accident, sinó que el van assassinar...

—Què dius?

—Sí, tal com ho sents. Va ser terrible!

—Però, com és que mai me n'havies dit res? Com va succeir?

—L'assumpte va anar així: l'últim dia que vam baixar junts a tirar les escombraries, durant tot el camí m'intentava convèncer perquè denunciéssim la situació precària en què estaven vivint la gent de sota. Em va explicar que ho tenia tot preparat. Portava una càmera fotogràfica i de filmació per tal d'enregistrar totes les proves que calgués. Feia temps que havia planejat aquell dia, i volia comptar amb el meu suport a l'hora de portar-lo a terme. Jo veia que tot allò era per una bona causa, però només patia pel risc que corriem nosaltres i les nostres famílies. Davant els meus dubtes, només em va demanar que l'intentés cobrir durant una estona mentre ell feia la feina. Tan bon punt ens vam aturar, va saltar ràpidament del vehicle i es va endinsar entre les escombraries. Des de lluny, vaig poder veure com sorprenentment havia quedat amb una sèrie de persones per entrevistar-les. En veure el rebombori que es començava a organitzar, em vaig impacientar cada cop més, ja que en qualsevol moment les càmeres podrien captar l'escena i llavors la nostra aventura s'hauria acabat. Però ell, lluny de fer-se enrere, encara va embolicar més la situació. Sense que jo hi pogués fer res, se'n va anar cap als poblats que hi havia més a prop per captar les escenes d'inòpia i fam. El nostre temps s'esgotava. Els nostres viatges sempre estan controlats i cronometrats, i quan sobrepassem el temps fixat, ja tenim tots els sistemes de vigilància a sobre nostre. Tot i que va anar molt ràpid, els senyals d'alarma es van desaparar. De seguida vaig rebre la trucada al vehicle per comprovar què estava passant. Sense tenir temps de rumiar, els vaig donar la primera excusa que em va passar pel cap, però no se la van empassar. Quan en Robert va tornar contentíssim per les proves aconseguides, li vaig comunicar que ens havien enxampat i que ens esperaven a la sala de control per donar explicacions. Ell no es va espantar, semblava molt confiat de les seves possibilitats, i va amagar

el material sota els seients. Durant el trajecte de tornada, es va inventar una versió per coincidir els dos en una mateixa història. Havíem de fer creure una possible avaria en el sistema d'abocament de les deixalles, i un cop vam ser dins el pàrquing, ell va tallar un parell de cables de les portes. A la porta de sortida ja ens estaven esperant dos Gumonsu que ens van acompanyar al temut interrogatori. Primer van fer entrar en Robert. La conversa semblava discórrer en un to tranquil fins que van començar els primers crits. La discussió va anar pujant de to, i durant una bona estona podia sentir-se el que es deien fins i tot de ben lluny. De sobte, un soroll fort i sec em va deixar gelat. Una arma s'havia disparat, no n'hi havia cap dubte. Al cap d'uns segons em van fer passar a mi dins la sala. El cos d'en Robert era mort al terra. Em vaig tornar boig, vaig començar a insultar-los, a tirar les coses per terra, fins que els guàrdies em van aturar. Llavors em van amenaçar a mi. Deien que ho havien vist tot i que no calia que m'esforcés a inventar-me històries falses si no volia acabar de la mateixa manera. Em van oferir un tracte. A canvi de la meva vida i la de la meva família, volien el material aconseguit per en Robert i que durant la resta de la meva existència fos com una tomba davant tot el que havia passat. L'amenaça sobre els meus em va espantar, i cada cop que mirava el pobre Robert estirat a terra...

—O sigui, que vas accedir al tracte.

—Doncs sí... què hauries fet tu?

—Segurament, davant d'aquella situació, el mateix. Ara entenc tots aquests anys de secretisme, però digue'm, no estàs cansat de callar i veure com pateix aquella pobra gent?

—Home... la veritat és que sí. Fa molt de temps que em costa dormir a les nits, i de vegades penso que em vaig equivocar...

—Doncs ara tens l'oportunitat de refer-te. Ens has d'ajudar, per mi, per tu, per la memòria d'en Robert i per la resta de la humanitat.

—Però, Fèlix, t'has tornat boig? Què vols que fem nosaltres? No ho entens. Per molt que diguem, ningú ens creurà, i de seguida que la veu corri i que per a ells signifiquem un perill, ens faran desaparèixer en un tres i no res.

—Nosaltres potser no podem fer gran cosa, amb això tens raó, però aquest noi sí. Hem d'aconseguir que torni al

submón sense ser descobert, i tu ets l'única persona que conec que ho pot aconseguir.

—No ho sé...

—Quan et toca el pròxim viatge?

—Aquesta mateixa tarda.

En Jordi va veure una esperança de poder sortir ben parat d'aquella situació. Era una oportunitat única per tornar al món de sota i recopilar tota la informació per transportar-la al passat, així que va insistir al màxim a en Tomàs.

—Si us plau, senyor... Confii en el seu amic. Només cal que em camuflis dins del vehicle. Tota la resta ja la faré jo. Li asseguro que aquest petit risc valdrà la pena. Sé que és molt difícil de creure que un jove com jo pugui canviar alguna cosa, i malauradament no tenim temps perquè el pugui convèncer del contrari, però si realment vol que la mort del seu antic company no hagi estat en va, ara té l'oportunitat, si més no, de fer-hi alguna cosa al respecte...

Llavors, en Ricard, per acabar d'entendre-lo va tornar a ensenyar les fotos i, amb arguments escrupolosos, el va fer pensar per prendre la decisió correcta:

—Si us plau, Tomàs. Aquestes pobres criatures... quin futur els espera?

En veure la insistència de tots tres i davant de l'argument de tenir l'ocasió de venjar la mort d'en Robert i per fi treure's l'espina que duia clavada al cor de feia tant de temps, va accedir a ajudar-los.

—Està bé, podeu comptar amb mi... al cap i a la fi, ja n'estic tip de viure amb aquest pes damunt la meua consciència. Però, tot i així, vull saber més coses sobre aquest noi, d'acord?

Mentre dinaven, en Jordi li va estar explicant tot el seu recorregut i el seu pla traçat per aconseguir la fita que s'havia marcat. En Tomàs no estava gaire segur de creure's la història, però veia en ell un aire de confiança i bondat que li recordaven en Robert, així que va decidir estar-hi al cent per cent encara que tingués certs dubtes sobre les seves explicacions. Després de les postres, en Jordi es va preparar per marxar. Era el moment d'acomiar-se d'en Ricard i el seu pare, i l'assumpte se li va fer més dur del que s'havia pensat en un principi. Primer es va dirigir a en Fèlix.

—Senyor... gràcies per tot. Sense la seva ajuda no hauria pogut trobar aquesta sortida.

—No hi ha de què, noi. Al contrari, jo t'haig de donar les gràcies a tu per ajudar-me a descobrir la veritat i així poder tenir el privilegi de ser útil en la teva difícil missió. Espero que tot surti bé i puguis canviar aquest futur tan negre en què estem atrapats.

—Intentaré fer tot el possible...

Després es va dirigir a en Ricard, que no va poder contenir l'emoció del moment i el va abraçar.

—Tranquil, tot anirà bé, ja ho veuràs.

—No és per això. Ja sé que te'n sortiràs. És que amb el poc temps que fa que et conec, t'he agafat molt d'afecte. Aquí dalt hi ha poques persones com tu, i les relacions entre companys són molt més fredes... T'enyoraré molt, Jordi.

—Jo també et trobaré molt a faltar; et considero un bon amic. El que has fet per mi quasi sense coneixe'm ho faria molt poca gent, i això sol ja em demostra que ets una gran persona. Per aquest motiu et demanaré un últim favor.

—Digue'm...

—Confio en tu perquè reparteixis les fotos que has copiat al major nombre de gent possible. D'aquesta manera, si per algun contratemps jo no aconseguís el meu objectiu, almenys tindriem l'esperança que tothom d'aquesta època per fi coneixeria la veritat, i potser llavors començaria un moviment social que busqués el canvi a un món millor, què me'n dius?

—No pateixis, pots comptar amb mi. Avui mateix començaré la feina.

—Gràcies, Ricard.

Els dos es van fondre en una sentida abraçada i no van poder aguantar-se les llàgrimes. En Tomàs, en veure que el temps se'ls tirava al damunt, els va alertar de la situació.

—Au, vinga nois, si no ens afanyem, arribarem més tard que el meu company, i llavors serà impossible que pugui amagar en Jordi dins la nau.

—Tens raó... Doncs, anem!

En Jordi va agafar tots els estris i va pujar a l'aparell d'en Tomàs. Els motors es van engegar, i en pocs segons es van enlairar. Mentre s'allunyaven, va envair-lo un sentiment de tristor i alhora de nerviosisme. Sabia que els moments més crítics estaven molt a prop, i les forces i el temps s'estaven esgotant.

CAPÍTOL XIII*El pas decisiu*

Van tardar uns deu minuts a arribar al centre on treballava. L'entrada al recinte va ser molt fàcil, ja que unes barreres que impedièn el pas lliure es van aixecar quan en Tomàs va fitxar amb el seu xip identificatiu, i el guàrdia que hi havia dins de la cabina de control ni tan sols va sortir, només va alçar la mà per saludar-lo. L'edifici era grandíós. En Tomàs va voltar-lo tot per aparcar a la part del darrere, just davant dels vestuaris. En sortir del vehicle, en Tomàs va fer ajupir en Jordi perquè les càmeres de vigilància no el detectessin, ja que segons ell només enfocaven de mig cos en amunt.

En entrar, ja va poder tornar a caminar amb normalitat. En Tomàs va deixar la roba a la seva taquilla i, ràpidament, tots dos van dirigir-se al departament on hi havia les naus.

L'espectacle visual era extraordinari. Hi havia desenes de vehicles correctament aparcats en línia.

—Perfecte, som els primers d'arribar. Mira, aquest és el desplaire en què viatjarem.

—Sí, ja he anat en un de molt semblant. Només canviava la decoració pintada.

Tot seguit, amb una espècie de comandament a distància, va obrir les portes. Van anar a la part del darrere i van aixecar la porta frontal que hi havia. La capacitat interior era molt més gran del que semblava veient l'aparell per la part de fora. Tot aquell dipòsit era ple de brossa, i la pudor era molt desagradable.

—T'hauràs d'amagar aquí.

—Aquí? Estàs boig! Em puc amagar a la part de darrere dels seients, que hi ha lloc de sobres.

—No... impossible. T'enxamparien de seguida. Quan entrem ja has vist que no ens registren, però quan sortim de

servei i anem al submón ens ho regiren tot de dalt a baix. No podríem amagar ni un ratolí sense que el detectessin, així que no et queda més remei que camuflar-te entre les escombraries si de veritat vols complir la teva missió. És l'únic lloc que potser tindrem la sort que no remenaran gaire.

—Està bé, ja m'hi posaré...

—Ha de ser ara.

—Ara? Però si encara deu faltar una bona estona abans no sortim, no?

—Sí, però aviat arribaran els meus companys, i si et veuen ja pots dir adéu a les nostres possibilitats. Sé que per a tu serà molt incòmode, però no tenim altre remei que fer-ho així. Mentre jo em canvio als vestuaris i espero com cada dia que arribin, tu et busques la posició més bona per estar ben camuflat i perquè el viatge no se't faci tan pesat, què et sembla?

—Si no hi ha una altra solució...

En Jordi va entrar tancant els ulls i aguantant-se la respiració. Intentava deixar la ment en blanc per així no imaginar què estava aixafant. En Tomàs, abans de tancar el compartiment, li va donar un últim consell.

—Escolta, noi... Si et poses al final del dipòsit, veuràs uns foradets que fan la funció de respirador. Possiblement allà l'ambient no serà tan insuportable i la ubicació serà més segura.

—Gràcies per la teva preocupació...—, va dir en un to irònic.

Un cop l'altre va haver tancat completament el dipòsit, i va quedar ben fosc, a en Jordi li va resultar més fàcil veure les petites escletxes per on passava la minúscula llum. Tot i així, per poder-hi arribar va haver de barallar-se durant una bona estona amb la brossa. Quasi no es podia moure entre tanta deixalla, i de tant en tant palpava productes bastant llefiscosos i desagradables. Després d'un camí llarg i feixuc, per fi es va col·locar tan còmode com va poder davant del respirador.

Efectivament, l'aire que entrava de fora li permetia desconnectar-se d'aquella fortor. Aquella estona havia estat tan distret, que gairebé no s'havia adonat del temps que havia transcorregut des que en Tomàs l'havia deixat sol; els seus col·legues ja començaven a arribar. Pels petits foradets podia veure'n els moviments. El va sobtar el seu

comportament; semblaven robots. Pràcticament no es parlaven entre ells, tan sols una salutació de cordialitat i poca cosa més. El company d'en Tomàs tenia l'aspecte d'un home gran. Les seves arrugues facials eren molt marcades i el cabell blanc platí predominava sobre el negre. Se'l veia força cansat, amb un caminar lent i pesat, i la corba de la seva gepa era bastant pronunciada. Tot el contrari que en Tomàs, una persona activa i vital, amb una esquena ampla i uns braços musculats. Fins i tot la seva cara denotava el seu bon estat de forma. No devia tenir ni un centímetre de greix corporal. Entre la pell i els ossos només hi havia fibra. Tenia un cos atlètic perfectament dibuixat, amb un caminar àgil i enèrgic. En Tomàs va ser el primer que va pujar mentre el seu company inspeccionava que els nivells del motor fossin correctes i feia una breu mirada per tot l'habitacle, fins i tot al darrere on hi havia en Jordi. En cap moment, però, va córrer perill, ja que el registre va ser tan superficial que era impossible que el pogués veure. Acabada la seva tasca rutinària, va donar el vistiplau a en Tomàs per emprendre la marxa. Per sort, el motor era al davant i era molt silenciós. Això va permetre a en Jordi escoltar les veus d'en Tomàs i el seu company. Al principi no es deien gran cosa, però quan ja feia cinc minuts que s'havien enlairat, en Tomàs va ser el primer d'iniciar una conversa.

—Escolta, Quim...

—Digue'm ...

—Ja deu fer molts anys que treballes en aquesta feina, oi que sí?

—Doncs sí, més o menys uns vint ...

—Déu n'hi do... vint anys... I segurament durant tots aquest temps deus haver viscut situacions molt diverses...

—I tant, moltíssimes, per què ho dius?

—Perquè suposo que ja deus estar bastant cansat de veure segons quines coses, no?

—A què et refereixes?

—Ja ho saps ..., a les injustícies que estan patint la gent que viu al món de sota...

—A què ve ara això?

—No has pensat mai a denunciar-ho?

En sentir les seves paraules va arrencar a riure i no va parar durant nou o deu segons. Seguidament es va aturar en sec i va canviar el gest espectacularment.

—Denunciar-ho dius..., i em pots explicar què en trauria?

—Home...

—Jo t'ho diré. A part de condemnar-me a mi i la meva família, res més. Ningú em creuria, i tothom em prendria per boig, o és que ja has oblidat el que li va passar al teu malaurat company? Què et penses, que no ho sabem tots el que va succeir?

—No sabia que vosaltres...

—Doncs sí, coneixíem les intencions d'en Robert. De fet, em sembla que va demanar-nos ajuda a tots abans d'arriscar-se ell sol, però en veure que ningú li feia costat, va decidir fer-ho pel seu compte. Ja veus com estem des d'aquell dia, gairebé ni ens dirigim la paraula...

—I tot això no fa que tinguis remordiments?

—Es pot saber de què vas avui?...

Durant uns instants es va fer un silenci molt tens.

Tots dos es creuaven unes mirades desafidores, i en Jordi patia davant d'aquella situació estranya. En Tomàs va reflexionar en veure que potser l'havia atacat massa:

—Ho sento, Quim... no era la meva intenció...

—Està bé. Potser al cap i a la fi no és tan dolent parlar-ne. Ja fa massa temps que aquest tema ens està destruint a tots... però no entenc com em pots preguntar això... I és clar que tinc remordiments. En tinc cada vegada que venim de baix un cop acabem la jornada. Durant tota la nit no puc dormir ni un instant pensant en aquesta pobra gent, en la seva situació, i en alguns moments penso que potser valdria la pena haver lluitat com en Robert, tot i haver mort, més que no pas viure com ho estem fent nosaltres, amagant el cap sota l'ala per por de les represàlies d'aquest govern tan insensible... Què més voldria jo que poder-hi fer alguna cosa! Però, què? Allà sota hi vaig deixar antics companys que apreciava molt, i fins i tot el meu germà petit s'hi va quedar per no voler renunciar als seus principis i ideals polítics, i sovint penso que cal buscar una solució, però quina?, amb quins mitjans? L'única cosa que he aconseguit fer per ells durant tots aquests anys és passar-los menjar en bon estat camuflat entre la brossa i unes petites eines de treball per cultivar la terra, però per desgràcia el detector de la frontera me'ls va descobrir.

—I què va passar?

—Vaig tenir sort que el guàrdia de torn era un gran amic meu i per un cop va fer la vista grossa, però ja em va

advertir que fos l'última vegada que el posés en aquell compromís. Des d'aquell dia, la confiança que em tenia va minvar molt, i m'ha costat molt tornar-la a recuperar.

—Ja t'entenc, ja... Però digue'm, si realment tinguessis l'oportunitat de canviar les coses encara que per aconseguir-ho t'haguessis d'arriscar, ho faries?, t'arriscaries?

El comportament d'en Tomàs i les seves preguntes estranyes van fer posar en Quim histèric. Ja feia alguns mesos que anaven junts, i mai li havia observat aquell tarannà tan fora del comú.

—Què passa Tomàs? M'amagues alguna cosa potser? Si és així m'ho has de dir. Estem a punt d'arribar a la frontera, i ja saps que el control que ens fan és molt exhaustiu, i allà no estan per romanços. Ets conscient que ens hi juguem la vida, oi?

—Veuràs, Quim... és que... no sé si dir-t'ho...

—Tomàs! No estic per històries. Em falta molt poc per jubilar-me i no em vull complicar l'existència. M'ho dius ara o paro el vehicle immediatament i aviso la central.

El Quim estava a punt de prémer un botó vermell que hi havia al costat del copilot. Tenia el micròfon agafat per la mà i només faltava accionar-lo. Aquell ambient era tan tens i s'aguantava per un fil tan prim, que es podia tallar amb un ganivet. En Tomàs sabia que no bromejava. No li quedava més remei que explicar-li la veritat. En Jordi havia sentit tota aquella discussió i estava frenètic. Allò podria significar la fi de les seves esperances. Per uns instants va intentar utilitzar la seva força mental, però era incapaç de concentrar-se. Pràcticament ja no li quedaven forces. Ara estava tot en les mans d'en Tomàs i en l'actitud d'aquell home, així que no li quedava més remei que encreuar els dits i continuar escoltant.

—Mira... portem una persona al dipòsit del darrere.

—Com? Que t'has tornat boig! no veus que el descobriran? No t'entenc, Tomàs! Vols acabar com el teu antic company?

—És la nostra esperança, Quim, t'ho dic de debò, has de confiar en mi...

—Ah sí? I qui és? No em faràs creure que portem el déu en persona?

—No, home... És un jove que posseeix un poder mental extraordinari.

—Un noi? Només em faltava sentir això! Ara em vols fer creure que el nostre salvador és un simple jovenet. És que t'has begut l'enteniment, Tomàs? Mira, jo no vull saber-ne res de tota aquesta història...

—Si us plau, Quim... M'has de creure!

—No puc. El que em dius no té ni cap ni peus. No entenc el que m'estàs proposant. Com vols que una persona s'enfronti a tot un imperi ell sol?

—No és exactament així... Ell no ha de lluitar contra ningú... però té la possibilitat de canviar-ho tot a través del temps, des del passat...

En sentir allò, no va poder evitar esclatar a riure. Li semblava una autèntica bajaranada, i es va pensar que tot plegat havia estat una broma pesada.

—D'acord, Tomàs, està bé... Has aconseguit espantar-me una bona estona, però no et pensis que m'he begut l'enteniment, eh?. Ara ja veig per on vas, però un altre cop que em vulguis gastar una broma, l'has de fer més creïble, home...

En veure que no s'havia empassat ni una paraula, en Tomàs va aturar el vehicle en sec com a gest de desesperació.

L'efecte de desacceleració va fer que ell i en Quim acabessin encastats contra el vidre del davant i el pobre Jordi quedés cobert completament de brossa. Aquella acció va acabar amb les ganes de riure d'en Quim, que va increpar-lo per la seva acció tan esbojarrada.

—Es pot saber què t'ha agafat ara? Ens podríem haver fet molt de mal! Em tens completament desconcertat... Apa, arrenca de seguida... Ja saps que tenim un límit de temps per arribar al lloc de control; si no el complim aixecarem sospites i l'escorcoll serà molt més exhaustiu i sever.

—Només ho faré si em promets ajudar-me.

—No és una broma? Portem una persona al darrere?

—Sí, és veritat, i no penso deixar-lo aquí dalt.

—Ostres!

En Quim no sabia què fer. D'una part, s'hi jugaven la vida, però, d'altra banda, sempre havia considerat en Tomàs una persona molt assenyada, i tenia l'avantatge que darrere la barrera de control hi havia el seu amic. Si aconseguia desviar la seva atenció i no passava res, no hi hauria cap mena de perill. Si només es tractava d'això...

—Està bé, intentaré distreure l'Àngel. Això sí, que consti que ho faig perquè confio en tu i espero que no em decebis.

La teva història no me la crec, però en canvi sé que ets una bon home, i si t'arrisques a passar aquest noi, estic segur que deu ser per una bona causa.

—Gràcies, Quim. —A causa dels nervis no va poder evitar fer-li una forta abraçada. A en Quim no li agradaven gaire aquests gestos d'afecte, ja que tenia un caràcter molt tancat a causa de la seva timidesa i de seguida se'l va treure de sobre.

—No es mereixen. Ara, arrenca de seguida, si no acabarem tots a la garjola abans que arribem a la frontera.

En Jordi va respirar tranquil després de sentir que tot havia acabat bé i que per fi reprenien la marxa en bon sentit.

En un tres i no res es van plantar davant de l'esmentat pas fronterer. El més sorprenent de tot era que no es veia cap barrera. Només hi havia un habitacle de vidre amb dos guàrdies al seu interior i prou. Un d'ells va sortir i es va dirigir a en Quim.

—Hola, Quim.

—Hola, Àngel, com estem avui?

—Bé, anar fent, com sempre. Ja saps que normalment aquí estem molt avorrits. M'ensenyas els papers de la càrrega i l'autorització?

—I tant...

En Quim li va donar un parell de folis. El guàrdia, després de fer-hi una petita ullada, els va passar al seu company perquè els segellés. Després els hi va tornar i es va treure de l'esquena una mena d'aparell làser en forma d'espasa.

—Té, els papers, està tot en regla. Espereu cinc minutets mentre us escanejo, entesos?

—El rigorós ritual de sempre oi?

—Sí. Ja ho saps, les normes són les normes. Que tens por que et trobi alguna cosa il.legal?

—Sí... és que porto un personatge clandestí al darrere, saps? He, he...

En sentir aquest comentari, se'l va mirar fixament, amb un gest seriós. En Tomàs estava paralitzat, i en Quim va pensar per uns moments que l'havia espifiat amb tanta ironia, però de seguida tot va quedar en no res. L'Àngel, en veure que en Quim es posava seriós, va somriure en comprovar que la seva amenaça amb la mirada havia aconseguit l'efecte desitjat.

—Au vinga, no feu aquestes cares, home. Et penses que només en saps tu, de gastar bromes? Ja sé que no ets prou

valent per arriscar-te a la teva edat, amb el poc temps que et queda per a la jubilació.

—Sí, tens raó...

Acabat aquest impàs sarcàstic, l'Àngel va començar a procedir amb el registre. D'entrada, tot estava bé, com sempre, però en arribar a l'altura del lloc on estava ubicat en Jordi, de sobte aquell estrany aparell va començar a emetre uns senyals acústics forts i repetitius i un llum vermell va parpellejar continuadament.

L'Àngel va parar aquella estrambòtica barra i es va dirigir a en Quim, que començava a estar força nerviós.

—Heu comprovat bé les bosses de la brossa?

—Em sembla que sí... Has revisat les últimes, Tomàs? — li va preguntar al mateix temps que amb el dit de la mà li feia el senyal negatiu per sota de la cama.

—Jo no... em pensava que ho havies fet tu...

—T'he dit que les miressis mentre jo anava al servei!...

De veritat que no sé on tens el cap... Ja t'he dit molts cops que en aquesta feina hi hem d'estar al cent per cent. Si no n'ets capaç, val més que pleguis. Quan jo no hi sigui, no sé què faràs...

Aquell numeret va resultar molt efectiu. L'Àngel va quedar impressionat per la monumental esbroncada, i va intentar calmar-lo.

—Tranquil, Quim, no passa res. Una errada la té tothom. A més, pel que veig ha estat un malentès. Per això hi som nosaltres, aquí, per solucionar aquests petits contratemps. Dius que són les últimes bosses, no?

—Sí, segurament...

—Està bé, jo les miraré. Potser només es tracta d'algun objecte metàl·lic que no s'ha fos en el procediment de planta i ha passat desapercebut per tothom.

En Quim sabia que si ho mirava estaven llestos. Estava segur que no hi havia res de sospitós a les bosses, perquè ell mateix s'havia encarregat de passar-les pel detector al matí en carregar el dipòsit. Per això va intentar fer canviar d'idea l'Àngel.

—Ara obriràs les bosses? Ja saps el merder que faràs? Si no deu ser res, home..., que no confies en mi?

Aquella última pregunta no li va agradar gaire, i se'l va mirar seriosament.

—Ja saps que és la meva feina. Et recordo que ja me la vas jugar una vegada, o és que ja ho has oblidat?

No va voler dir res més. Sabia que si ho feia, seria pitjor. Així que, amb en Tomàs, va resar perquè no trobés en Jordi. Després d'aquell incident, l'Àngel va avisar el seu company perquè l'ajudés. Malauradament, a les primeres bosses regirades no hi van trobar res sospitosos.

—Ja m'havia semblat que l'alarma m'havia saltat en passar l'aparell per la part de darrere el dipòsit. Ja ho veus, Quim, tant esbrincar el teu company, i ara resultarà que on trobaré alguna cosa fora de la llei serà a les bosses que tu havies revisat, quina paradoxa, oi?

—No ho sé... potser sí que he tingut algun petit descuit...

—va respondre amb un cert tremolor.

Les bosses anaven sortint i el dipòsit s'anava buidant perillosament. L'amagatall d'en Jordi ja estava gairebé al descobert. En Tomàs es posava les mans al cap de desesperació, i en Quim ja ho veia tot perdut. Quan van haver tret tota la brossa, l'Àngel va fer un crit d'espant. En Quim i en Tomàs ja es temien el pitjor.

—Carai, això sí que és estrany, no hem trobat res! A veure si aquest maleït detector no funciona...

En sentir aquell miracle van respirar profundament deixant anar els nervis i la tensió acumulada. No s'ho explicaven, sobretot en Tomàs, però aquella notícia els va sorprendre anímicament de forma positiva. L'Àngel va parar i engegar dues o tres vegades aquell aparell per comprovar si fallava. De sobte, sense cap motiu aparent, l'alarma es va disparar un altre cop. Aquella errada va fer que quedés convençut que el detector no funcionava, i per tant, també de la ineficàcia de l'escorcoll, així que els va demanar disculpes per tot el que havia passat.

—Nois, ho sento... mai m'havia fallat fins ara i... no és que dubti de la teva paraula, Quim, però tot indicava que...

—No passa res. Com molt bé has dit abans, tu has de complir amb les teves obligacions. A més, sé que et vaig fallar, i és normal que encara desconfiïs de mi.

—No tornarà a passar. Estem en paus. A partir d'ara i fins el dia que et jubilis, hem de ser capaços de tornar a refiar-nos l'un de l'altre, què et sembla?

—Una idea fantàstica.

Amb una encaixada van tancar l'assumpte. Entre els quatre van tornar a posar totes les escombraries dins del dipòsit, i acte seguit els van deixar passar. L'altre guàrdia va entrar dins de la cabina i va prémer un botó. En aquell instant, una

teranyina formada per raigs infrarojos que dividia l'espai dels dos móns va desaparèixer durant deu segons. Aquella barrera, que gairebé era imperceptible per als ulls, feia la funció de frontera. Amb el permís concedit la van travessar i van començar a baixar d'alçada. Per fi anaven cap al submón, i quan ja van ser a una distància llunyana del perill, en Quim, sorprès per tot el que havia passat, va demanar-li explicacions dels fets.

—No m'havies dit que dúiem una persona? Mira, Tomàs, la pròxima vegada que em vulguis gastar una mala jugada, no siguis tan bèstia, si us plau, no veus que em pots matar d'un atac de cor?

—No és això. De veritat que en Jordi estava amagat al darrere del dipòsit. Jo també he quedat bocabadat en veure que no l'havien pescat. No entenc com ha aconseguit escapar.

—Si el que dius és cert, i aquest tal Jordi ha pogut desaparèixer com per art de màgia, ara ja em puc començar a creure que aquest noi té uns poders sobrenaturals increïbles.

—Ja era hora que s'ho cregués, home! —va dir en Jordi des dels seients del darrere.

Aquella sorpresa els va sobresaltar de tal manera, que per uns moments van perdre el control de la nau.

—Estigueu per la feina, nois, que després del més difícil només falta que ara ens estavellem.

En Tomàs va somriure i va tornar a agafar els comandaments del vehicle per posar-lo en posició de pilot automàtic.

—Em creus ara Quim? Oi que és genial?

Però en Quim no reaccionava. No li podia treure la vista del damunt. S'havia quedat de pedra. Va trigar ben bé dos minuts a obrir boca.

—Però... qui ets? d'on surts?

En Jordi estava molt cansat. Aquell sobreesforç l'havia deixat esgotat, però tot i així, encara va tenir ànims per riure de la cara d'estaquirot d'en Quim.

—Encara no saps qui sóc? Em dic Jordi, i amb el meu poder mental he aconseguit traslladar-me des del dipòsit fins aquí, als seients, perquè el guàrdia no em descobrís. Després, he fet que el seu aparell es disparés una vegada perquè es cregués que estava espatllat.

En Quim no s'ho volia creure, però de fet era l'única explicació raonable que hi trobava, ja que ell, en pujar a la nau, havia mirat bé l'habitacle de dalt a baix, i estava segur que era impossible que algú s'hi hagués amagat.

—Així doncs, em vols fer creure que tot el que m'ha explicat en Tomàs sobre tu és veritat?

—Correcte.

—Llavors... m'estàs dient que no ets d'aquesta època... que vens del passat...

—Efectivament.

—Però... hi ha una cosa que no entenc. Si veritablement tens aquest extraordinari poder, com és que necessites la nostra ajuda per anar al submón?

—És molt llarg d'explicar i complicat de comprendre, però et posaré un exemple comparatiu. Quan fas un esforç físic o mental, el teu cos necessita, després del desgast realitzat, un repòs convenient per recuperar-se, si no el rendiment baixa molt i llavors ja no ets capaç d'aconseguir el nivell del principi, oi que sí?

—És clar, i com més gran et fas, això encara s'accentua més.

—Doncs això és el que em passa a mi, però a una escala diferent. En poc temps he sotmès la meva ment a un esforç molt perillós, i ja no em queden forces per continuar abusant del meu poder. Cada cop em noto més dèbil, i després d'haver hagut de fer el truc amb el control de la frontera, sento una pressió molt forta al cap, com si m'hagués d'explotar d'un moment a l'altre. Aquest petit desplaçament encara l'he pogut realitzar, però sóc conscient que fer-ne un de més distància, podria resultar definitiu per a la meva salut. Per aquest motiu necessito la vostra ajuda per tornar al món de baix.

—I si estàs tan dèbil, com t'ho penses fer per enfrontar-te al teu repte?

—La meva intenció és tornar al passat amb tota la informació que he recollit del futur. Però per aconseguir aquesta fita necessito recuperar-me totalment, i aquí dalt, perseguint-me els Gumonsu pertot arreu, no ho podia fer. Per això he decidit tornar al submón i descansar tranquil·lament a casa d'uns amics que vaig conèixer en arribar en aquesta època durant uns dies.

—Ara ho començo a entendre tot. No sé si podràs aconseguir portar a terme la teva missió, però desitjo que

tinguis sort. Si amb això ets capaç de canviar el curs de la història de l'ésser humà, em sentiré orgullós d'haver-hi col·laborat, encara que hagi estat només una miqueta.

—Tota la vostra ajuda, per petita que us pugui semblar, és molt important per a mi. Gràcies a tu, a en Tomàs i a tots els altres potser podré aconseguir fer realitat aquesta missió. Sense la vostra confiança no hauria pogut tirar endavant aquesta idea. Ara només espero que tots aquests esforços no hagin estat en va.

—I jo, fill, i jo.

—Mireu, ja hem arribat! —va interrompre en Tomàs. Què fem, Quim, aterrem?

—No, això no ho podem fer. Ja saps que estem controlats per les càmeres i que no podem realitzar cap moviment semblant sense el permís pertinent. A més, de seguida aixecaríem sospites, i posaríem en Jordi en perill.

—Tens raó. I com el podem baixar?

—L'única solució que hi veig és que torni al darrere i es fiqui dins d'una bossa de brossa. Així, d'aquesta manera, quan deixem anar la deixalla serà impossible que el puguin veure.

En Jordi va fer cara d'espantat, però en Quim va tranquil·litzar-lo.

—No passarà res. Encara que et sembli que estem força alts, el fet d'haver-hi tanta brossa a sota acumulada farà que la caiguda sigui tova, no pateixis.

En Tomàs també va pensar que era una bona alternativa.

—És la millor solució, Jordi. Has de confiar en l'experiència d'en Quim.

—Està bé, si no hi ha altre remei...

En Quim va obrir amb una clau la comporta que separava l'habitacle de la nau amb el dipòsit. En Jordi es va acomiadar de tots dos agraint-los el suport i prometent que faria tot el possible per canviar les seves vides. Com a últim favor, li va demanar a en Tomàs que cuidés d'en Ricard i que l'ajudés en tot el que pogués.

Després de fer-se les últimes abraçades, en Jordi s'introduí dins d'una de les bosses i en Quim la va tancar per impedir que s'obrís en la caiguda.

—Sort, noi.

—Gràcies per tot.

En Quim va obrir la comporta i va abocar tota la deixalla de cop. La pensada va ser perfecta, ja que la bossa on anava en

Jordi va quedar camuflada per la resta. Tot i que l'altura era bastant considerable, ja que la caiguda se li va fer interminable, l'impacte va resultar força tou i la seva integritat no va perillar en cap moment. Ràpidament va poder sortir, però abans de treure el cap a la superfície, va decidir escórrer-se uns metres més enllà entre les escombraries per si de cas hi havia alguna càmera enfocant el lloc de l'abocament. L'ambient era molt fastigós, i per molt que es tapés el nas i tanqués els ulls, la sensació de remoure's entre aquell munt de porqueria li feia venir ganes de vomitar. Al cap d'un minut va percebre que ja no ho podia aguantar més i, amb molta cura, va anar sortint lentament per respirar més lliurement. La nau d'en Tomàs i en Quim ja no hi era, i la foscor del capvespre sota la plataforma era un camuflatge perfecte per no ser vist, ja que gairebé no es distingia res. No sabia quina direcció agafar, així que va emprendre la marxa per veure si trobava algun punt de referència amb què guiar-se. Estava content d'haver retornat sa i estalvi, però se sentia molt dèbil, les forces que li quedaven eren molt minses, i per acabar-ho d'adobar, la falta d'oxigen sota la plataforma era un contratemps seriós difícil de superar. La respiració li resultava cada cop més feixuga, i els primers símptomes de formigueig van fer acte de presència. De sobte, el cap li va començar a rodar, i una sensació de vertigen li va fer perdre l'equilibri. Semblava com si tot girés sobre si mateix. Les imatges cada cop eren més borroses i els ulls se li tancaven per moments. Gairebé sense adonar-se'n, es va estavellar contra el terra, exhaust i sense energia. En un moment de lucidesa va intentar sobreposar-se, però tots els esforços van ser inútils. En l'últim gest li va faltar l'aire i va perdre el coneixement. La seva fi semblava estar molt a prop.

CAPÍTOL XIV*Moments crítics*

Aquell dramàtic estat tampoc va passar desapercebut en el passat, a l'habitació on hi havia el seu cos. Les màquines que fins en aquell moment marcaven un ritme cardíac correcte, es van disparar. La mare, endormiscada, es va despertar i va avisar els metges, alterada. De seguida van entrar a socorre'l. En veure la gravetat de la situació se'l van emportar a la unitat de reanimació artificial. La seva vida penjava d'un fil.

Mentre, en el passat, la seva mare resava a les portes de la sala d'operacions, en el futur, l'Alba, en Toni i el seu pare van aparèixer en escena. Havien vist la nau dels serveis de neteja i buscaven si en Jordi hi havia tornat. Ja feia dies que cada cop que en baixava una ho anaven a comprovar, i aquesta vegada, l'Alba havia tingut un pressentiment.

Precisament va ser ella qui va veure el cos sense sentit d'en Jordi. Espantada en veure que no responia als seus estímuls, va cridar impetuosament:

—Pare, Toni, correu, he trobat en Jordi, però sembla que estigui desmaiàt!

De seguida s'hi van acostar. El pare de l'Alba, que tenia certs coneixements mèdics, el va examinar meticulosament davant de l'atenta mirada dels seus fills.

—Encara respira, però està molt cansat. Si està gaire estona més sota aquesta atmosfera es morirà. Vinga, Toni, l'hem de transportar de seguida al poble...

Entre tots tres van agafar-lo i se'l van endur a corre-cuita.

Mentre tot això succeïa en el futur, en el passat els metges havien perdut l'esperança de reanimar-lo al cap d'uns minuts intensos d'intents fallits. Ho havien provat tot, però no hi havia hagut cap mètode que donés resultat. La

pantalla que reflectia els batecs del cor va canviar d'imatge per donar pas a un gràfic terrible: una ratlla plana d'extrem a extrem de la mateixa, i el soroll dels senyals acústics entre bombeig i bombeig va desaparèixer reemplaçat per un insistent soroll continu. Tot indicava que en Jordi havia mort. Quan ja es disposaven a desconnectar les màquines i a donar la mala notícia a la seva família, en el temps futur va succeir un fet que va canviar aquella situació tan desoladora.

Miraculosament, van arribar al poble amb una brevetat que donava esperances a la seva salvació. La mare de l'Alba va preparar una recepta vitamínica d'herbes naturals que van fer el seu efecte més aviat del previst. La respiració d'en Jordi va tornar a ser forta i rítmica, i els colors de la pell van passar del blanc pà·lid al rosat viu, símptoma inequívoc de la bona recuperació de les seves cèl·lules i teixits. L'Alba, emocionada en veure que tornava en si, el va voler despertar immediatament, però en Marc la va tranquil·litzar dient-li que tingués paciència, que el pitjor ja havia passat i que ara necessitava repòs.

Aquesta revifalla extraordinària també es va repetir en el passat. L'aparell que li controlava les constants vitals li va tornar a marcar el ritme cardíac. Els metges se'n feien creus. Estaven convençuts que durant uns instants en Jordi havia estat en parada respiratòria, però quan van veure que les pulsacions li tornaven a la normalitat i tots els òrgans se li regeneraven de nou, no els va quedar altre remei que acceptar la seva recuperació espontània. En sortir de la sala, la mare de seguida va preguntar sobre l'estat d'en Jordi a un dels metges interventors.

—Què passa doctor? Com està el meu fill?

—Està estable, senyora. Ha passat uns moments molt crítics, però...

—Però què, digui'm...

—Crec que un miracle l'ha salvat.

—Això vol dir que s'ha despertat?

—No... encara està en coma, però la seva evolució ha estat espectacular. No m'estranyaria que es despertés d'un moment a l'altre.

—Gràcies doctor, gràcies.

—No me les doni a mi. Crec que el seu fill s'ha salvat tot sol gràcies a les ganes que té de viure. Esperí'l a la seva habitació, no tardaran a pujar-l'hi.

La mare va tornar a la planta i va donar la bona notícia al seu marit. Emocionats davant de la possibilitat de tornar a gaudir del seu Jordi en vida, es van abraçar amb un sentiment que feia temps que no sentien.

D'altra banda, en el futur, tot rutllava d'allò més bé. En Jordi ja feia dotze hores que dormia, i el seu cos i la seva ment ja havien recuperat molta de l'energia perduda. L'Alba no s'havia mogut del seu costat ni un instant i cada tres hores li anava subministrant el medicament que li havia preparat la seva mare. Mentrestant, en Joel, en Toni i en Marc havien recopilat tota la informació aconseguida per en Jordi al món superior i l'anaven entrant a l'ordinador de manera molt curosa i organitzada. Fotos, dates, diaris, etcètera. Estaven molt sorpresos i indignats davant del luxe que reflectien les imatges. No entenien com la gent d'aquella societat podien tenir tan pocs escrúpols estant assabentats de la situació en què ells es trobaven.

—És increïble... nosaltres ens morim de fam i en canvi ells... Quina poca moralitat! I això que molts deuen tenir parents que viuen aquí sota. Però ja ho veieu, fills...

—No ho entenc, Senyor... no ho entenc... —va exclamar en Joel.

De sobte, l'Alba va interrompre'ls:

—Veni, veni; en Jordi s'ha despertat.

Efectivament, en Jordi ja estava conscient. No sabia ben bé què havia passat, però el sol fet de veure que es tornava a trobar a casa de l'Alba el va tranquil·litzar. En veure entrar a l'habitació tots els altres, es va aixecar per abraçar-los. Estaven molt contents de tornar a estar junts. L'Alba i en Jordi van fer-se unes mirades molt especials. El pare se'n va adonar, i un xic amoïnada per la seva filla, va tallar amb una excusa aquell moment de complicitat.

—Apa... deixem que reposi, filla... ja tindreu temps de parlar tranquil·lament de les vostres coses després. Per cert, com et trobes?

—Doncs... amb una sensació fantàstica. Com nou. El que passa és que no recordo res, em podeu explicar què m'ha passat?

—Això ho hauràs de fer tu quan et torni la memòria. L'únic que et podem dir és que et vam trobar sense sentits a l'abocador i que la teva respiració era difícil. Com hi vas arribar i amb qui, ja no ho sabem. Ara descansa. A

l'hora de sopar ja et podràs llevar. Tenim moltes preguntes per fer-te, d'acord?

—D'acord... i gràcies!

Tant el pare com els dos fills i en Joel es van retirar. L'Alba es va quedar a soles amb ell durant uns minuts, intentant no aixecar la veu, ja que en Marc els estava controlant.

—Quina sort que hagis tornat sa i estalvi. Cada dia pensava en tu i patia per si et passava alguna cosa...

—Jo també he pensat moltíssim en tu. Mira, Alba, et seré sincer... M'agrades molt, des del primer dia que et vaig veure. Ets la noia més bonica que he conegut mai, i tenim tantes coses en comú que...

—Calla... no diguis res. Ara no pensis en el que passarà. Hem de disfrutar del present. En aquests moments estem junts, i això no ho pot canviar ningú. Havia pensat que aquest vespre, després de sopar, podríem sortir a fer una passejada, què et sembla?

—Perfecte...

Les cares se'ls van anar apropant com dos imants amb pols oposats. L'atracció que sentien un per l'altra era molt forta, i la intensitat amb què es van magrejar va ser apassionant. Després ja no van poder parar, i no ho haurien fet si no hagués estat per la intromissió d'en Marc. Encara que ell havia vist l'escena, en un primer moment es va estimar més no dir res, tot i que la situació no li havia agradat gaire.

—Au, filla, deixa reposar en Jordi, si us plau...

Quan van ser fora de l'habitació, aquest li va recriminar els fets.

—Es pot saber en què penses?

—Per què ho dius?

—No et facis la despistada que ho he vist tot. No ho veus que en Jordi marxarà aviat. Ja has pensat què passarà després? Jo t'ho diré. Si t'enamores d'aquest home, quan sigui fora quedaràs feta un nyap, i aquesta ferida et costarà molt guarir-la. És això el que vols, fer-te mal? I no ets tu sola la que patiràs, ell també ho passarà molt malament. Si realment sents alguna cosa per en Jordi, no hauries de deixar que passés aquest mal tràngol, ho entens?

Ella va ajupir el cap. En el fons comprenia la preocupació del pare, però només el pensament d'haver d'amagar els seus sentiments a en Jordi, l'entristia tant que en Marc va intentar suavitzar les seves paraules.

—Mira, filla... Ja saps que jo mai m'hi ficaria en aquests assumptes. Ets lliure d'estimar qui vulguis. Però aquest cop ho faig pel bé de tots dos. Sou de diferents èpoques, de dos mons oposats, i això fa que aquesta relació sigui impossible. Per aquest motiu t'aconsello que no comencis una cosa que no pot acabar bé...

L'Alba, conscient del que li havia dit, es va abraçar al seu pare i va arrencar a plorar.

—Però és que jo ja l'estimo tant, pare...

—Ja ho sé... ja ho he vist... I sé que és molt dur fer el que t'he dit... però sincerament crec que serà el millor per a tots dos, ja ho veuràs...

Ni ell ni la seva filla eren conscients que en Jordi havia sentit la conversa. Les parets de la casa eren molt primes, i el silenci que hi havia facilitava que les veus se sentissin a certa distància. En un primer moment, a cop calent, es va voler aixecar i intervenir-hi en sentir plorar l'Alba, però després de comptar fins a deu i pensant ja més fredament, va intentar calmar-se i reflexionar. Tal com havia après, va sospesar els pros i els contres d'una hipotètica solució en una balança, i aquesta lògicament es va acabar decantant cap a un costat. Després de meditar-ho bé, va prendre la decisió definitiva. Estava segur de la seva determinació, i pensava exposar-la a l'Alba aquell mateix vespre.

Es va quedar a l'habitació fins a l'hora de sopar.

Necessitava totes les seves forces per aconseguir dur a terme el que volia fer. La mare de l'Alba el va cridar per anar a taula. Tots estaven esperant la seva presència. Un cop assegut, el pare va preguntar-li com es trobava:

—Com estàs Jordi?

—Bé, em trobo perfectament.

—Me n'alegro. Ara, amb aquest sopar, acabaràs d'enfortir-te.

—Sí... gràcies.

Es notava que l'ambient era un pèl tens. Tots sabien per què, encara que ningú ho volia reconèixer i exterioritzar.

En Jordi i l'Alba es van mirar durant una bona estona. Ell li va picar l'ullet i ella li va somriure. En Marc, en adonar-se d'aquests gestos, va trencar el silenci.

—Per cert, ja has decidit el teu pla d'acció?

En Jordi sabia que la seva immediata reacció era deguda a la incomoditat que li havia produït l'escena.

—Sí... ja ho tinc tot llest. Només em falta passar la informació aconseguida al disquet i prou...

—Per això no pateixis, en Joel ha portat el seu ordinador aquí a casa i entre tots nosaltres ho hem anat fent mentre tu descansaves. Ens n'ha sorprès molt el contingut. Sembla mentida que la gent de dalt tinguin tan poca vergonya coneixent la nostra vida tan precària...

—Estàs equivocat. Quasi ningú en sap res. Tothom viu enganyat respecte a la vostra situació, i els pocs que la saben, estan amenaçats de mort si l'expliquen. Tota l'altra gent creu que aquí baix tot funciona cada dia millor, tal com el seu govern els va prometre. De tant en tant reben falses informacions per distreure'ls, i a les generacions noves els ensenyen una història diferent de la real. Aquests no saben ni que existiu.

—Però... i els nostres familiars o amics que van tenir el privilegi de formar part del món superior, com és que no ens vénen a visitar mai i ho comproven per ells mateixos?

—Ho tenen completament prohibit. El seu govern ha establert unes normes de seguretat que malauradament els ciutadans s'han cregut, i no les poden incomplir. Si ho fan, es considera un delictes molt greu.

—No ho entenc. Com es poden creure aquestes bajanades? No es pregunten mai quan podran venir?

—Sí, però tot està molt estudiat. A les generacions que coneixen la mitja veritat, els expliquen que la Terra gairebé ja està reconstruïda, a punt de tornar a ser habitada amb tota normalitat. Els pinten el somni enganyós de la fusió dels dos mons com a molt proper. Però aquest procés el venen amb lentitud, i és l'excusa que fan servir a l'hora d'anar fent passar els anys, i la veritat és que només esperen que aquesta generació desaparegui. Així, als habitants del futur, que desconeixen la vostra existència, només els hauran de convèncer que el projecte de tornar a habitar el submón ha fracassat. Fins i tot ja preparen un últim atac mortífer que acabarà amb tots vosaltres i de passada amb tota la deixalla acumulada durant aquest temps.

—Colla d'animals! —va exclamar el pare indignat pel que acabava de sentir—. És que no hi ha ningú entre els guàrdies, entre el govern, entre els escombriaires, que tingui una mica de sentiments?

—Això que us he explicat gairebé no ho sap ningú. Ni tan sols la majoria dels integrants del govern mateix. Aquests

plans només els coneix el president i un cercle molt petit de gent que giren al seu voltant. Són ordres que vénen dels Estats Units, i jo les conec perquè me les van explicar dins d'una sala on m'estaven interrogant i d'on suposaven que no m'escaparia mai, que era home mort. Ara, a part de mi, també saben la informació uns amics que em van ajudar a escapar-me. A un d'ells li vaig donar la total confiança perquè fes públic el mateix material que jo he recopilat. Segur que d'aquí a pocs dies moltíssims ciutadans coneixeran la veritable cara del seu govern i suposo que començarà una nova etapa que espero que sigui revolucionària.

—Déu t'escolti, fill...

—Pel que fa a mi, tornaré al passat aquesta mateixa nit i intentaré tornar al punt de partida. Espero que tot funcioni bé i el disquet amb tota la informació no s'esgavelli durant el trajecte. D'aquesta manera podré fer veure al món, amb proves, el futur cap al qual s'encamina, perquè així pugui corregir el rumb equivocat. Després... si encara tinc forces... tornaré...

Tots van quedar sorpresos d'aquella asseveració. El rostre d'en Jordi, però, reflectia convenciment. Tothom va quedar bocabadat, excepte l'Alba. La seva expressió de tristesa va canviar radicalment. Estava joiosa pel que acabava de dir i no va poder evitar aixecar-se i abraçar-lo pel coll. El pare de l'Alba no acabava de comprendre aquelles paraules.

—Que tornaràs? I la teva vida, la teva família? I si el teu cos no ho resisteix?

Ell però ja ho havia pensat bé. Potser era molt arriscat, però si existia una mínima possibilitat de fer-ho, estava disposat a córrer el perill.

—No sé si ho aconseguiré, però si cal moriré en l'intent. Després de dur a terme la meva missió i de fer pública la informació de què dispo, jo ja no podré fer res més; tot dependrà de les persones. Si realment volen canviar, ho hauran de fer ells. Pel que fa a la meva família, ja ho deuen tenir força assumit. Ja deu fer temps que, en el passat, el meu estat de coma els ha preparat per a aquest moment. Sé que serà un cop dur, tant per a ells com per a mi, però almenys se'ls haurà acabat el patiment. No penso ni vull renunciar a l'amor que he descobert. Per primera vegada em sento feliç i realitzat i estimo una persona com mai abans ho havia fet, i aquesta és l'Alba.

En Marc no sabia què dir. La valentia d'en Jordi era d'admirar i estava content de saber que estimava de debò la seva filla. A la mare se li van escapar algunes llàgrimes d'emoció, i estava molt contenta de veure-la tan feliç. I els dos germans, en Gerard i en Toni, també estaven encantats amb la idea de tornar a veure en Jordi i tenir la possibilitat de viure amb ell durant la resta de la seva vida. El pare, davant de l'acceptació de tots els membres, no va tenir cap més remei que admetre de bon grat la seva decisió.

—Està bé. Esperarem impacients la teva tornada, i quan aquesta es produeixi seràs benvingut a la nostra família com un membre més.

—Gràcies, sogre...

L'ambient s'havia relaxat molt, i tothom va riure. L'Alba i en Jordi van aprofitar aquella atmosfera d'optimisme per besar-se apassionadament. Havent sopat, i amb el vistiplau dels pares, la parelleta va sortir a fer una passejada per prendre la fresca. La nit era preciosa. No hi havia ni un núvol que cobrís l'espectacular cel estrellat i la lluna plena feia tanta claror que es podia veure tot perfectament. L'Alba, un pèl preocupada pels esdeveniments imminents, va expressar el seu temor:

—Espero que tot surti bé i ben aviat puguem tornar a estar junts.

—Ja veuràs com sí. Tinc el pressentiment que tot anirà de primera. Au, vinga, no facis aquesta cara. No vull que estiguis trista aquesta nit.

Amb les mans en Jordi va conduir la cara de la noia damunt del seu pit. El cor li anava a mil per hora. Ella va aixecar la vista per buscar el petó desitjat, i ja no van parar. L'excitació de tots dos va anar augmentant progressivament i les mans van començar a córrer sense control pel cos de l'altre de forma apassionada. La maquinària de l'amor funcionava a ple rendiment; les hormones sexuals s'havien disparat. Les peces de roba anaven saltant una darrere l'altra sense contemplacions. Quasi sense adonar-se'n, de seguida van estar completament nus. Ja era impossible prémer el fre i reprimir-se; ell, com si estigués devorant la fruita desitjada, agafà els seus pits tendres com dues taronjes i xuclar els mugrons per tal de treure-li el suc diví, després, recorregué la pell suau i apetitosa amb la llengua fins arribar als llavis del triangle secret, on subjectà les natges fins que la muntà al galop i la penetrà una vegada

rera una altra. Com que era la primera vegada per a tots dos, el principi va ser una mica angoixant i dolorós, però de seguida van superar aquesta fase i la satisfacció va dominar l'acte. La increïble sensació de plaer que sentien va fer que l'orgasme no es fes esperar. En Jordi, quasi sense poder-ho decidir, va escórrer-se dins la vagina de l'Alba. En aquell moment no hi van donar gaire importància. Al cap i a la fi era el primer coit, van pensar. Després de l'excitant aventura van estar morrejant-se durant una bona estona, fins que van sentir la veu d'en Toni que els cercava. Abans que els enxampés, van tenir temps de vestir-se entre rialles. S'ho havien passat de cine, i segur que aquells instants no els oblidarien mai. Mentre, el seu germà continuava buscant-los.

—Alba, Jordi!

—Som aquí! —va contestar ella amb una veu un xic enrogallada.

En Toni els va recriminar la seva tardança:

—On éreu? Els pares estan preocupats. Ja fa més de quatre hores que sou fora, es pot saber què heu estat fent durant tota aquesta estona?

—No res... ens hem conegut una mica més, oi, Alba?

—va comentar en to de burla.

—Sí, sí, una mica més a fons... —va respondre ella seguint-li el corrent i esclatant a riure davant la perplexitat del seu germà que no sabia de què anava el tema.

—Apa, no feu més el pallasso i anem cap a casa, que ens hi deuen estar esperant amb impaciència.

Quan van arribar, el pare de l'Alba possiblement no va adonar-se del que havia succeït, però la seva mare li va veure les sensacions viscudes dibuixades a la cara. En comptes de retreure-l'hi, la va agafar i li va fer un petó molt afectuós. Havia arribat l'hora d'acomiar-se, almenys momentàniament.

En Toni va lliurar a en Jordi el disquet tan desitjat, i ell se'l va posar a la butxaca del davant:

—Gràcies per tot, Toni. Cuida'm bé els teus germans, sobretot l'Alba, i vigila que no intenti lligar amb ningú mentre jo sigui fora.

—No pateixis, la deixes en bones mans.

Amb un gest afectuós, en Jordi li va fer una petita abraçada i uns copets a l'esquena. Seguidament es va dirigir a la mare.

—No sé com agrair-li tot el que ha fet per mi. M'ha salvat la vida més d'una vegada, i jo...

Ella el va interrompre tapant-li la boca amb la mà.

—No diguis bajanades... he fet el que qualsevol persona en lloc meu. Vés amb molt de compte i mira de no arriscar la teva vida. T'he agafat molta estimació, i no vull que pateixis per culpa nostra. Pensa-ho bé, Jordi, si creus que arribat el moment no et queden forces per tornar...

—Tornaré. No penso deixar la seva filla per res del món.

La dona li va agafar les mans com a gest d'aprovació i li va fer un petó a la galta que en Jordi va correspondre. Després d'aquell impàs, es va dirigir al pare:

—Senyor Marc, estic molt content d'haver-lo conegut. Sé que l'he fet patir amb la seva filla, però pot estar segur que l'estimo amb bogeria.

—Ja ho sé Jordi, ja ho sé... Mira de fer tot el possible per canviar aquest futur, perquè si no, ja veus el que ens espera i... si us plau... fes-ho per ella, torna.

—Confii en mi, senyor, faré tot el possible i l'impossible per aconseguir-ho.

—Gràcies, fill...

Amb una forta i sincera encaixada es van dir adéu.

Després, en Joel s'hi va apropar i, mentre l'abraçava, en Jordi també li va donar les gràcies per tota la seva ajuda i confiança:

—Gràcies per tot. Acomiada't per mi dels teu pares, i digue-li a l'Isaac que no li penso fallar. Quan torni, li portaré notícies noves del seu pare, d'acord?

—No pateixis, li diré. Cuida't, i fins aviat.

Acte seguit, i sense temps de girar-se, el germà petit de l'Alba, en Gerard, se li va tirar al damunt i li va fer un petó.

—Porta't bé i no facis enfadar els pares, d'acord, bitxo?

—Sí...

Ara ja només faltava l'Alba. Abans que en Jordi li hagués dit res, ja plorava. Entristit pel moment, la va agafar i la va consolar.

—No ploris més... et prometo que abans que no et penses tornarem a estar junts. Ara que t'he trobat, no et penso perdre per res...

—Doncs no marxis...

—Ja saps que ho he de fer. O vols que tot continuï igual? Més tard o més d'hora acabarien atacant-nos i eliminant-nos a tots, i això sí que seria la nostra fi...

—Sí, tens raó, però vigila molt... i no t'oblidis de mi, no em deixis sola...

—Alba... com vols que passi això si t'estimo? Per a mi ets el més important, d'acord?

Amb un petó i una última abraçada es van acomiadar definitivament. En Jordi es va tancar a l'habitació. Era el moment de concentrar-se.

CAPÍTOL XIV*Entre dues èpoques*

Durant uns minuts va estar respirant profundament i pensant en tot el que havia viscut. El silenci era sepulcral. Era l'ambient perfecte per dur a terme el seu pla. Els músculs es van relaxar, la ment va quedar en blanc i va fixar la mirada en un punt estratègic de l'habitació. En pocs instants es va quedar adormit. Ja no hi havia marxa enrere.

Pel seu cervell van començar a córrer les imatges de la seva vida en sentit invers. Era com una pel·lícula de cinema rebobinant-se a poc a poc. Al cap de tres hores intenses d'emocions disperses, tot es va aturar en sec. Era curiós, però no distingia res més que el color blanc. Semblava que estigués enmig d'un núvol enorme i la sensació de llibertat i benestar era molt acollidora. Mai havia viscut aquella pau. «Qui sap», va pensar durant uns moments, «potser sóc mort.» Si hagués estat així, hauria estat una fi molt dolça, perquè no havia patit gens. Però de sobte, enmig d'aquella quietud, va sentir un contacte a la seva mà dreta. Impulsivament va subjectar allò que l'havia tocat. Li va resultar familiar. No hi havia dubte, es tractava de la mà d'una altra persona. Amb els dits la va estudiar durant una estona. Li resultava molt coneguda i, sí, la seva propietària era la mare. Va sentir la seva veu. Estava molt emocionada. Feia molt de temps que esperava aquell moment.

—Jordi, Jordi! Em sents? Sóc la mare. Sents el que et dic?

Abans de respondre, va obrir els ulls. Primerament no feien més que plorar-li, i ho veia tot borrós, però de mica en mica el panorama es va anar aclarint. No va trigar gaire a adonar-se que estava en un llit d'un hospital i, quan va veure la seva mare, va sentir una alegria immensa. Havia desitjat tant veure-la, que va intentar aixecar-se i abraçar-la amb força, però no va poder perquè estava molt dèbil. Fins en

aquell moment no se n'havia adonat, però en voler incorporar-se va notar de seguida que tenia tot el cos endormiscat. En comprovar que estava impossibilitat, la va saludar amb la veu i els gestos.

—Hola, mare...

—Hola, fill... com estàs?

—Bé... molt content de veure't...

—I jo, rei, i jo. Ja em pensava que...

A causa dels nervis acumulats va arrencar a plorar. Era un moment molt intens per a ella, ja que no s'esperava aquella reacció tan positiva. De fet, ja havia abandonat gairebé l'esperança de tornar-lo a veure en vida i feia dies que resava perquè aquest patiment mutu s'acabés.

—Tranquil·litza't, mare... ja sé que ho has passat molt malament, però ara més que mai necessito que estiguis tan sencera com puguis, d'acord?

Ella no va acabar d'entendre aquella petició, però com que va veure'l tan segur de si mateix, es va sentir més alleujada i de mica en mica es va anar calmant.

—Com et trobes, fill? Necessites alguna cosa? Et fa mal res?

En sentir la paraula necessites, li va venir a la memòria el disquet. Ràpidament es va palpar la butxaca. El resultat va ser molt positiu. De moment tot havia funcionat a la perfecció, només faltava comprovar si la informació que contenia no s'havia esborrat. Sabia que explicar-l'hi tot en aquell instant era massa precipitat, tot i que també era conscient que no disposava de gaire temps, ja que l'aire li començava a faltar i els símptomes tan temuts del formigueig anaven pujant-li des de les cames, per la qual cosa va decidir demanar-li les coses directament, sense embuts.

—Escolta'm bé, mare. Li has de dir al pare que vingui a veure'm amb l'ordinador de la meva habitació. No em preguntis per què, simplement confia en mi.

—Però...

—Mare, si us plau. I aquell noi que vaig intentar ajudar?

—En Lluís Fernando?

—Sí, el mateix, com saps el seu nom?

—Perquè tant ell com el seu pare, després de saber tot el que havies fet i després de recuperar-se de les ferides causades per aquella terrible pallissa, van venir a casa per

donar-te les gràcies. No sabien què t'havia passat, i des de llavors vénen un cop per setmana a visitar-te, què li vols?

Aquella resposta el va reforçar encara més en les seves decisions. Tot es confirmava tal com ho havia viscut en el somni.

—Necessito que vingui tan aviat com pugui. L'has d'avisar, mare... T'ho demano per favor...

Totes aquelles peticions la desconcertaven molt. No entenia res del que passava, i per uns moments es va pensar que son fill desvariejava.

—Descansa, ja tindràs temps de veure'ls. Ara no et preocupis per res, necessites repòs. Aniré a avisar els metges del teu estat...

—No! Mare, estic bé. Si us plau, sobretot, fes el que t'he dit. Ja no em queda gaire temps i és molt important que...

—No diguis bestieses, Jordi! Si tot just acabes de sortir del coma. Feia més de mig any que hi estaves. Has recobrat la consciència després de molts moments crítics i, segurament, a mesura que passin les hores t'aniràs trobant més bé. El que passa és que deus estar molt atordit, només és això. Tu espera't que torni amb els metges...

Quan estava a punt d'obrir la porta, en Jordi va tancar-ne el passador amb la ment. Tot seguit va fer el mateix amb les persianes de les finestres perquè ningú pogués veure què estava passant. La seva mare va quedar bloquejada. Sabia que havia estat ell. En el fons sempre havia sospitat que el seu fill era diferent, que tenia un poder sobrenatural, però tal com ell mateix havia fet, conscientment ho havia volgut ignorar. No volia que la societat el tractés com un espècimen curiós; desitjava que tingués una vida normal, com tots els nois de la seva edat.

—Per què ho has fet?

—Mare... sé que m'estimes molt i que no em vols perdre. Jo tampoc ho voldria, però és el meu destí. No sé qui ni per què m'ha escollit a mi, però he de complir la missió que crec que se m'ha encomanat. Sé que et costarà de creure, però durant tot aquest temps he viatjat a través del temps, i ara he tornat del futur. Ho hauries de veure: és un desastre. El món està dividit en dos, uns es moren de fam mentre que els altres viuen enganyats enmig del luxe. Jo ho he viscut i estic convençut que ho puc canviar o, si més no, puc intentar-ho, però ja no tinc forces per fer-ho tot sol,

necessito la vostra ajuda. M'has de creure, mare... confia en mi i fes-los venir al més aviat possible...

—Però, per què t'haig de perdre?, per què no pots continuar amb nosaltres? Fes el que hagis de fer, però després torna...

—No puc, les forces estan gairebé exhaurides. Tinc molt poc temps de vida, i si abans que m'arribi l'hora definitiva he pogut tornar a entrar en el somni, encara tinc una possibilitat de començar de nou com una altra persona en un temps futur, amb una personalitat que sempre hauria volgut tenir. A més, allà he trobat l'amor, mare... estic segur que t'agradaria molt si la coneguessis, i t'asseguro que seré feliç... M'has d'entendre.

Era una decisió molt difícil. Volia cridar els metges per intentar salvar-lo, però sabia que tot i fent-ho, el risc que el seu fill morís hi era igualment i li tancaria la possibilitat de realitzar el que ell desitjava, així que es va omplir de valor i va fer el cor fort:

—Està bé, faré el que m'has demanat.

La porta es va obrir a l'instant. La mare va voler sortir ràpidament sense mirar-lo per no canviar d'opinió en l'últim moment, però en Jordi la va aturar amb les seves paraules.

—Mare! Gràcies, t'estimo!

Ella va fer mitja volta i va arrencar a córrer fins a abraçar-lo. En veure la cara de satisfacció i d'orgull d'en Jordi es va tranquil·litzar. La seva mirada li va transmetre la sensació que allò que anava a fer era el correcte, i ella li va fer un somriure de complicitat.

—Jo també t'estimo, fill.

Després, va marxar immediatament. Primer es va dirigir a casa per trobar el seu marit. Es va mostrar sorprès per la notícia, i tot i que no entenia el que li demanava, es va posar molt content per la revifalla d'en Jordi. Després de recollir l'ordinador, van anar a buscar en Lluís Fernando. En aquell moment no hi era, havia sortit a comprar el pa, però els seus pares els van convidar a passar, ja que segons ells no podia trigar gaire estona a tornar. D'entrada, els pares d'en Lluís havien temut el pitjor, però en saber que en Jordi s'havia despertat, van felicitar-los per la bona nova. La mare va preferir no explicar-los res del que li havia dit en Jordi. Ho deixava tot en mans del seu fill. Mentrestant, durant una bona estona varen parlar de les seves vides: el dia dels seus respectius casaments, els naixements dels fills, les

preocupacions en les seves amistats, etcètera, fins que el timbre de la porta els va interrompre. Era en Lluís. Semblava que no gosés entrar. Devia haver vist el cotxe dels pares d'en Jordi i devia tenir por de sentir una notícia tràgica, però la seva mare de seguida va sortir a calmar-lo. Els pares d'en Jordi, en veure que li costava entrar, van anar al rebedor per parlar-hi.

—Hola, Lluís, com estàs? —va preguntar la mare d'en Jordi.

—Bé... anant fent... i el seu fill?

—Molt bé... per fi s'ha despertat, i el primer que ha fet ha estat preguntar per tu. Et vol veure i per això t'hem vingut a buscar. Vols venir?

—Només faltaria... Puc anar-hi, mare?

—I tant que sí. Dóna-li records i ànims de part nostra.

—D'acord.

Sense perdre més temps van pujar al cotxe i es van dirigir ràpidament cap a l'hospital. Durant el trajecte quasi no van parlar. En Lluís no volia preguntar res perquè en el fons intuïa que alguna cosa no era normal. El rostre seriós de la mare i el semblant sorprès del pare, i l'ordinador al cotxe, eren prou indicis que el feien sospitar. Així que va preferir esperar per saber la veritat.

Mentrestant, en Jordi estava cada cop més neguitós. Ja feia una bona estona que la seva mare havia marxat i l'entrada de qualsevol infermera en qualsevol moment podia trastocar tots els seus plans. De sobte, la porta de l'habitació es va obrir. De l'esglai gairebé li salta el cor. En veure que eren ells, va respirar alleujat.

—Per fi, ja era hora!

El pare es va emocionar tant que no va poder evitar tirar-se-li literalment a sobre i abraçar-lo amb tanta força que quasi el deixa ofegat.

—Fill meu! Que content que estic de tornar-te a veure conscient.

—Jo també pare. Tenia moltes ganes de parlar amb tu.

—Com estàs? Et trobes bé? És que la teva mare em tenia preocupat...

—Ara ho entendràs tot. Si us plau, connecta'm l'ordinador i posa-me'l aquí al costat, sobre aquesta tauleta.

El pare i en Lluís ho van fer sense demanar més explicacions.

Un cop ho van tenir enllestit, en Jordi es va adreçar a en Lluís.

—Hola Lluís, com va tot?

—Bé, gràcies a tu... Si no hagués estat per la teva ajuda... Te'n dec una i de molt grossa.

—Au, vinga, no n'hi ha per a tant. Només vaig fer el que era correcte i prou. Segur que tu també hauries fet el mateix d'haver-te trobat al meu lloc.

—No ho sé... però sí que conec molta gent que no, i per aquest motiu t'estaré sempre molt agraït.

—Gràcies. Ara tindràs l'oportunitat d'ajudar-me si vols.

—El que vulguis...

—Bé, sabia que podria comptar amb la teva col·laboració. Ara veuràs unes imatges i una informació que he recollit del futur. Necessito que de tot el contingut en facis una pàgina web. A part d'aquesta informació, la pàgina hauria de contenir un fòrum on tothom que hi entrés s'hi pogués adherir com un membre més del moviment que intentarem crear i posar-hi les seves opinions i aportacions. Has de poder constituir una gran plataforma que estigui formada per moltíssimes persones que vulguin canviar el camí erroni que porta la societat. I és aquí on entres tu, pare. Necessito que financis aquest projecte amb tots els teus diners. D'aquesta forma aconseguiríem molta publicitat i difusió per arribar al màxim nombre possible de gent. Després, el sistema del boca a boca suposo que farà la resta.

—Però, Jordi... vols dir que...

—Espera't, pare! Abans no diguis res, mira primer el contingut d'aquest disquet.

L'expressió d'incredulitat del seu pare es va convertir en sorpresa només de veure les primeres imatges per la pantalla.

Va ser un xoc impressionant per a tots tres veure l'estat en què quedaria el planeta. Durant l'emissió de tota la primera part on hi havia la informació aconseguida del futur, ningú va badar boca. Era evident que l'efecte aconseguit era l'esperat per en Jordi. Ja no calia donar més explicacions. Les escenes i els fets valien més que mil paraules, i aquells esdeveniments eren prou clars. En la segona part hi havia totes les teories i conclusions que en Jordi havia recopilat durant tant de temps sobre els diversos paràmetres de la humanitat. El seu pare va quedar petrificat davant de les explicacions tan coherents que s'hi podien trobar. Mai havia

dubtat de la capacitat intel·lectual del seu fill, però en cap moment havia pensat que, essent tan jove, pogués tenir una saviesa tan àmplia i equilibrada sobre la vida.

Després de llegir-ho tot i d'analitzar-ho a fons, havia canviat completament d'opinió. S'havia vist tan identificat en alguna de les teories que fins i tot se sentia avergonyit del seu comportament respecte a certs aspectes del seu paper com a pare. Amb un gest de satisfacció i orgull, va acceptar de molt bon grat la seva proposta.

—Jordi, no sé d'on has pogut treure tots aquests pensaments, però són fantàstics. Estic al cent per cent d'acord a exposar-los per Internet, i crec sincerament que molta gent podrà sentir-s'hi identificada. El futur, tal com es mostra, és decebedor, però si existeix alguna possibilitat de poder canviar-lo, no tinc cap dubte que aquesta és la manera. Això sí, per poder dur a terme aquest projecte et necessitem en plena forma, i esperarem el que faci falta fins que et trobis en perfectes condicions per poder iniciar-lo.

—Això no podrà ser, pare...

—Què dius?

—No t'ha explicat res la mare?

—Així per sobre, però...

—Mare... si us plau... em queda molt poc temps i necessito parlar a soles amb en Lluís...

Ella va afirmar amb el cap i es va emportar el seu marit per fer-li entendre més bé aquella difícil situació amb més tranquil·litat. En Lluís estava bastant estranyat per tot el que estava passant. Tot havia anat molt ràpid i tanta sorpresa l'havia deixat descol·locat; en Jordi sabia que calia mentalitzar-lo perquè complís a la perfecció el seu rol.

—Mira, Lluís. Sé que és complicat d'entendre que jo vingui del futur, que aquestes imatges siguin reals, que jo posseeixi un extraordinari poder mental... però necessito que creguis completament en mi. Això sí, si no n'estàs convençut, no et vull que et sentis obligat a fer res. Has de saber que serà una feina molt difícil, no només per muntar la pàgina, sinó per totes les preguntes i comentaris incòmodes que rebràs després. I el pitjor és que jo no hi seré per ajudar-te. Amb això no vull dir que cal que intentis convèncer la gent. Crec que és un moviment que s'ha de crear per si sol, de mica en mica. Però si al cap d'un temps veus que el nombre de persones que s'hi ha inscrit és molt elevat, haurà arribat el moment de començar a fer trobades anuals i intentar

recaptar uns fons per construir partits polítics legals per tal de poder canviar les coses des de dins, en diferents ajuntaments, comunitats i, posteriorment, estats. Però per dur a bon port tots aquests objectius, has de creure plenament en la causa i implicar-t'hi del tot. Per aquest motiu, i com t'he dit abans, si no estàs ben convençut de fer el que t'he encomanat, no vull que t'hi sentis pressionat, no ho facis, jo ho entendre...

En Lluís li va agafar la mà i li va confessar un secret que feia temps que guardava.

—Jordi... la veritat és que jo et conec més bé del que tu et pots imaginar. Sé que ets diferent de tots nosaltres. Ho vaig comprovar el dia que van atropellar el professor de matemàtiques, el senyor Ferran.

—Com?

—Sí, jo hi era. T'estava observant d'amagat. Em volia fer amic teu, ja que sempre eres l'única persona de la classe que em saludava quan es creuava amb mi, però volia guanyar-me la teva confiança estant a soles amb tu, perquè sabia que fer-ho quan estaves amb els teus amics era una quimera impossible d'intentar, i per això aquell dia, aprofitant que t'havien castigat i sabent que sortiries sol de l'escola, et vaig voler esperar. Però tot va anar ben diferent. Quan vaig veure el que va passar, no vaig saber com reaccionar. Sabia que aquella terrible escena l'havies provocada tu, però, d'altra banda, comprenia aquell sentiment de ràbia que se sent quan una persona et vol amargar l'existència sense cap motiu aparent. Per això vaig preferir no dir res, encara que a partir d'aleshores et vaig agafar una espècie de temor i respecte a la vegada que em mantenia allunyat. I així fins a arribar a l'hora fatídica en què els teus companys em van apallissar. Van ser uns instants de terror, i cada cop, cada puntada, m'anava apropant més a la pèrdua de coneixement. Però va ser llavors quan vaig aixecar la mirada i vaig veure que els teus ulls patien davant d'aquell espectacle. Vaig saber que em salvaries. No ho sé... potser una intuïció... però just en aquell moment vaig descobrir que les nostres vides estaven destinades a fer plegades una cosa molt important. No em preguntis com ni per què, però és aquella sensació que tens quan trobes una persona especial, que només amb la mirada ja sembla que la coneguis. Ara, després de tantes coses

passades, ha arribat l'hora que esperava, i no pateixis, perquè no et penso fallar.

En Jordi li va estrènyer la mà. Ara estava segur que el projecte, sense ell, tiraria endavant. Això volia dir que per fi tenia via lliure per tornar a la fase desitjada del somni abans que no tornés a perdre el coneixement.

—Gràcies, Lluís. Podries anar a buscar els meus pares i dir-los que vull parlar amb ells?

—De seguida.

En quedar-se sol, va rumiar durant una estona. Eren els últims minuts de vida en aquella època, i va mirar enrere per repassar tot el que havia viscut fins llavors. De fet, no havia estat una vida gaire normal, i fins a aquells instants, havia de reconèixer que els records tampoc eren gaire bons. Aquells pensaments encara li feien venir més ganes de deixar aquell present i viure un futur que tanta il·lusió i felicitat li generava. Estava pensant en l'Alba quan van entrar els seus pares, decaiguts i amb cares angoixades. La feina de la mare de fer comprendre la situació al pare no havia estat gens fàcil. En Jordi, amb un gest de confiança, els va demanar que se li acostessin. Volia conscienciar-los del que anava a passar.

—Pare, has entès el que t'ha explicat la mare?

—No ho sé fill, potser si deixessis els metges que...

—Si us plau, pare... ja no em queden forces. Sé que tinc els minuts comptats. Però encara em queda una opció per evitar que la meva energia mori del tot i poder continuar vivint en un altre temps. No pateixis, allà seré feliç... He conegut persones meravelloses i, en especial, una noia. Es diu Alba i estic segur que n'estaries orgullós...

—Però... i nosaltres? Ja no et veurem més... no és just...

—Tens raó, no és just, però això passarà de totes formes. M'estic morint, i no s'hi pot fer res. No us en culpeu, perquè vosaltres no hi teniu res a veure. És el meu destí des del dia que vaig néixer, i vosaltres heu de prosseguir amb la vostra vida i ajudar en tot el que pugueu en Lluís. És l'última cosa que us demano. Si no, ja ho has vist, no existirà el futur ni per a mi ni per a ningú. Heu estat uns bons pares, us ho dic de debò, sé que m'heu estimat molt, i us garanteixo que aquest sentiment és mutu. Us prego que no us deixeu anar, no us doneu per vençuts, torneu-ho a intentar. Encara sou a temps de ser-ho un altre cop. Sempre m'hauria agradat tenir un germà i m'agradaria molt trobar

descendents familiars en el futur. Si us plau, digueu-me que estareu bé i deixeu que faci el viatge amb la consciència tranquil·la, d'acord?

A tots dos les llàgrimes els queien a dojo. Eren moments molt intensos i emotius. El seu fill estimat se'ls escapava, però en el fons tenien aquella esperança que ell els havia explicat amb tanta fermesa. No tenien cap més opció que creure en ell, així que van fer el cor fort i es van acomiadar perquè pogués marxar tranquil. La mare va ser qui va fer el primer pas.

—Vine, fill, abraça'm... Et prometo que tindrem un germà teu i sempre li parlaré de tu. Però a canvi, m'has de prometre que sempre pensaràs en nosaltres, i que intentaràs ser feliç en el futur, què hi dius?

—T'ho prometo, mare... Aquest nen o nena serà molt afortunat de viure amb vosaltres, n'estic segur.

Després de petonejar-lo pertot arreu i de mirar-lo per última vegada amb vida, va deixar que el pare se n'acomiadés.

—Pare...

—Fill... jo... t'estimo, t'estimo tant que... Sé que no t'ho he dit gairebé mai, però...

—Ho sé, pare... ho sé... De vegades costa expressar el que sents a la persona que més estimes... Però al pròxim fill, digues-l'hi, no te n'estiguis, pare...

—Ho faré...

—I jura'm que lluitaràs tant com puguis per fer realitat el nostre projecte.

—T'ho juro. Et prometo que no et fallaré...

—Gràcies pare...

Amb una forta encaixada i una llarga abraçada es van dir adéu. Tot seguit, tots tres van marxar ràpidament entre gemecs per no patir més.

Un cop van ser fora, en Jordi va començar a respirar profundament, i entre sospirs, va iniciar el procés de concentració. Els primers nervis van fer retardar una mica la son, però al cap d'unes intenses inspiracions i expulsions d'aire, els símptomes màgics d'aquest estat van anar guanyant terreny fins que tot va quedar en l'absolut silenci. Un altre cop, aquell espai buit i negre es va fer el clar dominador de l'escena, però amb la diferència que aquesta vegada la fase inicial va ser de més llarga durada que l'habitual. Fins i tot el seu subconscient es va alertar tant que, de sobte i per sorpresa, va aparèixer en Joan.

—Què passa Jordi?

—Joan! Però... què hi fas aquí? Si jo no t'he cridat... A més, tu i jo no...

—Inconscientment sí. Has tingut tanta por, que no has aconseguit aguantar més i has tornat a desdoblar la teva personalitat.

—Què insinues? Et creus que no me'n sortiré?

—No... Almenys tu, no. Si ho ha de fer algú, seré jo.

—No t'entenc... Si som la mateixa persona...

—Sí, però en aquest últim viatge perdràs la teva doble personalitat definitivament.

Sí que aconseguiràs traslladar-te al futur, però amb la imatge i el nom que sempre t'hauria agradat tenir, o sigui, la meva.

—Per què?

—Perquè és de l'única forma en què pots deixar el teu passat on ha d'estar. Allà seràs una nova persona, sense poders. Només d'aquesta manera aconseguiràs viure la vida com un altre ésser normal.

—Però llavors... si ho deixo tot enrere... No me'n recordaré de res...

—Home, tampoc som tan diferents. L'aspecte físic és idèntic, i a més, l'Alba ja et coneix així. I qui sap, potser no perdràs la memòria del tot. Del present segur que sí, però del que ja has viscut en el futur en anteriors somnis, potser no...

En Jordi no volia que aquella conversa quedés així, però la següent fase el va vèncer. El trajecte va tirar endavant sense que res ni ningú ho pogués aturar.

CAPÍTOL XV*El desenllaç*

El temps semblava haver quedat en pausa. Van ser uns minuts eterns abans no van començar a aparèixer les primeres imatges, i aquestes van resultar ben singulars. Semblava haver-se despertat al mateix llit de la casa de l'Alba, i se'n recordava perfectament. Sabia al cent per cent qui era i on era. Feia ben bé la impressió que res no havia canviat. L'única cosa que el feia dubtar era ell mateix. Se sentia un pèl diferent. No sabia definir-ho, però aquella sensació no marxava. Després de vacil·lar una estona, va decidir anar-se a mirar al mirall. Quan va ser-hi al davant, no gosava aixecar el cap.

De sobte, la porta es va obrir. Era l'Alba. Havia sentit sorolls a l'habitació i hi havia anat corrents amb l'esperança de trobar-lo. En veure que ella no reaccionava, ell va girar la vista cap al mirall i va tenir una grata sorpresa. La imatge que s'hi reflectia no era la seva, sinó la d'en Joan. El canvi s'havia produït tal com ell li havia explicat. En Jordi, la seva imatge, i la seva personalitat, s'havien quedat al passat. Ara era una altra persona, nova, normal i corrent, com les altres, i per primera vegada en la seva vida se sentia lliure. A l'Alba, en veure'l somriure, li va semblar que en reconeixia l'expressió.

—Però... qui...?

—Alba, de debò que no em coneixes?

—Jordi... però... et veig bastant diferent... no ho sé... la teva cara és la mateixa... però la teva expressió...

—Joan... a partir d'ara m'has de dir Joan... Sóc el mateix, però una mica més granat, amb més edat.

A poc a poc es va acostar fins on era ella i li va agafar la mà. Junts se'n van anar al menjador on hi havia tota la

família i els va explicar tot el que havia succeït. Estaven contentíssims que es quedés amb ells per sempre. El pare va decidir treure una ampolla de cava i celebrar la notícia.

—Cava? —va preguntar en Joan estranyat—. D'on l'heu tret?

En Marc va somriure i li va picar l'ullet.

—Ui... des que vas marxar, ja fa mig any, han passat moltes coses...

—Ah sí? Quines, si es pot saber?

—Els teus amics de dalt han revolucionat el seu món. En Ricard va fer una gran propaganda de les fotos d'aquí baix, i la notícia es va escampar ràpidament com la pólvora. Tothom va poder veure les injustícies i la fam que ens feien passar el seu govern, i lògicament es va formar una revolució. Milers de ciutadans han abandonat les plataformes i han vingut a viure aquí amb nosaltres. La frontera ha deixat d'existir, i ara les naus ens baixen aliments, roba, material per construir nous habitatges, etcètera.

—Així, doncs, coneixeu en Ricard?

—Sí. A ell, el seu pare, en Tomàs, en Quim. Ells van ser els primers a baixar i explicar-nos que tu els havies obert els ulls.

—I el govern, no ha intentat aturar-los?

—Això és el que ens fa por. En un principi van marxar en veure que tothom se'ls tirava al damunt. Van fugir com gossos, però suposo que no trigaran gaire a tornar amb reforços. L'exèrcit central és molt poderós, i si s'estén l'alarma al continent americà, llavors estarem perduts.

—M'estàs dient, doncs, que aquesta revolució només ha tingut lloc aquí.

—Efectivament, de moment sí. De fet, s'ha intentat difondre la notícia a altres plataformes, però encara no hem tingut prou temps per aconseguir-ho fora del nostre país.

—Està bé... no cridem el mal temps. Per cert, on s'han instal·lat els meus amics?

—Aquí al costat. Volien estar molt a prop per si arribava aquest moment. Apa, vine a saludar-los, ja veuràs quins canvis hi ha hagut!

En sortir a fora, va quedar perplex. Tot estava completament diferent. Les cases ja tenien un aspecte molt més sòlid, els carrers estaven plens de vida, amb algunes botigues de queviures, algun bar, algunes naus circulant...

Era com si la Terra hagués tornat a agafar ritme. No va tenir gaire oportunitats de veure res més, ja que de seguida van ser a la casa on vivien els seus amics, però es palpava en l'ambient que s'havia aconseguit un primer canvi molt important. Abans d'entrar-hi, en Marc va preferir passar-hi primer per explicar-los la història tal com havia anat, i semblava que l'assumpte devia fer-se'ls difícil d'entendre, ja que van trigar una bona estona a obrir la porta. Però l'espera va valer la pena, tots van sortir amb els braços oberts a rebre'l.

En Joan es va alegrar molt de tornar-los a trobar, i els va agrair moltíssim tot el que havien fet, sobretot a en Ricard.

Durant uns quants dies li van estar explicant totes les aventures que havien viscut. Les primeres denúncies amb els cartellots repartits per tots els mercats, totes les escoles, totes les biblioteques, les primeres manifestacions, els primers conflictes amb els Gumonsu, els primers detinguts, etcètera. No havia estat una tasca gens fàcil, però de mica en mica el nombre de gent en contra del seu govern havia anat augmentant progressivament, i els primers símptomes de fragilitat per part de les forces del poder no van trigar a sorgir. Qui més qui menys, tothom tenia algun lligam amb la gent del món inferior, i saber la veritat sobre la seva dura existència va suposar que totes les seves creences s'esfondressin a l'acte. Molts membres dels cossos de seguretat, de vigilància, de control, van abandonar els seus llocs, i les fronteres van desaparèixer ràpidament. Aquest va ser el pas més important, ja que la gent va poder anar al submón i comprovar tot el que estava passant, i ajudar d'aquesta manera a construir un altre cop la vida a la Terra. Així, tots els nuclis urbans van anar creixent, i concretament al seu, en Joan va comprovar que, efectivament, el comportament de les persones era formidable. Hi havia moltes famílies que havien estat separades i durant tot aquell temps no havien sabut res els uns dels altres, i per aquest motiu la unió es convertia en noves il·lusions, noves esperances. Era una vida molt tranquil·la, a l'estil dels anys seixanta del segle XX. Es treballava la terra, es criaven els animals de forma natural, les persones s'ajudaven sense cap interès i s'intentava conservar una cadena justa. Cadascú feia la feina que li pertocava dins d'un engranatge i segons els seus coneixements, però només per poder viure i prou, amb un

temps per al repòs i la diversió. Ningú tenia aquell afany de tenir més; havien après la lliçó. Tothom es conformava a ser feliç i gaudir de la vida. En Joan va passar una època formidable, la relació amb l'Alba es va consolidar i la seva felicitat era màxima. Però quan tot era perfecte, quan la calma estava instal·lada, va arribar la temuda tempesta. Eren els primers atacs de l'exèrcit americà. No van deixar temps a les explicacions, al diàleg, centenars de bombes van caure en pocs segons, no tenien pietat. Semblava la fi d'aquell intent de canvi. L'exterminació completa del submón era imminent. En Joan i l'Alba es van abraçar. Sabien que no hi havia escapatòria possible. De sobte, un soroll ensordidor, provinent del cel, els va fer aixecar la vista. Era un projectil que els anava a caure directament a sobre. Espantat pel desenllaç fatal, en Joan va agafar l'Alba amb força i va tancar els ulls.

CAPÍTOL XVI*Retorn a la normalitat*

—Jordi, Jordi! Au, espavila't... Són dos quarts de nou i faràs tard a l'escola...

—Què? Com? Mare?... Què hi fas aquí?

—Què vols dir que què hi faig? Ja sé que ets prou gran per llevar-te tot sol, però com sempre, mai fas cas del despertador i he de ser jo qui et vingui a desvetllar... Coi de nano!

—Però... I en Joel? I l'Alba? I en Ricard?...

—Es pot saber què t'empatolles, fill? Segur que devies estar somiant, com sempre. Aquesta nit jo també he tingut un somni molt estrany. Apa, vinga, que encara has d'esmorzar. Per cert, un altre dia apaga l'ordinador abans d'adormir-te, que si no es queda tota la nit encès com avui, entesos?

Quan va haver enllestit de preparar-li la roba, el va deixar sol perquè es vestís, però en Jordi estava molt desconcertat, realment no entenia res. Era possible que tot hagués estat un somni producte de la seva imaginació? La desorientació era tan gran que fins i tot va anar a mirar el calendari per situar-se en el temps. Era un d'aquells aparells electrònics que mai fallen tret que es quedin sense bateries; marcava un increïble dimecres, nou de gener de 2003, la qual cosa volia dir que, des del principi, tot havia estat un somni. Li costava molt de creure aquella situació, però no tenia altre remei que centrar-se en la realitat a poc a poc. De fet, mai havia conegut ningú que és digués Lluís Fernando i menys que fos de pell fosca i anés a la seva classe, i d'en Joan... d'en Joan sí que li sonava la seva cara, i de fet recordava haver conversat amb ell, però en aquells moments no ho sabia relacionar. Potser es tractava d'algun familiar llunyà, algun amic del seu pare, o potser només era un somni molt repetit. Fos com fos, la desil·lusió era força evident, encara que

respirava alleujat d'haver escapat del tens final que tenia el somni, amb aquella bomba a punt de caure-li al damunt.

Quan ja començava a assimilar tots aquells pensaments, de sobte un soroll continuat que venia de l'ordinador el va alertar. Era el senyal d'un correu electrònic. En Jordi va obrir-lo de seguida, i deia així:

«Estimat Jordi, sóc en Joan, el teu altre jo en el futur. T'envio aquest correu per aclarir-te les idees, ja que en aquests instants deus estar molt desconcertat. En primer lloc deixa'm que et doni les gràcies per tot el que has fet per la humanitat. Sé que et deus preguntar moltes coses, és normal, després de fer tants salts en el temps, però perquè et facis una idea del que ha succeït i així et puguis situar, et faré un petit resum de com va acabar tota la història. Mira: el teu estimat amic, en Lluís Fernando, i el teu pare, van complir el que havien promès. En poc temps van penjar la pàgina web a Internet i van fer-ne una forta propaganda. De mica en mica la van començar a visitar el primers internautes, i la seva reacció va ser molt més positiva del que tots ens havíem pensat en un primer moment. Les veus d'admiració i reconeixement van córrer com el vent. En pocs mesos la pàgina es va convertir en una de les més visitades del país, i la publicitat d'aquest fet va fer la resta. Moltes persones es van adherir al projecte i el seu contingut es va traduir a molts idiomes. Les primeres trobades no van trigar a efectuar-se, i cada cop eren més nombroses. Es van fundar unes plataformes per tot el món amb el nom que li va posar en Lluís, SOPEMIR, que significa, segons les seves sigles, Somnis per un Món Millor. A partir d'aquí van sorgir nous esquemes de convivència en societat, i sota aquests principis es van formar moltíssims partits polítics que van començar a governar, primer en pobles, després en ciutats i, finalment, en països. D'aquesta forma es va aconseguir que el món canviés radicalment. Ara és més just, més solidari, més respectuós i més global que mai, i per aquest motiu et puc enviar aquest correu des del futur. Et resultarà xocant després de veure't quasi mort quan aquella bomba estava a punt de caure't al damunt, però va ser en aquell precís instant quan es va efectuar el canvi. Quan jo, o sigui tu en el futur, vaig obrir els ulls després d'esperar aquell fatídic impacte, vaig poder comprovar, amb incredulitat, com les naus, les bombes, les plataformes, les destrosses, etcètera,

tot havia desaparegut en un instant. De sobte, tot era diferent. Com si res del que havíem viscut no hagués existit mai. Llavors va ser quan ho vaig comprendre tot. Ho havies aconseguit, ho havíem aconseguit. La història havia canviat des del passat. L'Alba ens va mirar estranyada. Semblava com si ella tampoc es recordés de res, com si hagués viscut una vida diferent, paral·lela. Encara estàvem abraçats, però no sabíem què dir, i ella, preocupada pel nostre silenci, ens va preguntar què passava:

—Què et passa, Joan?

»“Joan?...””, vàrem pensar, però era lògic. En canviar la història, en haver tornat tu al passat i jo quedat en el futur, tal i com sempre havia succeït, només em coneixia a mi. En aquell moment vaig entendre que per fi ens separàvem. Havies decidit continuar tu sol, des del principi. Però recorda, agafa el camí correcte, no et tornis a equivocar. I perquè això no passi, et faig arribar l'adreça de la pàgina web que tan famosa és en el meu temps. La trobaràs a la carpeta “els meus documents”. Recorda que la societat, l'ésser humà, està destruint la vida, i que tu has de fer el primer pas per canviar les coses. L'adreça és www.sopemir.com. És la pàgina d'un escriptor que, de tota la teva història, en fa un llibre. Va ser el primer visitant que va veure la web que havia creat en Lluís, i es va interessar tant en el tema que es va oferir per escriure la novel·la i posar la pàgina web en el seu domini. Era un oferta molt bona, i en Lluís no va dubtar a acceptar-la. Gràcies a aquest fet i a la seva col·laboració, es va obtenir aquest resultat tan extraordinari. Bé, se m'acaba el temps i no em puc estendre més en les meves explicacions. És l'últim cop que estarem en contacte, ja que per separat hem perdut els poders. Espero que en el passat trobis la mateixa felicitat que m'has deixat en el futur. Que et vagi bé. Ah!, una cosa més... aquesta pàgina no està activada en el teu temps a Internet, i el seu contingut només el tens emmagatzemat al teu ordinador. T'ho dic perquè hauries d'accedir-hi al més aviat possible, i si pot ser seguint els mateixos passos que la van fer funcionar. O sigui, que t'hauries de posar en contacte amb aquest escriptor; sé que t'ajudarà molt. Les seves dades les trobaràs connectant-t'hi a través d'aquesta mateixa adreça. Adéu.»

El missatge, un cop el va tenir llegit, es va esborrar automàticament. Per comprovar si el que havia passat era

real es va fer una forta pessigada. El dolor ho va confirmar. Aquest cop semblava que no era un somni. Ràpidament va entrar a la carpeta Els meus documents, i va obrir un arxiu nou que duia el nom www.sopemir.com.

Al cap d'uns segons es va obrir la carpeta. Era un document llarguíssim en forma de pàgina web on hi havia diversos apartats. Encuriolit pel seu contingut, va entrar en un apartat titulat «fotos del futur». El resultat va ser impactant. Les plataformes que dividien la raça humana, la gent del submón passant fam, les runes i deixalles, tot estava com ho recordava. No podia parar d'observar aquella web, i va poder comprovar que hi era tot, no hi faltava detall. Els debats amb en Joan, les guerres, el desenllaç de la societat, etcètera. Submergit i apassionat davant de tots aquells fets, no s'havia adonat que el temps passava i va haver de ser la seva mare qui el va treure d'aquell estat de concentració en veure que no baixava.

—Jordi!, no t'ho diré més, fes el favor de venir a esmorzar. En Jordi va gravar el document per si de cas en un disquet i va parar l'ordinador. A la cuina hi havia el pare mirant les notícies del dia. Semblava que estiguessin retransmetent un assumpte molt important, ja que ni tan sols va adonar-se que ell havia entrat. En Jordi, en veure les imatges, també va quedar mut. Era el president dels Estats Units que anunciava una imminent guerra contra l'Iraq. La història es repetia. La mare, en girar-se i veure'l bocabadat mirant la televisió, el va increpar.

—Però fill!, vols baixar dels núvols. Al final no ens quedarà cap més remei que treure't tots aquests aparells que et tenen menjat el coco: la televisió, l'ordinador, la consola...

—Tranquil·la, dona... —va dir el pare en veure que se sufocava—, a tots els passa el mateix...

—Això, només falta que ara el disculpis...

—No és això, però no n'hi ha per a tant...

—Prou! —va exclamar en Jordi—. És que no veieu com està el món? I vosaltres sempre preocupats per aquestes bajanades!

—Home fill, no cal que et posis així, tampoc crec que passi res per aquestes declaracions...

—I tu com ho saps? Això no es pot permetre, pare... Les guerres, la fam, el racisme, el poder, els diners... S'ha de fer alguna cosa!...

Dit això es va aixecar i va agafar la bossa per anar a l'escola. Els pares, després de veure'l sortir com un llamp, van comentar la seva reacció.

—Has vist com s'ha posat?

—Dona... potser té raó... El que passa és que no sabia que fos tan madur, però estic molt content que pensi d'aquesta manera!

—I jo, i jo, però amb les presses no li hem pogut donar la notícia del meu embaràs...

—Tranquil.la... em sembla que ho assimilarà molt més bé del que ens pensem...

Mentrestant, en Jordi, enfadat i capficat, se'n va anar directe a l'institut sense fer el mateix recorregut de sempre, i els companys que normalment es trobava pel camí es van estranyar de veure'l a classe primer que ningú. El cap de colla, l'Àngel, li va preguntar què havia succeït:

—Ei, Jordi... com és que no has passat per davant de casa? T'estava esperant.

—És que estava pensant en això de la guerra, i me n'he descuidat...

—I a tu què t'importa? El meu pare diu que tot això acabarà malament, però jo crec que ho enllestiran de seguida.

—No ho sé... crec que el teu pare té raó. Hem de fer alguna cosa...

—Alguna cosa? Es pot saber què xerres?! Què vols que hi fem nosaltres? Per cert, ja t'has assabentat que avui tenim un nou «recluta»?

—Ah sí?

—Diuen que és negre...

En aquell instant es va obrir la porta de la classe. Era la directora que venia acompanyada d'un alumne nou i l'anava a presentar a la resta dels companys.

—Nois... silenci, si us plau... avui tenim a l'institut un nou alumne, i anirà a la vostra classe. Espero que entre tots l'ajudem a integrar-se i que se senti com a casa seva. Es diu Lluís Fernando, i la seva família és de l'Equador, però ja fa uns anys que viuen al nostre país, i ell ja hi va néixer, per la qual cosa no tindreu dificultats en el llenguatge, ja que parla el català perfectament. Alguna pregunta? Bé, ara aniré dient els vostres noms, i aixecareu la mà perquè en Lluís us pugui començar a identificar.

En Jordi estava atordit. Era el mateix noi que havia salvat en el somni. Tot es repetia. Quan la directora va dir el seu

nom, en Jordi estava tan concentrat en els seus pensaments que ni tan sols se'n va adonar.

—Jordi! Jordi!

L'eco dels crits, després d'un últim esforç de la directora, per fi va arribar a la seva oïda.

—Sí... sí... present...

—Un altre cop a la lluna de València? Aixeca la mà, si us plau...

Tota la classe es va posar a riure, tots menys en Lluís.

Ell va agrair aquell fet, i va aixecar la mà somrient-li amb complicitat. En Lluís el va correspondre.

Durant tot el matí va estar bastant absent de les classes, que li van passar molt ràpidament. En sortir al migdia de l'institut, l'Àngel va reunir, com era habitual, tota la colla, i la situació que en Jordi volia que no passés, malauradament es va produir. Cruelment, van seguir en Lluís quan tornava cap a casa seva, esperant el moment que quedés sol. Com que encara no havia fet amistats, de seguida ho va estar. En Lluís s'havia adonat de la seva presència, i en veure que la cosa pintava malament, va arrencar a córrer cames ajudeu-me, però ja era massa tard. En pocs segons va quedar encerclat. L'Àngel es va avançar al grup i se li va adreçar en un to prepotent:

—Escolta, negrot. Sàpigues que aquí no ets al teu país. Aquí manem nosaltres. Per tant hauràs de fer tot el que et diguem, i no et passis de llest i ho vagis a explicar, perquè si ho fas ets home mort. Has entès bé el que t'he dit o parlo massa ràpid per al teu cervell?

La resta li va seguir el corrent com gossets i van riure's del pobre noi. Aquest estava nerviós i desconcertat, i davant d'aquell moment de tanta angúnia li van venir ganes de plorar, cosa que va empitjorar el panorama.

—Mireu, el desgraciat... A sobre de negre, marica. Ens ha tocat la loteria, nois...

Les rialles estúpides de la resta del grup anaven augmentant. En Jordi no ho podia aguantar més. Se li trencava el cor cada cop que gosava mirar en Lluís. No podia permetre que tot seguís igual que abans, pel mateix camí. Si havia de canviar les coses, calia que comencés immediatament, així que es va encoratjar i es va encarar a l'Àngel davant de la sorpresa de tots els altres.

—Es pot saber què us passa?, és que no teniu res al cap?, us agradaria que per circumstàncies de la vida la vostra família

hagués de canviar de país i, un cop allà, sense amics, amb una nova situació, el vostre primer dia de classe, quatre ximplats us ataquessin d'aquesta manera? Creieu que seríeu tan valents com ara?

Tothom va callar. Es va fer un silenci aclaparador. Alguns abaixaven el cap en senyal de vergonya, però l'Àngel no es volia deixar vèncer fàcilment, i el va replicar.

—És que t'has tornat boig? Avui estàs molt estrany. És que de sobte t'has tornat marica? O és que potser has descobert que els teus avantpassats són sudaques?

Hi va haver algú que va riure aquella idiotesa, però la majoria van seguir seriosos. Després d'haver escoltat en Jordi, ja no els feien tanta gràcia aquells insults.

—Em pensava que eres més persona, Àngel, però ja veig que parlar amb tu és inútil...

Quan en Jordi es va girar per agafar en Lluís i endur-se'l, l'Àngel li va clavar un cop a l'esquena que el va fer caure de cara a terra. Els altres es van quedar impassibles, excepte en Lluís, que va anar a ajudar-lo.

—Guaiteu... l'esclau que recull l'amo de terra... No és ridícul?

En Jordi es va aixecar. Tothom es pensava que s'hi tornaria i que començaria una batalla entre ells dos, però aquest els va sorprendre novament parant la cara perquè el pogués tornar a pegar.

—Au, vinga... ara ja sabem que ets un covard atacant per l'esquena... Demostra que ets un home picant-me a la cara...

Els ànims es van escalfar. Molts ja no estaven a favor de l'Àngel, sinó tot el contrari. Més d'un li va dir que no ho fes, però ell no els va fer cas. Sempre anava a la seva. Amb una ràbia que el caracteritzava, li va clavar un fort cop de puny. Aquell castanyot va fer molt de mal a en Jordi, ja que va impactar en plena mandíbula, però la fortalesa de l'os també va passar factura a la mà de l'Àngel. Pel soroll de l'espetegada, semblava que s'hagués trencat algun dit, i aquell dolor va fer que es rebolqués per terra xisclant tot tipus de barbaritats. Ningú el va ajudar. Tots es van preocupar per l'estat d'en Jordi. Aquest de seguida els va tranquil·litzar. Es trobava bé. Cadascú se'n va anar cap a casa seva, i aquell macarra es va quedar sol gemegant com una hiena. En Lluís es va oferir per acompanyar-lo, i en Jordi va acceptar de bon grat.

—Gràcies per tot, Jordi. Mai ho podré oblidar. Sense la teva intervenció, ara segur que estaria camí de l'hospital.

—No n'hi ha per a tant, home...

—I tant que sí. Per a mi significa molt. Aquest inici hagués estat fatal. M'has tornat la llibertat que per uns moments havia perdut.

—Doncs mira quina casualitat. Jo també em sento molt més lliure ara...

Allò els va fer riure a tots dos simultàniament. La sintonia entre ells era molt bona, i en Jordi va veure un bon moment per comentar-li els seus projectes.

—Escolta'm, Lluís...

—Digue'm... no et tallis ara...

—En saps d'ordinadors?

—Molt, m'encanten. Són la meva especialitat. Per què ho dius?

—Espera't que arribem a casa, allà ho entendràs millor...

Quan van entrar pel rebedor, la mare d'en Jordi va veure la intenció dels nois de pujar a la seva habitació sense saludar-la, i no va perdre l'ocasió de cridar el seu fill abans no es tanqués en el seu petit món.

—Jordi! Jordi, vine, si us plau!

—Què vols mare?

—És que no em penses dir res de com t'ha anat a l'escola...

—Mare...

—Almenys em podries presentar el teu amic.

—Està bé. Lluís, et presento la meva mare, la Rosa. Mare, et presento el meu nou company de classe, en Lluís. Contenta?

—Doncs sí... Encantada, noi.

—Igualment, senyora.

—No fa gaire que t'has instal·lat aquí, oi?

—Si es refereix a la ciutat, sí, acabem d'arribar-hi. Però al país hi visc des del dia que vaig néixer. Abans vivíem al sud, en un poble molt a prop d'Almeria.

—Ja t'han rebut bé a classe?

—Mare... no el bombardegis amb les teves preguntes, que el marejaràs, al pobre...

—Està bé... ja ens anirem coneixent, oi, Lluís?

—Sí, sí...

Quan tots dos van girar cua i es dirigien cap a l'habitació, la mare el va tornar a cridar.

—Jordi! Vine un moment, que et vull comentar un assumpte...

—Que pesada! Espera't aquí, que vaig a veure què vol, no tardaré...

En entrar un altre cop a la cuina, la mare s'havia assegut al costat de la taula i ell va fer el mateix.

-Què m'has de dir ara? Si és per la reacció d'aquest matí, ho sento, però és el que sentia en aquells moments, vosaltres no hi teniu res a veure...

—No, no és per això, fill... és que t'he de donar una notícia molt important, i no sé com te la prendràs...

—Si no me la comuniques, no ho sabràs mai, mare...

—Veuràs, fa uns dies, vaig sentir una sèrie de malestars que em van alertar, i ahir, mentre dormies, amb el teu pare vam decidir anar a l'hospital. De seguida em van visitar, i el resultat de les proves em van sorprendre molt...

—Què vols dir?, tens res greu?

—Greu, precisament, no... Simplement és que estic embarassada.

—Fantàstic! Què bé, mare! Tenia moltes ganes de tenir un germanet o germaneta!

Amb l'entusiasme de la bona nova, se li va tirar al coll i la va abraçar i petonejar. Ella estava sorpresa. Després de les felicitacions, per fi va pujar amb en Lluís a l'habitació i van engegar l'ordinador mentre comentava content i exaltat la nova situació de la família.

—Un germà! Una altra cosa del somni que es compleix...

—Què? No t'entenc què vols dir...

Primer de tot, abans d'explicar-li res, en Jordi va ensenyar al seu company la pàgina web que tenia creada a la carpeta.

Durant la seva exploració, en Lluís no va badar boca. El contingut el va impactar tant que no sabia què dir.

Un cop la va haver observada tota, es va desfer en elogis per aquella meravella.

—És increïble... al·lucinant... Mai hagués pogut imaginar veure res semblant... Com t'ho has manegat per crear tots aquests decorats tan ben acabats?

—Ui! És molt llarg d'explicar... i complicat de comprendre, però més endavant ja ho sabràs. Ara, el que m'agradaria fer, és aconseguir esquematitzar-la d'una manera més professional, més impactant, amb diverses etapes, com un fòrum, un llibre de firmes, un comptador de visitants i tota la pesca.

—Per això no et preocupis, en sóc un expert. Però per fer-ho necessito més informació, com per exemple saber què significa el nom que porta el fitxer, el seu contingut, etcètera.

—El nom que porta és l'adreça d'una web d'un escriptor. És l'altra persona que necessito per fer realitat el meu projecte. Haig de contactar amb ell perquè tota la història que has vist en aquest document la pugui transformar en un llibre, i de passada, per convence'l que pengi la pàgina un cop estigui enllestida en la seva adreça d'Internet.

—I saps d'on és?

—No, encara ho haig de comprovar, no sé com, però ho haig de fer...

—Home, Jordi, això és molt fàcil... Entrem en el ciberespai i teclegem aquesta adreça a veure què en surt...

Després d'introduir-la i prémer l'intro, en pocs segons es va obrir la pàgina de l'escriptor. Era força senzilla. Hi havia la seva biografia, els seus premis literaris, els seus llibres publicats i diverses presentacions en diferents llocs de consumat prestigi. Quan ja feia una bona estona que xafardejaven, es van concentrar a trobar l'adreça del seu domicili, però aquesta no apareixia per enlloc. Finalment, en un apartat d'encàrrecs, van trobar un número de telèfon mòbil que els va servir per contactar-hi. Sense perdre ni un segon, li van trucar.

—Digui?

—Senyor Daliu?

—Sí, jo mateix, qui em demana?

—Hola. Sóc en Jordi. A mi no em coneix, però jo a vostè sí. He entrat a la seva pàgina i l'he trobada molt interessant...

—Gràcies. Què vols? Algun poema, algun guió?

—Miri... no sé com dir-l'hi, però m'agradaria que ens poguéssim veure.

—Per què?

—És que... tinc un projecte que em faria molta il·lusió que s'estudiés, i havia pensat que...

—De què es tracta?

—Per aquest motiu el vull veure. Prefereixo que s'ho miri amb calma, ja que és un assumpte que per telèfon veig complicat d'exposar...

—Està bé. Digue'm, on i quan vols quedar?

—Vostè on viu? L'hi pregunto perquè si no és gaire lluny, potser podria venir jo a casa seva...

—Visc a la Rambla, davant de la llibreria Onix, saps on és?

—Sí, sí, i tant. Hi passo cada dia per davant per anar a l'escola. Li sembla bé que sigui aquesta tarda a les cinc?

—D'acord. T'espero a les cinc als bancs que hi ha a la mateixa Rambla.

—Perfecte... I gràcies per acceptar.

—No es mereixen. Adéu.

—Adéu.

En penjar va fer una cara de satisfacció immensa. Tot rutllava. En Lluís no s'havia assabentat de res i, inquiet davant del silenci d'en Jordi, li va preguntar què havia passat.

—Què?, què t'ha dit?

—Ha estat molt simpàtic. Hem quedat aquesta tarda davant de casa seva.

—De veritat creus que acceptarà la proposta? Fixa't, el nombre de visitants que té la pàgina és força elevat. Això significa que és un escriptor bastant conegut en el món literari, i serà difícil de convence'l.

—Ja ho veurem, però jo confio en un bon amic meu que em va dir que acceptaria sense cap mena de dubte.

—Carai, quina seguretat!, és que endevina el futur?

—Més o menys...

Des d'aquell instant i fins a la tarda van estar remenant tota la informació. En Lluís era un autèntic informàtic. Sabia tots els trucs haguts i per haver de diversos programes, i en poques hores va enllestir un treball magnífic. Un cop van estar convençuts de la feina, van recollir tot el que els calia i es van posar en marxa. Havien estat tan posats i concentrats en el tema, que el temps els havia passat volant. Per aquest motiu van arribar cinc minuts tard a la cita, però l'escriptor els havia esperat. Després de disculpar-los pel retard, els va convidar a pujar al seu pis. No es tractava d'un gran habitatge, però era molt acollidor. La seva esposa, Raquel, els va preparar uns entrepans i unes begudes mentre ells començaven a xerrar al despatx. En un principi, a en Jordi li va costar exposar la seva idea de manera que l'altre la trobés coherent, i durant molta estona van estar dialogant sobre la forma d'enfocar l'argument. Després d'un primer impàs, en Daliu va desistir d'agafar l'encàrrec, tot i que només n'havia vist un petit esborrany. En Jordi no es volia donar per vençut, sabia que estava destinat a acceptar la seva oferta, i per això l'escriptor, després de veure la

insistència, va dir que miraria d'estudiar-se més a fons i amb calma tot el contingut.

En Daliu no es refiava d'aquella història tan estrofolària, i volia analitzar bé tot el material per, un cop sospesats els pros i els contres, decidir si finalment s'hi involucrava o no. En Jordi va entendre aquell parèntesi. Era una decisió difícil de prendre, ja que la implicació total en el projecte afectava fins i tot el contingut de la seva pàgina web, així que li va agrair per endavant les molèsties que es prenia, i no va forçar més aquella primera trobada.

—No el pressionaré més. Ja em dirà alguna cosa quan ho tingui tot ben clar, d'acord?

—Quan hagi pres una decisió definitiva, ja et trucaré. Tens mòbil?

—Sí, miri, és aquest...

—Perfecte. Doncs, fins un altre dia, i gràcies per confiar en mi...

—Adéu. I, un altre cop, gràcies a vostè.

En baixar les escales en Jordi es va fregar la suor del front. Havia estat una visita més complicada del que havia previst, però tot i així no perdia les esperances.

—Què en penses, Lluís?

—No ho sé. De fet, té tot el dret del món de rumiar-s'ho. Jo, en el seu lloc, no sé si ho faria...

—Home, gràcies per la confiança.

—No et vull desanimar, però complicar-se la vida per algú que no coneix de res. Sí, és cert que el contingut val la pena, i que mereix ser llegit per molta gent, però tot i així, has d'entendre la seva reticència, almenys de moment.

—Si l'entenc... No et pensis que no. Però segueixo estant convençut que acabarà acceptant.

—Déu t'escolti!

Després d'aquell primer obstacle per aconseguir fer realitat la seva missió, en Jordi va passar tres dies de nervis esperant la resposta de l'escriptor.

La tardança de la seva trucada influïa cada cop més negativament en el seu ànim. Ara ja no estava tan segur de les seves possibilitats, però en Lluís intentava donar-li suport especulant positivament.

—No siguis pessimista ara. Segur que si li costa decidir-se és perquè realment està interessat en l'assumpte, ja ho veuràs.

—No ho sé... Potser no rutllarà...

Just en aquell instant, un trucada al seu mòbil va trencar la conversa.

—Sí, digui?

—Jordi?

—Sí... Jo mateix.

—Hola, noi, sóc en Daliu.

—Sí, sí, ja l'he conegut amb la veu. Digui'm... què ha decidit?

—Mira... m'he estat mirant molt a fons tot el material que em vas donar, fins i tot he demanat el parer a la meva dona, la Raquel. La veritat és que tots dos hem quedat molt sorpresos pel contingut d'aquest dossier. Hi ha unes idees fantàstiques, i t'haig de confessar que per a mi serà un honor fer-ne un llibre.

—De debò? Increïble! Fantàstic! No sap com l'hi agraeixo...

—Però has de saber que jo ho faré a la meua manera. Crearé una història mig fictícia, mig real, i aquí sí que no hi tens dret a dir res. Si estàs d'acord amb aquesta condició, ja podem tirar endavant els dos projectes, la pàgina i el llibre. Què hi dius?

—Magnífic! Endavant!, faci-ho com vostè cregui més convenient...

—Molt bé, doncs ja estarem en contacte per anar seguint les evolucions de la feina. Adéu.

—Adéu...

En Jordi estava exultant. No s'ho podia creure. El seu somni per fi es convertiria en realitat. En Lluís, en saber la notícia, també va esclatar d'alegria. Era el començament d'un moviment molt important. No estava segur que aconseguissin canviar res, que la societat en fes cas, que fessin girar el rumb equivocament de la humanitat, però això ja no depenia d'ell, sinó del destí... Tot estava escrit...

—FI—

